ʼΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ʼΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ʼΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ʼΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ʼΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Άδειας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053 — PRESS POST X+7 — ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος — 22 ΜΑΪΟΥ 2015 Παύλου Νέου ὁσιομάρτυρος, Βασιλίσκου μάρτυρος, Ἰωάννου ἁγίου τοῦ Βλαδιμήρου τοῦ βασιλέως — ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2070

Ποιμένες καὶ λύκοι

«εἰσελεύσονται... λύκοι βαρεῖς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πράξ. 20, 29-30)

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

ΚΑΙΡΙΑ σημασία γιὰ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου, ποὺ μᾶς παρέδωσε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὸ βιβλίο τῶν «Πράξεων». Μὲ τὸν θεῖο φωτισμό του ὁ Ἀπόστολος προδιαγράφει τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας, τὶς περιπέτειές της μέσα στὸν κόσμο. Καὶ τονίζει ἀπερίφραστα ὅτι τὸ μεγαλύτερο κακὸ θὰ εἶναι ἡ ἐμφάνιση τῶν «λύκων», ποὺ θὰ τολμοῦν θρασύτατα νὰ παίρνουν τὴν θέση τῶν Ποιμένων. Ποιμένες καὶ «λύκοι» παρουσιάζονται παράλληλα ἀπὸ τὸν Ἀπ. Παῦλο, γιὰ νὰ φανεῖ ἡ οὐρανομήκης διαφορά τους.

Ποιμένες τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ

Πνευματοπρόβλητοι ἐπίσκοποι τοῦ ποιμνίου εἶναι οἱ γνήσιοι Ποιμένες. Ἐπιφορτισμένοι δηλαδὴ μὲ τὴν ἀδιάκοπη φροντίδα καὶ τὴν ἐπίβλεψη τῶν πιστῶν, γιὰ νὰ μείνουν μέσα στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ σωθοῦν. Ὅ,τι περισσότερο βαρύνει στὴ συνείδηση τῶν Ποιμένων εἶναι, ὅτι τὸ ποίμνιο, τὸ σύνολο τῶν πιστῶν, δὲν ἀνήκει σ' αὐτούς, δὲν εἶναι δικό τους, ἀλλὰ τοῦ ΜΟΝΟΥ Μεγάλου Ποιμένος, τοῦ Χριστοῦ. Σῶμα δικό Του εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ καὶ λέγεται «σῶμα Χριστοῦ» καὶ ὄχι «σῶμα χριστιανῶν». Γιατί αὐτὸς ἔσωσε τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν κατέστησε σῶμα Του μὲ τὸ πανάγιο Αἷμα Του. Γι' αὐτὸ μὲ «προσοχή», μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπη, φροντίζουν οἱ Ποιμένες γιὰ τὸ ποίμνιο, ποὺ ὁ Χριστὸς τοὺς ἐμπιστεύθηκε (πρβλ. Ἰωάν. κα΄ 15 ἑ.), πρόθυμοι πάντα νὰ θυσιασθοῦν γι' αὐτό, γιὰ τὴν προκοπή του.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, ἔχουν τὴν συνείδηση, ὅτι τὸ ἔργο τους στὴν Ἐκκλησία εἶναι πνευματικό, ἀναγεννητικὸ καὶ ὄχι ἁπλῶς διοικητικὸ ἢ ἐξουσιαστικό. Κεκαθαρμένοι καὶ φωτισμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα οἱ ἴδιοι, γνωρίζουν ὅτι ἐτάχθησαν φρουροὶ τῆς πνευματικῆς ὑγείας τοῦ ποιμνίου, γιατροὶ καὶ θεραπευτές του. Γι' αὐτὸ δὲν μεταδίδουν μιὰ διανοητικὴ πίστη, ποὺ ἐξαντλεῖται σὲ εὐσεβεῖς στοχασμοὺς καὶ θρησκευτικὲς ὡραιολογίες, ἀλλὰ ὁδηγοῦν στὴν θεραπεία, τὴν κάθαρση καὶ τὸν ἁγιοπνευματικὸ φωτισμό. Θέτουν σὲ λειτουργία τὸν ἀδρανοποιημένο ἀπὸ τὴν πτώση νοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ βοηθοῦν τὸν πιστὸ νὰ προχωρήσει ἀπὸ τὴν πράξη (τήρηση τῶν ἐντολῶν καὶ κάθαρση παθῶν) στὴ θεωρία (φωτισμό, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ θέωση), καὶ παράλληλα φροντίζουν γιὰ τὴν κοινωνία καὶ ἑνότητα, τῶν πιστῶν στὴν Ἀλήθεια καὶ Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν Δικαιοσύνη Του. Εἰσάγουν, ἔτσι τὸ ποίμνιο στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ἡ συνέχεια τῆς ζωῆς της, μέσα στὴ Χάρη καὶ στὶς ἐμπειρίες τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Τελικὸς δὲ σκοπός τους δὲν εἶναι νὰ δημιουργήσουν καλοὺς καὶ «εὐχρήστους» πολίτες ἢ «ἠθικὲς προσωπικότητες», ἀλλὰ Πνευματοφόρους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔχουν στόχο ἁπλῶς τὴν ἠθικότητα, ἀλλὰ πῶς θὰ ὁδηγηθοῦν στὴν θέωση.

Σ' ἀντίθεση ὅμως μὲ τοὺς γνήσιους Ποιμένες οἱ ἐνσυνείδητα, ἢ καὶ ἀσυνείδητα ἀκόμη, διαστροφεῖς τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι

Οἱ λύκοι,

ποὺ μὲ τόση ἀγωνία ἀναφέρει ὁ Παῦλος. Εἶναι ὅλοι οἱ ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ διεφθαρμένοι διδάσκαλοι, οἱ πλάνοι καὶ δόλιοι, ποὺ λαθραία εἰσέρ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη»… Ἡ ἑτοιμασία τοῦ κενοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου…

Η ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΝ «ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ»

Ὁδηγεῖται ἄμεσα εἰς ὑποχρεωτικὴν παραίτησιν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος. Τὰ δημοσιεύματα πληθαίνουν καὶ σκιαγραφοῦν τὰς ἐπερχομένας ἐξελίξεις. Εἶναι ἄδικον, ἀπάνθρωπον καὶ ἀντικανονικὸν νὰ ἐκφωνῇς τὸν ἐπικήδειον εἰς τὸν πατέρα σου, ὅταν αὐτὸς εἶναι περισσότερον ζωντανὸς ἀπὸ ἐσένα…

Προσφάτως καταφθάνουν εἰς τὸν Ο.Τ. διάσπαρτοι πληροφορίαι διὰ τὰ τεκταινόμενα εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς Η.Π.Α.. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀρθρογραφήσαμε ἀναμένοντες τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἕνωνε ὅλα τὰ γεγονότα καὶ θὰ ἔρριχνε φῶς εἰς κάθε πτυχὴν τοῦ ζητήματος. Εἰς τὰς διαδικτυακὰς ἱστοσελίδας ἐδιαβάζαμε ἁπλῶς τὴν παράθεσιν γεγονότων, χωρὶς κανένα σχόλιον ἐμβαθύνσεως ἢ παρατηρούσαμε τὴν ἀπόκρυψιν πληροφοριῶν. Τελικῶς, καὶ ὁ ἀδαὴς ἀναγνώστης δύναται νὰ ἀντιληφθῆ ἕνα ὁλόκληρον παιχνίδι ποὺ διαδραματίζεται εἰς βάρος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου.

Νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ὡς ἠθικός, ὀξυδερκής, καὶ δραστήριος πρὶν ἐκλεγῆ Ἀρχιεπίσκοπος εὑρίσκετο ἐκτὸς συστήματος. Τί ἐννοοῦμε μὲ αὐτό; Ἦτο ἀνεπιθύμητος ἀπὸ πολλοὺς διὰ θέσιν καιρίαν, νευραλγικὴν καὶ κρίσιμον, καθὼς ὑπερεῖχε τῶν ἄλλων καὶ ὅσα κεφάλια εὑρίσκονται ὑψηλότερα συνήθως ἀποκεφαλίζονται, ἐπειδὴ προκαλοῦν ζήλειαν καὶ φθόνον. Ἀπὸ τὸν μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἱερώνυμον Α΄ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης, μὲ τὴν προοπτικὴν νὰ ἀναλάβη καὶ ὑψηλοτέραν Ἐκκλησιαστικὴν θέσιν. Τὰ πράγματα ἄλλαξαν καὶ ἀνέλαβε τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν ὁ Μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφείμ. Ὁ Σεβ. Δημήτριος παρέμεινε παραγκωνισμένος ὅπως καὶ ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος. Μὲ τὴν ἄνοδον τοῦ Μακαριστοῦ Χριστοδούλου εἰς τὸν θρόνον τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλάδος τὰ πράγματα δὲν ἄλλαξαν διὰ τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς, Δημήτριον καὶ Ἀναστάσιον. Καὶ μόνον ὅταν ἡ Ἐκκλησία εὑρέθη εἰς δύσκολον θέσιν καὶ οἱ κατέχοντες τὴν ἐξουσίαν δὲν εἶχαν ἄλλην λύσιν, ἀναγκαστικῶς, προέκριναν τὸν μὲν Ἀναστάσιον διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, τὸν δὲ Δημήτριον διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἀμερικῆς, ἀφοῦ ἀπέπεμψαν σκαιότατα τὸν πλήρη ὑποταγῆς ἐκλεκτὸν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Ἀρχιεπ. Σπυρίδωνα. Ἦλθαν λοιπὸν κατὰ Θεὸν τὰ πράγματα καί, μὴ δυνάμενοι νὰ πράξουν ἄλλιῶς, ὡδηγήθησαν εἰς τὴν ἐκλογήν του ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, εἰς μίαν ὅμως ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο πλέον ἀκίνδυνος. Νὰ ὅμως, ποὺ διὰ τὰ σχέδια κάποιων ἡ πολύπλευρος διακονία του λογίζεται ὡς μία «ἀρχιεπισκοπικὴ παρένθεσις». Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ἀντιληφθῆ ἀπὸ καιρὸν ὅτι εὑρίσκεται ἀνάμεσα εἰς δύο συμπληγάδας: τὴν ἐξ ἀνατολῶν Φαναριώτικην καὶ τὴν ἐκ δυσμῶν Μασονικήν.

Αἱ ἀπειλαὶ

Διὰ τὴν πρώτην, λοιπόν, βέλη ἐξ Ἀμερικῆς διὰ τὸν τρόπον ἐκλογῆς Ἐπισκόπων εἰς τὸ Φανάρι ἐκτοξεύει ἡ ἐφημερὶς «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» μὲ ἄρθρον, ποὺ ἐδημοσίευσε ἡ Romfea ὡς ἔχουσα τὰ ἀποκλειστικὰ δικαιώματα, τὴν 3ην Μαΐου 2015, ποὺ ἔχει τίτλον «Ἔτσι θὰ ἐκλεγεῖ ὁ ἑπόμενος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς». Τὸ ἄρθρον εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος του, περιγράφει τὰς φανερὰς καὶ ἀφανεῖς διεργασίας ποὺ λαμβάνουν χώραν εἰς «Ἀμερικήν, Εὐρώπην, Ἀθήνας καὶ Φανάρι», σχετικῶς μὲ τὴν προετοιμασίαν νὰ "παραιτήσουν" τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Δημήτριον. «Ἡ διαδοχή… ἄρχισε νὰ συζητεῖται πιὸ συχνὰ καὶ πιὸ εὐρέως ἀνάμεσα στὸν κλῆρο καὶ τὸν λαό», γράφει καὶ συμπληρώνει «…τρομοκρατία καὶ ἀπειλὲς τῶν Μητροπολιτῶν, ἂν τολμήσουν καὶ θίξουν τέτοιου εἴδους θέματα δημόσια…»! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀσκοῦνται ἔντονες πιέσεις διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Μὲ δεδομένον ὅτι ἄγει ἤδη τὸ 87ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, αἱ πιέσεις αὐξάνονται, ἀφοῦ πολλοὶ προπαγανδίζουν τὴν ἀντικειμένην πρὸς τοὺς Ἱ. Κανόνας θεωρίαν περὶ ὁρίου ἡλικίας, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἀνασύρουν καὶ ἄλλοτε ξανακλειδώνουν εἰς τὸ ἑρμάριον κατὰ τὸ προσωπικόν τους ἰδιοτελὲς δοκοῦν. Ποῖον τὸ τελικὸν κτύπημα; Ὅτι ἤδη ἔχουν ἕτοιμον τὸν ἀντικαταστάτην του, δι' αὐτὸ ἐτέθη εἰς τὸ τραπέζι ἀνοικτά, ὅπως ἀναφέρει τὸ δημοσίευμα, τὸ ὄνομα τοῦ Σεβ. Μητρ. Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ. Αἱ ἐνέργειαι νὰ φοβηθῆ ἢ νὰ ἀπογοητευθῆ ὁ Ἀρχ. κ. Δημήτριος εἶναι ἐμφανεῖς.

Ὁ ἀντικαταστάτης ἐν ἀναμονῇ…;

Συμφώνως πρὸς τὸ ἴδιο δημοσίευμα τὰ προσόντα τοῦ ἀντικαταστάτου θὰ εἶναι «νὰ μὴ ἔχει θάρρος γνώμης, νὰ εἶναι ὁλότελα ὑποτακτικὸς καὶ ὑποταγμένος διὰ βίου καὶ κομιστὴς χρημάτων 'διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας'», δηλαδὴ ἡ ἀκριβὴς περιγραφὴ μιᾶς μαριονέττας ἢ χειρότερα ἑνὸς φερεφώνου καὶ ἀναμεταδότου ὀφθαλμοῦ!(Ὡς τοῦ τριγωνικοῦ ἐκείνου, ποὺ εἶναι ἐπιζωγραφισμένος ἐπὶ πυραμίδος εἰς τὸ δολλάριον…)

Τὸ Φανάριον κατηγορεῖται ἀπὸ τὸ δημοσίευμα διὰ τὰ ἑξῆς: α) ὅτι ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἐπιλέγει μόνος του τὸ πρόσωπον, β) ὅτι ἡ δωδεκαμελὴς Πατριαρχικὴ Σύνοδος ποδηγετεῖται ἀνελευθέρως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, γ) ὅτι παρακωλύεται ἡ ἔκφρασις γνώμης ἀλλὰ ἀκόμα καὶ ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δ) ὅτι ὁ Πατριάρχης κρύπτει εἰς παρακείμενον ξενοδοχεῖον τὸν ἐκλεκτόν του εἰς κάθε ἐκλογήν, ε) ὅτι φαλκιδεύεται ἡ διαδικασία ἐκλογῆς, ἀφοῦ ἡ κατάρτισις τοῦ τριπροσώπου εἶναι «κατασκευασμένη», στ) ὅτι δὲν θὰ ἐρωτηθῆ κανεὶς διὰ τὸ πρόσωπον οὔτε κἂν ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ζ) ὅτι τὰ ἴδια συνέβησαν καὶ τὸ 1996 μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος. Αἱ κατηγορίαι εἶναι βαρεῖαι καὶ ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀντικανονικότητα ἕως εἰς τὸ νὰ καταστοῦν νομικῶς κολάσιμοι.

Τὰ πολιτικὰ «Πολίτικα» παίγνια

Ὅταν ἕνας Ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης μαθαίνη ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. ὅτι ὑπάρχει αὐθαιρεσία εἰς τὰς ἐκλογάς, διαισθάνεται ὅτι ὑπάρχει καὶ αὐθαιρεσία εἰς τὰς «ἀπολύσεις», ὅταν μάλιστα ἔχη προηγηθῆ καὶ ὑπαρκτὸν παράδειγμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ Ἐξομολόγου ὡς ἐξομολογητικὴ μέθοδος*

*Τοῦ **μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη***

ΕΙΣ τὴν προηγουμένην εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου πρώην Θυατείρων Μεθοδίου ἐτονίσθη ὀρθότατα ἡ χαρισματικὴ ἰδιότης τοῦ ἐξομολόγου, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τὰ τυπικὰ προσόντα τοῦ κληρικοῦ. Ἡ ὑπογράμμισις τῆς χαρισματικῆς ὄψεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας εἶναι ἀναγκαία. Ὡς γνωστόν, ἡ κυρίως δρῶσα ἐνέργεια, κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας καὶ ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, εἶναι ἡ θεία χάρις. **Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ τὸν ἐξομολόγον ἱερέα** κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἔργου του καὶ ὁλοκληρώνει αὐτό, ἀνεξαρτήτως ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ σχετικῶν θεωρητικῶν ἐλλείψεων. Ἡ πλέον δὲ ἀδιάψευστος περὶ τούτου μαρτυρία εἶναι πάντοτε ἡ λειτουργία τῆς «πατερικῆς διακρίσεως». **Ἡ διάκρισις,** κυρίως δὲ **ὡς καρπὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ἁγιότητος τοῦ ἐξομολόγου,** εἶναι τὸ πλήρωμα καὶ τὸ ἅπαν τῆς οὐσιαστικῆς προϋποθέσεως τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς κ. Κορναράκης, ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι ἀκλόνητος ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ἐκφράζει δὲ ὄντως τὴν πρωταρχικὴν σημασίαν τῆς χαρισματικῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξουδετερώνη τὴν σημασίαν καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς Ἐξομολογητικῆς ὡς ἐπιστήμης.

Μέχρι τώρα τὸ Σεμινάριόν μας ἔχει ἀσχοληθῆ μὲ τὰς ἀνθρωπολογικὰς προϋποθέσεις τοῦ μυστηρίου τῆς Μετανοίας. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐξετάζομεν ὅ,τι ἀφορᾶ εἰς τὸν πνευματικὸν πατέρα. Εἰς τὴν ἑνότητα αὐτὴν ἀνήκει καὶ ἡ σημερινὴ εἰσήγησις. Ἐν πρώτοις ὁ τύπος τοῦ Ἐνταλτηρίου Γράμματος, εἶναι ἕνα κλασσικὸν κείμενον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχωμεν συνεχῶς πρὸ ὀφθαλμῶν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἐνταλτηρίου Γράμματος ὑπάρχει ἡ ἑξῆς χαρακτηριστικὴ προτροπή: **«Καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ὀφείλεις ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ ἀναστρέφεσθαι καὶ σεμνότητι, ἥτις ἁρμόζουσά ἐστι πνευματικοῖς ἀνδράσιν, ὡς λόγον ἀποδώσων τῷ Θεῷ».** Ἡ περικοπὴ αὐτὴ εἶναι οὐσιώδης καὶ τονίζει ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰς κανονικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ λειτουρ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἡ Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία νὰ προστατέψη τοὺς Ὀρθοδόξους νέους ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴν «Κοινότητα Taize»

*Τοῦ **κ. Β. Χαραλάμπους,** θεολόγου*

Παρατηρώντας κανεὶς τὰ προγράμματα τῆς οἰκουμενιστικῆς «Κοινότητας Taize» στὴ Γαλλία, διαπιστώνει τὴ συμμετοχὴ ἀρκετῶν Ὀρθοδόξων νέων. Μάλιστα τὴ συμμετοχὴ Πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν θεολόγων ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ Πανεπιστήμια, στὰ συνέδρια ποὺ διοργανώνει ἡ «Κοινότητα Taize», τὴν ἐκμεταλλεύονται, γιὰ νὰ δώσουν κῦρος στὸ βαβέλειο οἰκουμενιστικὸ συνονθύλευμά των.

Ἂν καὶ ἔχει ἀποκληθεῖ "μοναστικὴ" (ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴ σκοπιμότητα), εἶναι ἀπὸ τὶς κοινότητες, ποὺ μὲ βάση τὸ Βατικάνειο «Κώδικα Κανονικοῦ Δικαίου» (Codice di Diritto Canonico), θεωροῦνται «Ἰδιωτικὲς ἑνώσεις πιστῶν» (Associazioni private di fedeli).

Ἡ «Κοινότητα Taize» βρίσκεται στὴν περιοχὴ τῆς Γαλλικῆς Bourgogne (Βουργουνδίας), Saone et Loire. Ἡ «Κοινότητα Taize» ἀριθμεῖ πάνω ἀπὸ 100 ἄτομα. Εἶναι κατ' ἐξοχὴ οἰκουμενιστικὴ κοινότητα. Δολίως καλεῖται οἰκουμενικὴ κοινότητα. Τὴ κοινότητα αὐτὴ ἀποτελοῦν ἄνθρωποι διαφόρων ὁμολογιῶν, ἀπὸ 30 χῶρες. Τὴ συναποτελοῦν Παπικοί, Προτεστάντες καὶ "Ὀρθόδοξοι". Τὸ τί ἔχουν σοφισθεῖ εἶναι ὁλοφάνερο. Ἡ κοινότητα ἱδρύθηκε τὸ ἔτος 1940 ἀπὸ τὸ καλούμενο "ἀδελφὸ" Roger Schutz.

Ἀποτελεῖ δεῖγμα παπικῆς δολιότητας, ἡ «Κοινότητα Taize» στὴ Γαλλία, ἡ ὁποία παρουσιάζεται σὰν "μοναστικὴ" κοινότητα, ἐνῷ εἶναι ἁπλὰ μία ἰδιωτικὴ ἕνωση πιστῶν. Ἔχει δολίως ἀποκληθεῖ "μοναστική". Ὁ καλούμενος "ἀδελφὸς" Ἀλοΐς εἶναι ὁ σημερινὸς "ἡγούμενος" τῆς Κοινότητας Taize. Ὁ παπικὸς Ἀλοΐς εἶναι Γερμανικῆς καταγωγῆς καὶ Γαλλικῆς ὑπηκοότητας.

Δυστυχῶς οἱ Παπικοὶ ἀνακάλυψαν καὶ αὐτὸ τὸν "δούρειο" τρόπο, γιὰ νὰ παρασύρονται οἱ Ὀρθόδοξοι νέοι σὲ οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα. Εἴχαμε πρόσφατα τὴ μεγάλη συμμετοχὴ Οὐκρανῶν Ὀρθοδόξων νέων, στὰ οἰκουμενι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὰ τέκνα τοῦ Ἁγίου Μεγ. Δημητρίου βροντοφωνάζουν: ΟΧΙ εἰς τιμητικὰς ἐκδηλώσεις διὰ τὸν Πάπαν

Οἱ φοιτητὲς καὶ τῶν δύο τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. ὡς μελλοντικοὶ διάκονοι τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, θέλουμε νὰ τονίσουμε τὰ ἀκόλουθα:

«Ἔχοντας συναίσθηση ὅτι εἴμαστε ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι δηλώνουμε τὴν κάθετη ἀντίθεσή μας στὴν γυναικεία ἱερωσύνη. Ὅλοι οἱ μεγάλοι Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες μας, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἐπιφάνιο Κύπρου καὶ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο, μέχρι τὸν Ἅγιο Παΐσιο, καταδίκασαν αὐτὴν τὴν φοβερή, ἀντορθόδοξη καινοτομία. Κάτι τέτοιο ὅπως λέει χαρακτηριστικὰ ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἀποτελεῖ δαιμόνιον εὕρημα!

Ἀκόμα εἴμαστε τελείως ἀντίθετοι στὴν ἐκδήλωση πρὸς τιμὴν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου καὶ τοῦ αἱρετικότατου πάπα Ρώμης. Δὲν μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε πῶς Ὀρθόδοξοι καθηγητὲς ἀποδίδουν τιμή, στὸν ἀντίχριστο, σύμφωνα μὲ τὸν πατρο-Κοσμᾶ, πάπα; Δὲν ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν συνείδησή τους. Ἆραγε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς θὰ ἔκανε ποτὲ κάτι τέτοιο;

Ὡς ἀγαπητὰ τέκνα τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, γεμάτοι σεβασμὸ καὶ ἐν Χριστῷ ἀγάπη, θέλουμε νὰ ἀπευθύνουμε μία ἐρώτηση στοὺς καθηγητές μας: Εἶναι ἐκκλησία τὸ Βατικανό; Ἂν ὄχι γιατὶ τὸ τιμᾶτε; Ἂν ναί, γιατὶ δὲν μᾶς προτρέπετε νὰ ἐκκλησιαζόμαστε καὶ νὰ κοινωνοῦμε στὶς παπικὲς παρασυναγωγές;

Τελειώνοντας, γεμάτοι ἀγάπη γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μας, τὴν ὁποία τὴν θέλουμε ἀνόθευτη, δηλώνουμε ὅτι «Οὐκ ἀρνησόμεθά σοι φίλη Ὀρθοδοξία…», ἀλλὰ θὰ μείνουμε παντοτινὰ πιστοὶ σὲ ἐσένα, τὴν Μάνα μας! Χριστὸς Ἀνέστη!

Φοιτητὲς Θεολογικῆς
Α.Π.Θ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **«Ὀρθοδοξία καί γεωπολιτική».** Σελ. 4
- **Ἡ «Οἰκουμενιστικὴ Οἰκογένεια» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος.** Σελ. 8
- **Ὁ κ. Γ. Καλαντζῆς διαφωνεῖ μὲ τὴν Ἱ. Μ. Φιλίππων.** Σελ. 8
- **Ἡ προετοιμασία τῆς Ἁγ. Μεγάλης Συνόδου εἰς «καραντίνα»!** Σελ. 8

Ἡ ἀποτελεσματικὴ προσευχή

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΕΥΚΟΛΑ μιλᾶμε γιά τήν προσευχή. Χρησιμοποιοῦμε μάλιστα καί παραδείγματα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, τά πατερικά κείμενα καί τούς βίους τῶν Ἁγίων. Τονίζουμε τήν ἀναγκαιότητα τῆς προσευχῆς, ἀλλά στήν πράξη σχεδόν ὅλοι σκοντάφτουμε. Τό μεγάλο ἐμπόδιο εἶναι ἡ συγκέντρωση τοῦ νοῦ κατά τήν προσευχή! Νά περιοριστεῖ καί νά στραφεῖ μέ θερμότητα στά αἰτήματα τῆς προσευχῆς, γιά νά γαληνέψει καί ἡ καρδιά μας. Εἶναι ἕνα δύσκολο ἔργο, ὄχι μόνο γιά τούς ἐν τῷ κόσμῳ χριστιανούς, ἀλλά καί γιά τούς μοναχούς.

Κανένας πιστός δέν ἀρνεῖται τήν προσευχή. Πολλοί ὅμως τήν ἐγκαταλείπουν, γιατί δέν μποροῦν νά ξεπεράσουν τή δυσκολία νά συγκεντρώσουν τό νοῦ τους. Θεωροῦν τήν προσευχή ματαιοπονία. Ἐπειδή δέν γεύτηκαν ποτέ τή γλυκύτητά της, δέν πείθονται εὔκολα ἀπό τίς προτροπές τῶν πνευματικῶν καί τῶν ἱεροκηρύκων. Ὅμως πρέπει νά διευκρινίσω ὅτι ἡ συγκέντρωση τοῦ νοῦ δέν εἶναι κάτι πού τό πετυχαίνουμε μιά φορά καί μετά τό διατηροῦμε χωρίς κόπο καί προϋποθέσεις. Ὁ νοῦς ἐπηρεάζεται ἀπό πολλούς ἐξωτερικούς, ἀλλά καί ἐσωτερικούς, παράγοντες, γι᾽ αὐτό καί ἡ προσπάθεια πρέπει νά εἶναι διαρκής. Ἡ ἐπιτυχία ἄλλοτε θά εἶναι μεγάλη καί ἄλλοτε μικρή. Ὅμως προσοχή! Δέν πρέπει νά ἀπογοητευόμαστε, ὅταν ἡ προσευχή μας δέν φέρνει τούς καρπούς πού περιμένουμε. Ἰδιαίτερα στό θέμα τῆς ἱκανοποίησης τῶν αἰτημάτων μας. Πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεός ἐκτιμᾶ τήν προαίρεσή μας καί ἀναγνωρίζει τίς δυσκολίες μας.

Συχνά στή Λειτουργία ἀκοῦμε τήν προτροπή «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν», δηλαδή πρέπει νά προσευχόμαστε μέ εἰρήνη νοῦ καί γαλήνη καρδιᾶς. Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο καί πολύ διαφωτιστικό τό ἑρμηνευτικό σχόλιο πού κάνει ἕνας θεολόγος: «Ἡ εἰρήνη τοῦ νοῦ καί ἡ γαλήνευση τῆς καρδιᾶς ἀποτελοῦν τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση μιᾶς πετυχημένης καί ἀποτελεσματικῆς προσευχῆς. Τό κομμάτιασμα τοῦ νοῦ καί ἡ διάσπαση τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, σέ συνδυασμό μέ τή συναισθηματική φόρτιση καί τό σάλεμα τῆς καρδιᾶς ἐμποδίζουν τόν ἄνθρωπο νά συγκεντρωθεῖ νοερά καί ν᾽ ἀγγίξει τό Θεό στήν πνευματική ἀνάβαση τῆς προσευχῆς. Ὅταν στόν προσευχόμενο ἄνθρωπο κακοί λογισμοί καί σκέψεις ἀνοίκειες ταράζουν καί διασποῦν τό νοῦ του, ὅταν ἐπιθυμίες αἰσχρές καί ἀκάθαρτες μολύνουν τήν καρδιά του καί ὅταν ἡ βιοτική μέριμνα καί οἱ ὑποθέσεις τῆς ζωῆς πιέζουν καί ἀναστανώνουν τήν ψυχή, δέν μπορεῖ αὐτός νά πλησιάσει τόν ἀπρόσιτο Θεό καί νά ἐπικοινωνήσει νοερά μαζί του. Ὁ πιστός μπαίνοντας στήν ἐκκλησία πρέπει νά ἔχει ἑνοποιημένο τόν ἑαυτόν του, συναγμένο νοῦ, ἤρεμη ψυχική διάθεση καί συνείδηση γαληνεμένη, ὥστε ἀναβαίνοντας πρός τό Θεό ν᾽ ἀκούει καθαρό τό λόγο τῆς θείας ἀλήθειας καί ν᾽ ἀφουγκράζεται ἤρεμα τό μυστήριο τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Φυσικά ἕνα τέτοιο ἔργο, δεδομένης τῆς κραυγαλέας ἁμαρτίας πού ὑλακτεῖ ἄγρια στήν πεσμένη φύση μας, ἡ ὁποία, παρά τήν ἀναγέννησή της ἐν Κυρίῳ, δέν παύει ὡστόσο ν᾽ ἁμαρτάνει, εἶναι ἔργο δύσκολο. Γιά νά τό πετύχει ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη τῆς ἐπικουρίας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ» (Ἀνδρέα Θεοδώρου, «Τά σά ἐκ τῶν σῶν», ἑρμηνευτικό σχόλιο στήν θεία Λειτουργία, Ἀθήνα 2000, σελ. 41-42).

Ὁ συνειδητός χριστιανός τίς πονηρές σκέψεις τίς διώχνει μέ τίς κα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μας ἑορτάζομε, ὅπως λέγει καὶ τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς «τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πλήρωσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τὴν ἀδιάσπαστον ἕνωσιν τῶν ἐπὶ γῆς ἐν τοῖς οὐρανίοις». Δηλαδὴ ἡ ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Χριστοῦ ἀνελήφθη καὶ ἐκάθησε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός. Ἡ ἀνθρώπινη φύσις ποὺ ἔλαβε κατὰ τὴν σάρκωσί Του ἀπὸ τὴν Παναγία, ἡ ὁποία παρέμεινε ἡ ἰδία καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασι καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψί Του, αὐτὴ πού ἦτο τελεία ἀνθρώπινη φύσις, ὅμως ἀναμάρτητη, ἔδωσε τὴν δυνατότητα εἰς ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος νὰ σωθῆ καὶ νὰ θεωθῆ. Ἀφοῦ κατὰ τὴν σάρκωσι ἐπῆρε ὁλόκληρο τὸν ἄνθρωπο καὶ ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς τὸν ἄνθρωπο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἔτσι ἐνήργησε καὶ ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ ἀδιάβλητα πάθη τοῦ ἀνθρώπου – ὅπως εἶναι ἡ πείνα, ἡ δίψα, ὁ κόπος, ὁ πόνος, ἡ φθορά, ἡ δειλία-, καὶ τὰ ἡγίασε. Αὐτὰ τά ἀδιάβλητα πάθη εἰς τὸν Χριστὸ ὑπῆρχαν κατὰ φύσιν καὶ πάνω ἀπό τήν φύσι, κατά φύσι ὅμως, ὅταν παραχωροῦσε εἰς τὴν σάρκα νὰ παθαίνη τὰ δικά της ἀλλὰ καὶ πάνω ἀπό τήν φύσι, διότι δὲν προηγοῦντο ἀπὸ τὴν θέλησί του, δηλαδή «θέλων ἐπείνασε, θέλων ἐδίψησε, θέλων ἀπέθανε», κατά τόν Δαμασκηνόν ἅγιον Ἰωάννην. Μὲ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου ὁ ἄνθρωπος γίνεται κοινωνός, διὰ τῆς θείας Μεταλήψεως εἰς τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Η ΕΝ ΝΙΚΑΙᾼ ΑΓΙΑ Α΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τὴν Ζ΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τοὺς 318 Πατέρας τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ὑπερδεδοξασμένος εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς, τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν, πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, Πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐσφράγισαν· ἣ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

S.O.S. : Λάθος συνταγή!

*Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,** Θεολόγου*

Δέν ὑπάρχει φοβερότερη πράξη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀλλά καί δέν ὑπάρχει φοβερότερη ἀντιμετώπισή της, ἀπό τήν ἀπόγνωση.Κάθε ἁμαρτία, εἶναι προσβολή τοῦ Θεοῦ καί ἀλλοτρίωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀρρώστια τῆς ψυχῆς. Καί τήν ἀρρώστια δέν τήν ἀντιμετωπίζεις μέ φαρμάκι(δηλητήριο), ἀλλά μέ φάρμακα. Πρῶτα γίνεται ἡ διάγνωση κι ὕστερα ἀκολουθεῖ ἡ θεραπεία. Λάθος Συνταγή, σημαίνει S.O.S.! Βοήθεια! Κίνδυνος, θάνατος! Κι αὐτό τό S.O.S. στήν πνευματική ζωή δέν εἶναι ἄλλο, ἀπ' τήν ἀπόγνωση, τήν ἀπελπισία.

Ἄς ἀκούσουμε πρῶτα τόν μέγα καί ἱερό Χρυσόστομο τί λέει γιά τή πτώση στήν ἁμαρτία καί τήν ἀντιμετώπισή της: "Αἰσχύνου μέν ἐπί τοῖς ἁμαρτήμασι,μή ἀπογίνωσκε δέ". Ἀσφαλῶς θά πρέπει νά ντρέπεσαι γιά ὁποιαδήποτε ἁμαρτία κι ἄν κάνεις, ὡστόσο, νά μή ἀπογοητεύεσαι, οὔτε νά ἀπελπίζεσαι. Καί ἀπευθυνόμενος στό ἀκροατήριό του, συμβουλεύει καί λέγει: "Μή ἀπογινώσκωμεν ἐν τοῖς ἁμαρτήμασι, μηδέ ἀπαγορεύωμεν". Δηλαδή,μετά τήν ἁμαρτία, νά μή μᾶς καταλαμβάνει ἡ ἀπόγνωση καί ἡ ἀπελπισία, οὔτε νά ἀποκάμνουμε καί νά στενοχωριόμαστε ὑπερβολικά. Καί γιατί; Διότι ὁ Θεός εἶναι οἰκτίρμων καί φιλάνθρωπος "καί τούς ἁμαρτωλούς ἐλεῶν".Ἡ ἀγάπη Του εἶναι ἄπειρη καί ἀνεξιχνίαστη.

"Μή ἀνάσχη ἀριστεύειν ἐν κολοιοῖς, ἀετός εἶναι δυνάμενος" (Γρηγόριος Θεολόγος). Μή ἀνέχεσαι νά βρίσκεσαι ἀνάμεσα στά κοράκια, τή στιγμή πού μπορεῖς νά πετάξεις σάν ἀετός.Ἐπίκαιρος ὁ λόγος τοῦ Γρηγορίου, γιά νά δώσει θάρρος σ' ὅσους πέφτουν στή μελαγχολία καί τήν ἀπόγνωση, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας. Θά προσθέσει δέ καί τίς ἑξῆς παραινέσεις: "Ἐλπίζειν ἐπί τό βέλτιον", καί "ἔτι μικρόν καί νενικήκαμεν". Μέ τήν ἐλπίδα στίς καρδιές μας γιά ἕνα καλύτερο "αὔριο", καί νά 'στε βέβαιοι πώς, πολύ σύντομα θά 'μαστε ὅλοι νικητές.

Ὑπέροχα τά σαλπίσματα τῶν ἁγίων Πατέρων καί "θεηγόρων ὁπλιτῶν". Ἀλλά κι αὐτοί, Πνευματοφώτιστοι, μίλησαν κι ἔγραψαν, σύμφωνα μέ τίς θεόπνευστες Γραφές. Ποιό θεόπνευστο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης νά μελετήσεις καί νά μή ἀκροαστεῖς τή φωνή τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ νά σέ προσκαλεῖ σέ Μετάνοια καί σέ Μέγα Γεῦμα καί σέ Νυμφῶνα καί σέ Γάμους καί σέ Παράδεισο καί σέ Αἰώνια Ζωή, ἀρκεῖ νά διώξεις ἀπ' τήν καρδιά σου τήν ἀπόγνωση, τήν ἀπελπισία καί τόν ἀγνωστικισμό. Μή ξεχνᾶς πώς ὁ ληστὴς μ᾽ ἕνα "Μνήσθητί μου, Κύριε", μπῆκε στόν Παράδεισο.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ τοῦ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Γένεσις καὶ ἀντιμετώπισις τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἄλλων κρίσεων εἰς τὴν Ἑλλάδα[1]

*Τοῦ **Ἱερομονάχου Γρηγορίου Γρηγοριάτου***

(1ον)

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία καί τό κήρυγμά της εἶναι ἑνιαῖο. Ὅ,τι σᾶς διδάσκει ὁ Ἐπίσκοπός Σας, τά ἴδια, ἴσως μέ διαφορετικά λόγια, θά ἀκούσετε καί ἀπό τήν ταπεινότητά μου. Ἴσως μέ ρωτήσετε τότε, «γιατί τόσος κόπος νά ἔρθετε στήν Κρήτη, ἀφοῦ θά εἰπῆτε τά ἴδια πράγματα;» Νομίζω, ἡ ὠφέλεια πού θά προκύψη ἀπό τήν διαπίστωσι τοῦ ἑνιαίου λόγου τοῦ κηρύγματος θά εἶναι ὅτι, ἡ Πίστις μας καί οἱ ἐμπειρίες μας στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κοινές. Ἄλλη ὠφέλεια θά εἶναι, ὅτι ἔτσι ἐνισχύεται ὁ σύνδεσμος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας μέ τόν Ἁγιορείτικο Μοναχισμό. Αὐτοί θεωρῶ πὼς εἶναι οἱ λόγοι, πού προκαλοῦν τό ἐνδιαφέρον τῆς κάθε Τοπικῆς Ἐκκλησίας καί τῶν μελῶν της, νά προσκαλοῦν ἀδελφούς πού ἀσκοῦνται σέ ἄλλους Τόπους. Αὐτοί εἶναι οἱ λόγοι γιά τούς ὁποίους καί ὁ Σεβαστός Γέροντάς μου ἀπεδέχθη τήν πρόσκλησί σας καί μέ ἀπέστειλε στό φιλόξενο νησί καί στήν ζῶσα Ἐκκλησία Σας, γιά νά γίνη αὐτή ἡ ὁμιλία, μέ θέμα «ΓΕΝΕΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΡΙΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ».

Γιά ὅλα καί ἐπάνω ἀπό ὅλα εὐχαριστοῦμε τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη Σας, πού μέ τήν εὐχή καί εὐλογία του γίνεται ἡ Σύναξις αὐτή. Μόνο μέ τήν εὐλογία του μποροῦμε νά βεβαιωθοῦμε ὅτι εἴμεθα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμε τόν Πρόεδρο καί τά μέλη τοῦ Συλλόγου «Φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους» Ἡρακλείου Κρήτης γιά τήν ἀγάπη τους πρός τό Περιβόλι τῆς Παναγίας. Ἰδιαιτέρως χαιρόμεθα γιά τόν ζῆλο σας πρός τήν Ἐκκλησία μας καί τήν ὑπακοή σας πρός τόν οἰκεῖο Ἐπίσκοπο. Μέ τό ταπεινό ἔργο σας γίνεσθε συνεργοί καί συνεργάτες τοῦ Σεβασμιωτάτου στό Ποιμαντικό ἔργο του. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι εὑρισκόμενοι σέ διαρκῆ καί ἄρρηκτη ἑνότητα μαζί του, τό ἔργο σας θά εὐοδοῦται καί ὁ μισθός σας θά εἶναι πολύς ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τό θέμα μας

Ἀπό τό 2009 ἡ πατρίδα μας εἰσῆλθε στή δίνη τῆς Οἰκονομικῆς Κρίσεως. Πολλοί ἔχουν γράψει καί ὁμιλήσει γι΄ αὐτό τό θέμα. Σταχυολογῶ μερικές ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες ἔχουν δόσι ἀληθείας. Ἀπέδωσαν λοιπόν τό φαινόμενο τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως στούς πολιτικούς ἄρχοντες καί τίς κατά καιρούς Κυβερνήσεις τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, διότι δέν διεχειρίσθησαν μέ σύνεσι καί χρηστότητα τόν ἐθνικό πλοῦτο, ἀλλά ἀντίθετα ἐπέτρεψαν τήν διασπάθησί του.

Ἄλλοι εἶπαν ὅτι ὀφείλεται στόν πόθο κάποιων ἀρχόντων νά εὑρίσκωνται πάντοτε στήν ἐξουσία, ἱκανοποιώντας τίς ὑλικές ἐπιθυμίες τοῦ λαοῦ. Καί γιά νά τό ἐπιτύχουν δέν ἐδίστασαν νά προχωρήσουν σέ ὑπερβολικό δανεισμό τῆς Χώρας, πέραν τῶν παραγωγικῶν δυνατοτήτων της. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἀδυναμία ἀνταποκρίσεως στίς δανειακές ὑποχρεώσεις καί τό ξέσπασμα τῆς Κρίσεως.

Ἄλλοι ἐτόνισαν τίς ὑπέρμετρες προσλήψεις στόν Δημόσιο Τομέα, οἱ ὁποῖες ἀφάνισαν κάθε ἰκμάδα γιά οἰκονομική ἀνάπτυξι.

Ἄλλοι ἀποδίδουν τήν οἰκονομική κρίσι στήν κρίσι τῶν ἠθῶν, ὅπου ἄρχοντες καί λαός ἐπεδόθησαν στήν ὑπεξαίρεσι τοῦ Κρατικοῦ κορβανᾶ γιά ἴδιο ὄφελος. Μερικοί τό ἀποδίδουν σέ ἐσκεμμένη ἐπιδρομή τοῦ διεθνοῦς κεφαλαίου, προκειμένου νά στερήσουν τήν ἐλευθερία τῶν λαῶν καί νά καταδυναστεύσουν τά ἔθνη, γιά νά ἐπιβάλουν στή συνέχεια μέ εὐκολία τήν παγκοσμιοποίησι.

Ἀνέφερα κάποιους λόγους πού ὁδήγησαν στήν Οἰκονομική Κρίσι. Σίγουρα θά ὑπάρχουν καί ἄλλοι, τούς ὁποίους ἀγνοῶ. Ἄς ἀναφέρουμε τώρα καί τά ἀποτελέσματα τῆς Κρίσεως, τά ὁποῖα βιώνουμε ὅλοι μας: α) Ἡ Ἑλλάδα κυβερνᾶται ἀπό τούς δανειστές της. β) Τά μέτρα πού λαμβάνονται γιά τήν ἀντιμετώπισι τοῦ Δημοσίου χρέους εἶναι ὅλο καί περισσότερο ἐπώδυνα, ἀνελέητα καί ἄδικα. γ) Κάθε φορά εὐαγγελίζονται, ὅτι εἶναι τά τελευταῖα, ἀλλά ἀπό ὅτι φαίνεται τελειωμό δέν ἔχουν. δ) Ἐπικρατεῖ ἀνέχεια, φόβος, πανικός, ἀπόγνωσι, καί μερικοί ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν ἰσχυρή Πίστι ὁδηγοῦνται σέ ἀπονενοημένες πράξεις (αὐτοκτονίες). ε) Τό Κράτος μέ τίς πολιτικές του κατέστη ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός τοῦ λαοῦ. στ) Ὁ Δημόσιος πλοῦτος εἶναι ὑποθηκευμένος. ζ) Ἐρημώνει ἡ χώρα ἀπό φερέλπιδες νέους ἐπιστήμονες καί η) Εἴμεθα ἀντικείμενο ἐμπαιγμοῦ καί χλευασμοῦ σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο.

Τέλος ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος ἀπό τά πολιτικά κόμματα δέν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη, διότι ὑπάρχει ἀστάθεια καί ἀσάφεια στά λεγόμενά τους. Αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τίς κατά καιρούς δηλώσεις τῶν ἀρχόντων μας γιά ἔξοδο ἀπό τήν Κρίσι, κάτι πού ὅμως δέν φαίνεται μέχρι στιγμῆς. Ἀντίθετα μάλιστα ὁ Ἕλληνας αἰσθάνεται ὅλο καί περισσότερο νά τόν σφίγγη ἡ θηλειά, πού τοῦ ἔχουν περάσει στό λαιμό του, σέ σημεῖο πού νά ἀκούγεται πλέον ὁ ρόγχος του. Δυστυχῶς οἱ ἐπιλογές τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας ἀπό τήν ἐποχή τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Γεγονότα καὶ σχόλια

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορός

Η ΕΠΟΜΕΝΗ Κυριακή, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, εἶναι ἀφιερωμένη στή μνήμη τῶν 318 Ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων τῶν συγκροτησάντων τήν Α´ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενική Σύνοδο, τό 325. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπέλεξε τή χαρμόσυνη πασχάλια περίοδο, γιά νά τούς τιμήσει. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι οἱ συνεχιστές τοῦ ἔργου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Μέ τήν βαθειά καί καθαρή πίστη τους, τήν ἀφιέρωσή τους στήν Ἐκκλησία καί τήν προσωπική τους κάθαρση, ἀξιώθηκαν νά γίνουν τό στόμα τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί νά ὀρθοτομοῦν τήν σώζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Νά γίνουν οἱ πύρινες ρομφαῖες, οἱ ὁποῖες διαφύλαξαν τήν Ὀρθοδοξία ἀπό τήν κακοδοξία, ἔχοντας τή βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια εἶναι συνώνυμη μέ τή σωτηρία καί ὅτι ἡ αἵρεση εἶναι στήν οὐσία ἀναίρεση τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν προκειμένῳ, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Α´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διέσωσαν τή σώζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν δαιμονικό ἀρειανισμό, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς συνεχίζει μέχρι σήμερα νά πολεμᾶ τήν Ἐκκλησία (Ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, Ἰσλάμ, κλπ). Οἱ Πατέρες ἀποφάσιζαν συνοδικά – συνοδικὰ καὶ ὄχι ἀτομικά. Στήν Ἐκκλησία μας ὑπέρτατη αὐθεντία δέν εἶναι κάποιο ἐκκλησιαστικό πρόσωπο, ἀλλά ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων καί ἐν τέλει κριτής ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ. Σήμερα δυστυχῶς, ὑπό τόν ὁδοστρωτήρα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι καί θεολόγοι, δέχονται νά συζητοῦν γιά τήν «παπική αὐθεντία», τό δαιμονικό «ἀλάθητο» καί τό «πρωτεῖο». Τό χειρότερο ἐπιχειροῦν νά δημιουργήσουν καί στήν Ἐκκλησία «ἀτομικές αὐθεντίες»! Αὐτή εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπαξίωση τῶν Ἁγίων Πατέρων!

Ἡ φρικιαστική κατάστασις τῶν παιδιῶν εἰς τὴν μαρτυρικὴν Συρίαν

ΤΑ ΠΛΕΟΝ τραγικά θύματα τῶν ἀνείπωτων θηριωδιῶν τῶν «μαχητῶν τοῦ Ἀλλάχ» εἶναι τά παιδιά, τά ὁποῖα εἴτε χάνουν τή ζωή τους στούς ἀνελέητους βομβαρδισμούς, εἴτε συλλαμβάνονται αἰχμάλωτα καί ἀκολουθοῦν τήν τύχη τῶν μεγάλων! Ὅσα εἶναι ἀκόμη ζωντανά βρίσκονται σέ ἀπίστευτη ψυχολογική κατάσταση. Δεῖτε ἕνα δεῖγμα: «Τόν γῦρο τοῦ κόσμου κάνει ἡ συγκινητική φωτογραφία ἑνός μικροῦ Σύρου, ποῦ ὁ φακός τόν ἀπαθανάτισε μέ τά χέρια σηκωμένα νά "παραδίνεται" στόν φωτογράφο. Ὁ μικρός, ποῦ ὅπως γράφτηκε στόν τουρκικό Τύπο ἔχασε τόν πατέρα του στόν συριακό ἐμφύλιο, φοβήθηκε τήν φωτογραφική μηχανή, μπερδεύοντάς την μέ ὅπλο, καί "παραδόθηκε" στόν φωτογράφο. Ἡ φωτογραφία φέρεται νά τραβήχτηκε ἀπό τόν φωτογράφο Ὀσμάν Σαγκιρλί τό 2012, ποῦ συνεργάζεται μέ ἀνθρωπιστική ὀργάνωση καί ἐπισκεπτόταν τούς καταυλισμούς τῶν Σύρων προσφύγων. Οἱ νεκροί τῶν τεσσάρων χρόνων τοῦ συριακοῦ ἐμφυλίου ξεπερνοῦν τίς 210.000, συμπεριλαμβανομένων 10.664 παιδιῶν, σύμφωνα μέ τό Συριακό Παρατηρητήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων» (Ἱστολ. topontiki.gr)! Ὁ διάβολος μισεῖ τά παιδιά καί τά σκοτώνει, μέ ἐκτελεστές τά ἐπί γῆς ὄργανά του, ποῦ ἀκόμη φέρουν τό ὄνομα «μαχητές τοῦ Ἀλλάχ»!

Ὁ βωμὸς τοῦ 3ου ναοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἕτοιμος!

ΟΠΟΙΟΙ ἀμφιβάλλουν ὅτι ζοῦμε σέ καιρούς ἐσχατολογικούς, ἄς διαβάσουν τήν παρακάτω εἴδηση: «Ὅπως ἀναφέρει τό Breaking Israel News : Τό Ἰνστιτοῦτο τοῦ Ναοῦ στήν Ἱερουσαλήμ ἀνακοίνωσε ὅτι ὁλοκλήρωσε τήν οἰκοδόμηση ἑνός βωμοῦ κατάλληλου γιά τήν ὑπηρεσία στό ναό. Ὁ βωμός, γιά τήν κατασκευή τοῦ ὁποίου χρειάστηκαν ἀρκετά χρόνια, μπορεῖ νά λειτουργήσει ἄμεσα, ἀνέφερε τό περιοδικό Matzav Haruach. Τό Ἰνστιτοῦτο τοῦ Ναοῦ ἔχει δεσμευτεῖ νά προετοιμάσει ὅλα τά ἀπαραίτητα ροῦχα καί ἐργαλεῖα γιά τήν ἀνακατασκευή τοῦ Ἱεροῦ (3ου) Ναοῦ στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐπιπλέον, τό Ἰνστιτοῦτο λειτουργεῖ ἕνα ἐκπαιδευτικό κέντρο γιά τούς ἐπισκέπτες καί ἕνα προπαρασκευαστικό πρόγραμμα κατάρτισης γιά τά μέλη τῆς ἱερατικῆς οἰκογένειας, ποῦ ἐπιθυμοῦν νά εἶναι ἕτοιμοι νά ὑπηρετήσουν τό συντομότερο μόλις ὁ ναός ἀνοικοδομηθεῖ. [...] Τό Ἰνστιτοῦτο τοῦ Ναοῦ (The Temple Institute) εἶναι μιά ὀργάνωση στήν Ἱερουσαλήμ ποῦ ἔχει ὡς ἐπίκεντρο τήν προσπάθεια γιά τό κτίσιμο τοῦ τρίτου Ἰουδαϊκοῦ Ναοῦ στήν Ἱερουσαλήμ» (Ἱστολ. Ἀνεξήγητο)! Οἱ ἐξελίξεις σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο εἶναι καταιγιστικές. Σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἵδρυση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ (πραγματοποιήθηκε τό 1948) καί ἡ ἀνοικοδόμηση τοῦ 3ου Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ θά σημάνουν τήν ἔλευση τοῦ μεγάλου ἄνομου καί τό τέλος τοῦ κόσμου! Ἔστε ἕτοιμοι!

Νέα κούκλα – κατάσκοπος διὰ τὰ παιδιά μας!

ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ γράψει πολλές φορές. Τά παιδιά βρίσκονται στό στόχαστρο τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καί τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων». Μέσω τῶν παιχνιδιῶν θέλουν νά τά ποδηγετήσουν καί νά τά κατευθύνουν ἐκεῖ ποῦ θέλουν αὐτοί. Δεῖτε μία ἀπίστευτη εἴδηση: «Η "Hello Barbie", ἡ τελευταία κούκλα τῆς Mattel καταγράφει τίς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν καί στέλνει τίς πληροφορίες σέ μία βάση δεδομένων μέσῳ Wi-Fi καί Bluetooth. Πρόκειται ὅπως διαβάζουμε, γιά τήν "πρώτη διαδραστική Barbie κούκλα τοῦ κόσμου". Ἐξοπλισμένη μέ ἕνα μικρόφωνο καί δυνατότητα σύνδεσης στό Internet, ἡ κούκλα θέτει ἐρωτήματα στά παιδιά, καταγράφει τίς ἀπαντήσεις τους καί στέλνει τίς πληροφορίες πίσω στούς servers τῆς Mattel, ὅπου καταχωροῦνται καί ὑποβάλλονται σέ ἐπεξεργασία ἀπό ἕνα ἰσχυρό ἀλγόριθμο. [...] Εἶναι ἕνα ἀκόμη βῆμα στήν κατεύθυνση τῆς κοινωνίας ὅπου ὅλοι ἀκούγονται καί ὅλα καταγράφονται. Μιᾶς κοινωνίας Big Brother» (Ἱστολ. redskywarning. blogspot.gr)! Εἶναι φοβερό νά τό σκεφτεῖ κανείς. Νά ἀγοράζεις παιχνίδια – ἠλεκτρονικούς κατασκόπους γιά τά παιδιά σου! Ἀλίμονο!

Πρώην ἀστρολόγος: Οἱ ἀστρολόγοι εἶναι ὄργανα τοῦ διαβόλου!

Ο ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ εἶναι συνδυασμός δαιμονικῆς ἐνέργειας καί ἀπάτης. Καί τά δύο «προϊόντα» τοῦ διαβόλου. Οἱ πολυπληθεῖς ἀστρολόγοι εἶναι οἱ πλέον «συνεπεῖς» ὑπηρέτες τοῦ διαβόλου, οἱ ὁποῖοι μέσω τῆς ἀπάτης τῆς ἀστρολογίας, προωθοῦν τόν σατανισμό, δηλαδή τή λατρεία τοῦ διαβόλου, στίς πλατιές μάζες. Ἡ ἀστρολογία εἶναι «τρόπος ζωῆς» στή συντριπτική πλειονότητα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Ἀλλά ἕνας πρώην ἀστρολόγος, εἶχε τό θάρρος καί τήν παλληκαριά νά «ξεμπροστιάσει» τούς τέως συναδέλφους του. Πρόκειται γιά τόν κ. Ἠλία Χατζηνικολάου, ὁ ὁποῖος ἔκανε μία ἀποκαλυπτική εἰσήγηση, πρίν λίγο καιρό, στήν Ἱερά Μητρόπολη Γλυφάδας, μέσῳ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει τήν ἀπάτη τῆς ἀστρολογίας. Δεῖτε πῶς ἔκλεισε τήν εἰσήγησή του: «Σύμφωνα μέ τούς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὁ διάβολος δέν γνωρίζει τό μέλλον, ξέρει ὅμως τό παρελθόν ἑνὸς ἀνθρώπου καί μέ βάση αὐτό ὑποθέτει καί κάνει λογικούς συνειρμούς γιά τό μέλλον ἤ νά δώσει μία πρόβλεψη μέ τά ὄργανά του τούς ἀστρολόγους καί νά προσπαθήσει μετά νά τό ὑλοποιήσει μέ κάθε τρόπο, γιά νά βγεῖ ἀληθινό, γι᾽ αὐτό εἶναι ἐπικίνδυνο νά πηγαίνει κάποιος στούς ἀστρολόγους, οὐσιαστικά ὑποθηκεύει τό μέλλον του στόν διάβολο καί τίς ἐνέργειές τους» (Ἱστολ. Ἀνεξήγητο)! Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα! Συγχαρητήρια ἀγαπητέ μας!

Τὰ λείψανα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας εἰς Ἀθήνας

Ἡ τελετή ὑποδοχῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας, ἀλλά καί οἱ μεγάλες οὐρές πού ἔχουν σχηματιστεῖ ἀπό τούς πιστούς, γιά νά προσκυνήσουν τά ἱερά λείψανα βεβαιώνουν γιά ἄλλη μιά φορά ὅτι ὁ Ἑλληνικός λαός εἶναι βαθειά θρησκευόμενος καί γνωρίζει ὅτι μόνο ὁ Κύριος μας καί οἱ Ἅγιοι Του μποροῦν νά μᾶς βοηθήσουν στίς δύσκολες στιγμές πού διέρχεται ἡ Πατρίδα μας ἀλλά καί κάθε Ἕλληνας. Αὐτή τήν θρησκευτικότητα ἔχουν ὡς στόχο νά κτυπήσουν οἱ ἄθεοι πολιτικοί καί οἱ ἐχθροί τῆς Πατρίδος μας, ὥστε νά ἀπομακρύνουν τήν ἑλληνική κοινωνία, νά ἀπωθήσουν τήν Ἐκκλησία στό περιθώριο καί τέλος νά χωρίσουν τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν Πολιτεία. Αὐτό ἐπιχειροῦν σταδιακά μέ τό νά κτυποῦν τήν Ἐκκλησία, διαγράφοντας τά χρέη πρός τήν Ἐκκλησία, καί βγάζοντας τίς εἰκόνες ἀπό τά δημόσια κτήρια καί νομοθετώντας ἀντιχριστιανικούς νόμους. Ἡ ἀπώθηση καί ἡ φίμωση τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά μή ἔχει λόγο στό καθημερινό γίγνεσθαι τῆς Χώρας μας, θά σημάνει γρήγορα ὅτι ἡ Ἑλλάδα δέν πεθαίνει ὅσο ταυτίζεται μέ τήν Πίστη καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐπηρεάζει τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες χριστιανοί ὀρθόδοξοι σέ αὐτή τήν Χώρα δέν εἶναι ἡ μειοψηφία, ἀλλά ἡ πλειοψηφία. Ἀκόμη καί σήμερα, παρ᾽ ὅλο τόν πόλεμο, πού γίνεται στήν Ἐκκλησία, σάν τίς δηλώσεις τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, κ. Νίκου Φίλη ὅτι: «Πρόκειται γιά ἐμπόριο λειψάνων καί ὅτι αὐτή ἡ πρᾶξη δέν προσφέρει τήν κοινωνία καί στέλνει τό λάθος μήνυμα στούς ἀσθενεῖς, πού ἔτσι τούς ἀπομακρύνει ἀπό τήν ἰατρική ἐπιστήμη κάνοντας λόγο γιά μιά μορφή λαϊκισμοῦ» καί τήν πνευματική ἀνέχεια τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἡ Ἐκκλησία μας κρατάει τήν θρησκευτική του συνείδηση. Ὅμως θά πρέπει νά ἀντιληφθοῦμε κάποτε ὅτι ἡ Χώρα μας πρέπει νά ἀποκτήσει πολιτικούς ἄρχοντες, οἱ ὁποῖοι θά πολιτεύονται σύμφωνα μέ τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί αὐτό χρειάζεται προσευχή ἀλλά καί ἀγῶνα.

Γ.Κ.Τ.

Ἡ παπικὴ ὑποκρισία δὲν ἔχει μέτρον συγκρίσεως!

ΤΑ «ΕΡΓΑ» καί οἱ «ἡμέρες» τοῦ θλιβεροῦ «ἀλάθητου» καί «πρώτου» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας» δέν μᾶς ἀφήνουν νά πάρουμε ἀνάσα! Προσπαθεῖ ὁ μωροφιλόδοξος ἰησουίτης νά βρίσκεται συνεχῶς στήν ἐπικαιρότητα, ἀλλά οἱ ὁποῖες προσπάθειές του καταλήγουν στό νά ἀποδεικνύουν τήν ἀπύθμενη ὑποκρισία του. Πρίν λίγο καιρό ἐπισκέφθηκε τή Νάπολη, ὅπου εἶπε στήν κεντρική πλατεία τῆς πόλεως τά ἑξῆς: «Ὁποῖος χριστιανός δέχεται τήν διαφθορά, βρωμάει, ἀποδέχεται τήν δυσοσμία». Παράλληλα τά «ἔβαλε» μέ τή μαφία: «Ἐγκληματίες πρέπει νά μετανοήσετε, Ναπολιτάνοι, ἀντιδρᾶστε στήν Καμόρα» (Ἱστολ. Τά Νέα)! Μέ ἄλλα λόγια ὁ μέγας ἰησουίτης, βλέπει τό «κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ του, τήν δέ ἐν αὐτῷ δοκόν οὐ κατανοεῖ» (Ματθ. 7, 1). Ἤτοι: δέν κοιτάζει νά ξεβρωμίσει τήν ἀπίστευτη καταμαρτυρημένη πανταχόθεν, διαφθορά καί τήν ἠθική σαπίλα τοῦ κρατικοῦ του δείγματος καί ὕστερα νά ζητᾶ κάθαρση στήν κοινωνία. Δέν κοιτᾶ νά στηλιτεύσει τήν ἁμαρτωλή κουρία του, τήν ὁποία ὁ ἴδιος χαρακτήρισε (λίαν ἐπιεικῶς) ἁμαρτωλή, καί ὕστερα νά ἀσχοληθεῖ μέ τούς μαφιόζους! Τοῦ «βρωμᾶνε» οἱ «κακοί» χριστιανοί καί δέν τοῦ βρωμάει τό παπικό ψοφίμι, ποῦ αὐτοκαθορίζεται ὡς «καθολική ἐκκλησία»! Αὐτή εἶναι δυστυχῶς ἡ ἰησουϊτική ὑποκρισία, ποῦ μέχρι αὐτῆς φτάνει τό «ἰματζ» του ὁ ἀρχηγός του!

Καί... θαυματοποιὸς ὁ πάπας Φραγκίσκος!

Ο «ΑΛΑΘΗΤΟΣ» μᾶς προέκυψε καί... θαυματοποιός! Κατά τήν ἐπίσκεψή του στή Νάπολη τῆς Ἰταλίας, ὅπου στηλίτευσε, ἰησουιτικῷ τῷ τρόπῳ, τήν διαφθορά καί τό ὀργανωμένο ἔγκλημα, ἔλαβε μέρος σέ μεσαιωνικῆς ἐπινόησης θαυματουργία. Δεῖτε τήν εἴδηση: «Ὁ πάπας ζήτησε, ἐπίσης, τήν βοήθεια τοῦ πολιούχου τῆς Νάπολης, Σάν Τζενάρο, ὥστε νά μπορέσει νά ἡττηθεῖ ὁριστικά ἡ διαφθορά. Τό ἀπόγευμα ὁ "ἅγιος πατέρας τῶν καθολικῶν" θά πάρει μέρος σέ εἰδική τελετή, κατά τήν ὁποία, σύμφωνα μέ τήν παράδοση, μπορεῖ νά ἐπαναληφθεῖ τό θαῦμα κατά τό ὁποῖο τό αἷμα τοῦ Ἁγίου Τζενάρο, μέσα σέ γυάλινη φιάλη, νά ἐπανέλθει σέ ρευστή μορφή» (Ἱστολ. Τά Νέα)! Κατ᾽ ἀρχήν, νά διευκρινίσουμε ὅτι ὁ «Σάν Τζενάρο» εἶναι ὁ ἅγιος ἔνδοξος Ἱερομάρτυς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας Ἰανουάριος, ὁ ὁποῖος ἑορτάζει τήν 21η Ἀπριλίου. Οἱ ἀγύρτες παπικοί τόν ὁλοσκοτεινόν μεσαίωνα, μεταξύ τῶν ἀμέτρητων ἄλλων ἀγυρτειῶν τους, ἔβαλαν σέ ἕνα μπουκάλι αἷμα, τό ὁποῖο διαφημίζουν ὅτι εἶναι τοῦ ἁγίου Ἰανουαρίου. Κατά καιρούς παρουσιάζαν «θαῦμα», ὅτι δῆθεν τό πηγμένο αἷμα γίνεται ... ὑγρό! Φυσικά πρόκειται γιά καραμπινάτη ἀπάτη, γιά τόν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ἡ ἁγιότητα καί τά θαύματα στόν παπισμό, διότι, ὡς αἵρεση, ἔχει χάσει τή Θεία Χάρη! Ἐν προκειμένῳ, ὁ θλιβερός «ἀλάθητος» πῆρε μέρος στήν θρησκευτική παγίδα τῆς ἀπάτης, ὡς θαυματοποιός! Θαυμάστε τον, προσκυνήστε τον, ἑνωθεῖτε μαζί του, κ.κ. οἰκουμενιστές! Ἐμεῖς δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό θαυματοποιούς!

Οἱ ἀναρχικοὶ μιμοῦνται τοὺς τζιχαντιστάς!

ΚΑΝΑΜΕ λόγο σέ παλαιότερο σχόλιό μας γιά τίς ἀνείπωτες καταστροφές τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ ἀπό τή φλεγόμενη ἐκδήλωση τῶν ψυχοπαθῶν φανατικῶν τζιχαντιστῶν τοῦ Ἰσλάμ. Ἀλλά ἔχουμε δυστυχῶς καί στήν Ἑλλάδα «τζιχαντιστές», οἱ ὁποῖοι κάνουν ἀκριβῶς, ὅ,τι κάνουν καί τά καλόπαιδα τοῦ Ἰσλάμ, καταστρέφουν τόν πολιτισμό μας. Πρόκειται γιά τούς «γνωστούς – ἀγνώστους» ἀναρχικούς, οἱ ὁποῖοι, δέν ἀρκοῦνται στήν καταστροφή μόνο τῆς δημόσιας καί ἰδιωτικῆς περιουσίας, ἀλλά καταστρέφουν καί ἔργα πολιτισμοῦ. Δεῖτε τήν εἴδηση: «Ἀποτροπιασμό προκαλεῖ ἡ εἰκόνα μνημείων στό κέντρο τῆς Ἀθήνας, ποῦ τίς τελευταῖες ἡμέρες ἔχουν πέσει θύματα βανδάλων. Ἐκτός ἀπό τά γκράφιτι στόν ἱερό ναό τῆς Παναγίας Καπνικαρέας, στήν Ἑρμοῦ, καί τό Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτη, ἄγνωστοι ἀποκεφάλισαν τό ἄγαλμα τῆς ἡθοποιοῦ Κυβέλης καί ἔβαψαν τόν ἀνδριάντα τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καί τό ἄγαλμα τοῦ ποιητή Γρηγορίου Ξενόπουλου, ἔξω ἀπό τό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Δήμου Ἀθηναίων» (Ἱστολ. Ἑλλήνων Νέα)! Ὁ ἀναρχισμός καί ἡ μισαλλοδοξία, εἴτε θρησκευτικός εἶναι, εἴτε πολιτικός, εἴτε ἰδεολογικός, εἴτε πνευματικός, ἀπορρέουν ἀπό τήν πνευματική δαιμονική κατάσταση, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μέ μίσος, βίας καί καταστροφή. Ἐν προκειμένῳ οἱ «ἄθεοι» καί «ἀθεϊστές μας «μπαχαλάκηδες», μιμοῦνται ἐπάξια τούς «ἔνθεους» ἰσλαμιστές!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ

Στίς 22 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βασιλίσκου, ἀνεψιοῦ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος. Ὁ ἅγιος Βασιλίσκος ἔζησε κατά τούς χρόνους τοῦ βασιλέα Μαξιμιανοῦ καί καταγόταν ἀπό τήν περιοχή τῆς Ἀμασείας τῆς Μαύρης Θάλασσας. Τό 295 ὁ Μαξιμιανός ἔστειλε στήν Ἀνατολή τόν ἡγεμόνα Ἀγρίππα μέ σκοπό νά ἐκδιώξη τούς χριστιανούς. Τότε ἦταν πού συνελήφθη ὁ ἅγιος Βασιλίσκος καί φυλακίσθηκε. Εὑρισκόμενος στήν φυλακή τοῦ παρουσιάσθηκε ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος τόν πρόσταξε ὅτι, ἀφοῦ δραπετεύση, νά γυρίση στούς οἰκείους του, γιά νά τούς κατηχήση, κατόπιν νά πάη στά Κόμανα τῆς Καππαδοκίας, ὅπου ἐπρόκειτο νά μαρτυρήση. Ὅταν ὁ ἡγεμόνας ἀντελήφθη τήν ἀπουσία του ἔστειλε στρατιῶτες, γιά νά τόν συλλάβουν. Πράγματι τόν συνέλαβαν καί γιά νά τόν τιμωρήσουν τοῦ φόρεσαν ὑποδήματα μέ καρφιά. Ἔτσι ὁδηγώντας τον στόν ἡγεμόνα ἔκαναν μία στάση σέ κάποιο χωριό καί, ἀφοῦ τόν ἔδεσαν σέ ἕνα ξερό πλάτανο, φιλοξενήθηκαν σέ κάποια γυναίκα. Κατά τήν διάρκεια τοῦ δείπνου ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά γίνη σεισμός καί νά βλαστήση ὁ ξερός πλάτανος. Ἔντρομοι οἱ στρατιῶτες ἐλευθέρωσαν τόν ἅγιο Βασιλίσκο καί, ἀφοῦ τόν παρακάλεσαν νά τούς συγχωρέση, τοῦ ζήτησαν νά τούς βαπτίση μαζί μέ τήν γυναίκα πού τούς φιλοξενοῦσε καί τούς οἰκείους της. Ὅταν ἀργότερα παρουσιάσθηκε ὁ μάρτυς στόν ἡγεμόνα εὑρισκόμενοι στόν ναό τῶν εἰδώλων ὁ ἅγιος μέ τήν προσευχή του γκρέμισε τά εἴδωλα καί τόν ναό. Ὁ ἡγεμόνας κυριευμένος ἀπό θυμό διέταξε νά ἀποκεφαλίσουν τόν ἅγιο καί νά ρίξουν τό σῶμα του στόν ποταμό. Ἔτσι ὁ ἅγιος Βασιλίσκος ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου, οἱ δέ χριστιανοί τῶν Κομάνων ἔκτισαν Ναό ἀφιερωμένο στόν μάρτυρα, ὅπου ἐναπέθεσαν τό τίμιο λείψανό του, τό ὁποῖο εἶναι ἀπό τότε πηγή ἰαμάτων καί θαυμάτων.

Γένεσις καὶ ἀντιμετώπισις τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἄλλων κρίσεων...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Βαυαροκρατίας καί ἐντεῦθεν, ἐκεῖ ὁδήγησαν τά πράγματα, στό ἀδιέξοδο.

Κατά τήν ταπεινή μας ἄποψι τά αἴτια τῆς σημερινῆς κρίσεως εἶναι βαθύτερα. Ἄν περισκοπήσουμε τήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, θά ἀναρωτηθοῦμε. Τί κληρονομήσαμε ἀπό τόν Ἀδάμ; Θά ἀπαντήσουμε, τόν θάνατο. Τί σημαίνει ἡ πίστις στόν Ἀδάμ-ἄνθρωπο; Τί ἄλλο παρά πολιτισμός φθορᾶς καί θανάτου. Αὐτός ὁ νοσώδης πολιτισμός ἔχει ὄνομα καί λέγεται Ἀνθρωποκεντρικός Οὐμανισμός. Δυστυχῶς ἡ νόσος τοῦ οὐμανισμοῦ, πού εἰσήχθη στήν Ἑλλάδα ἀπό τήν Εὐρώπη, στίς ἡμέρες μας εὑρίσκεται σέ ἔξαρσι. Αὐτήν πρέπει νά θεωρήσουμε ὡς αἰτία τῶν δεινῶν μας καί γιά αὐτήν θά ἤθελα νά ὁμιλήσω ἐκτενέστερα. Ὅλα τά ὑπόλοιπα -ὅσα προανέφερα- εἶναι ἀπόρροια αὐτῆς τῆς νόσου, ἀπό τήν ὁποία εἴθε νά μᾶς ἀπαλλάξη ὁ Θεός, ἀρκεῖ νά ἐπανεύρουμε τήν Πίστι μας στό Θεάνθρωπο Χριστό καί νά ζοῦμε μέ διαρκῆ μετάνοια.

Γένεσις τοῦ Οὐμανισμοῦ

Ἡ γένεσις τοῦ οὐμανισμοῦ ἔγινε στόν ἱερώτερο τόπο, στόν Παράδεισο. Πῶς ἔγινε; Ὁ μέν Θεός εἶπε στόν ἄνθρωπο «ἀπό παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῇ, ἀπό δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ᾽ αὐτοῦ· ᾗ δ᾽ ἄν ἡμέρα φάγητε ἀπ᾽ αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε»[2]. Ὁ δέ διάβολος ἀντεῖπε τά ἐντελῶς ἀντίθετα «οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ἤδει γάρ ὁ Θεός, ὅτι ᾗ ἄν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ᾽ αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί καί ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλόν καί πονηρόν»[3]. Δυστυχῶς οἱ προπάτορές μας ἐπίστευσαν στόν διάβολο καί ἀκολούθησε ἡ πτῶσις, διότι εἶναι ἀδιανόητο τό δημιούργημα νά ἀλλάξη τήν τάξι του καί νά γίνη ἴσος μέ τόν Θεό, καί ἔτσι στόν ἴδιο Ἅγιο Τόπο νά ὑπάρχουν δύο Θρόνοι, δύο θεοί μέ διαφορετικές φύσεις.

Ἡ πρόθεσις λοιπόν τοῦ ἀνθρώπου νά παραγκωνίση τόν Θεό καί στή θέσι του νά βάλη τόν ἑαυτό του καί νά ζῆ μέ κέντρο τόν ἑαυτό του λέγεται ἀνθρωποκεντρική ζωή δηλ. οὐμανισμός. Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος βάλη τόν Θεάνθρωπο Λόγο κέντρο τῆς ζωῆς του, τότε ἔχουμε Θεανθρωποκεντρική ζωή δηλ. Ὀρθοδοξία. Γενικά θά μπορούσαμε νά εἰποῦμε ὅτι: «Ὁ οὐμανιστής ἄνθρωπος πιστεύει ὅτι μόνος του καί χωρίς τή χάρι καί κοινωνία μέ τόν Θεό ἠμπορεῖ νά ὁλοκληρωθῆ καί οἰκοδομήση τόν πολιτισμό καί τήν ἱστορία»[4].

Ἔτσι μέ τήν πτῶσι του ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔγινε μαθητής τοῦ διαβόλου, ἀπέκτησε καί ὅλες τίς κακίες του. Ἀκολουθεῖ στό σύνολό της ἡ ἀνθρωπότης, μέ μόνη ἐξαίρεσι τούς ἀπ᾽ αἰῶνος δικαίους.

Πλήρη ἀναίρεσι τοῦ οὐμανισμοῦ ἔχουμε στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τήν Σάρκωσί Του καί τήν ἐπί γῆς Ζωή Του ἐθέωσε τήν ἀνθρώπινη φύσι στήν Ὑπόστασί Του, μέ τήν Σταύρωσί Του ἐνέκρωσε τό κράτος τοῦ διαβόλου, μέ τήν Ἀνάστασί Του ἀπεκατέστησε τόν πεπτωκότα ἄνθρωπο καί μέ τήν Ἀνάληψί Του τόν ἐδικαίωσε. Ἔτσι κατέστη ὁ νέος Ἀδάμ, δηλ. ὁ Χριστός, ὁ νέος γενάρχης τῆς ἀνθρωπότητος, τό ἐπίκεντρο ὅλης τῆς κτίσεως, ἀρραγές καί ἀσάλευτο θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας Του. Κάθε ἄνθρωπος πού θά πιστεύση στό Χριστό, θά τηρῆ τίς ἐντολές του καί θά προσεύχεται νοερά, ἀνυψώνεται στήν αἰώνιο ζωή, γίνεται Θεός κατά Χάριν.

Ἱστορική ἐξέλιξις τοῦ οὐμανισμοῦ μετά τήν Σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ

Τούς τρεῖς πρώτους αἰῶνες οἱ Χριστιανοί, μιμούμενοι τόν Χριστό ἐπολεμήθησαν, ἐδιώχθησαν, καί ἀπό ἀγάπη πρός τόν πλησίον ἐμαρτύρησαν, γιά νά γνωρίσουν «οἱ καθήμενοι ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου λαοί»[5] τήν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί νά ξεφύγουν ἀπό τήν πλάνη τοῦ οὐμανισμοῦ, πού ἐγέννησε τήν εἰδωλολατρία. Στήν συνέχεια ὁ οὐμανισμός, μετά τήν ἧττα του ἀπό τούς Μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄλλαξε δορά καί τήν ἐπολέμησε μέ τίς αἱρέσεις. Οἱ Θεοφόροι ὅμως Πατέρες συνέτριψαν τήν κεφαλή του, γιά νά ἐμφανισθῆ τόν ΙΔ´ αἰῶνα στήν τωρινή ἐξελιγμένη του μορφή, ὡς Εὐρωπαϊκός οὐμανισμός. Ἐδῶ θά ἐπιμείνουμε λίγο περισσότερο, γιά νά ἰδοῦμε τήν ἀνάπτυξι, τήν ἐξέλιξι καί τίς ἐπιπτώσεις του τόσο στήν Εὐρώπη, ὅσο καί στόν Ἑλλαδικό χῶρο.

Στήν Εὐρωπαϊκή Δύσι ἡ Ἐκκλησία ἀνέδειξε τόν Πάπα κεφαλή της. Ἔτσι ἀπό Θεανθρωποκεντρική ἔγινε ἀνθρωποκεντρική. Μία τέτοια ἀλλοίωσι ἑπόμενο ἦταν νά στρεβλώση τήν ὀρθή Πίστι καί τήν ζῶσα Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας. Κατά συνέπειαν ἡ Δυτική Ἐκκλησία μετέπεσε στόν Παπισμό καί στήν συνέχεια ἐγέννησε τόν θρησκευτικό οὐμανισμό. Ἡ θεολογία της ἀπό βιωματική ἔγινε σχολαστική, καί ἡ πνευματική ζωή τῶν πιστῶν της ἔλαβε χαρακτῆρα δικανικό. Ἔτσι ὁ Παπισμός ξαναέκλεισε τούς Οὐρανούς καί σάν σύστημα κοσμικό δέν εἶχε ἀναστολές νά ἐπιβάλη τίς ἀρχές του διά τοῦ ξίφους. Δικαίως ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς θά εἰπῆ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώρισε τρεῖς πτώσεις: «τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα καί τοῦ Πάπα»[6].

Σχεδόν παράλληλα μέ τήν Δύσι στήν καθ᾽ ἡμᾶς Ἀνατολή ἐνεφανίσθη μία κίνησις ἀπό φιλοσοφικο-θεολογικούς κύκλους (Ψελλός, Βαρλαάμ, Ἀκίνδυνος, Γρηγορᾶς, Κυδώνης, Πλήθων, Χρυσολωρᾶς, Βησσαρίων κ.λπ.), ἡ ὁποία ὑποστήριζε ὅτι «χωρίς τήν ἐξωτερική σοφία δέν εἶναι δυνατόν νά ἀπαλλαγῆ κανείς τῆς ἀγνοίας καί τῶν ψευδῶν δοξασιῶν, ἀκόμη καί ἄν φθάση στήν κορυφή τῆς ἀπαθείας, οὔτε νά ἐγγίση τελειότητα καί ἁγιότητα, ἐάν δέν συγκεντρώση ἀπό παντοῦ τίς γνώσεις, καί μάλιστα ἀπό τήν ἀρχαία Ἑλληνική παιδεία»[7]. Ἀκόμη ἔλεγαν ὅτι «κακῶς πράττομεν πού σπεύδομεν νά περικλείσωμεν μέσα στό σῶμα τόν νοῦν μας (μέ τήν προσευχήν), διότι πρέπει μέ κάθε τρόπο νά τόν ἐξωθοῦμε ἔξω ἀπό τό σῶμα».[8] Καί τέλος ὑποστήριζαν ὅτι τό ἄκτιστο φῶς τῆς Θεότητος εἶναι κτιστό καί ὑποδεέστερο ἀπό τόν φωτισμό πού ἀποκτᾶται μέ τήν γνῶσι τῆς ἔξω σοφίας.

Σέ αὐτόν τόν ἀρχόμενο Βυζαντινό οὐμανισμό ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀντιπαρέθεσε τήν ἐμπειρική Θεοφώτιστη Θεολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἀξίζει νά ἀναφερθοῦμε σέ αὐτήν μέ δύο λόγια, διότι αὐτή διασφαλίζει τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ὀρθή ἐν Χριστῷ ζωή μας καί εἶναι τό ἀνάχωμα σέ κάθε μορφῆς οὐμανισμό.

Κομβικό σημεῖο τόσο γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὅσο καί γιά τόν οὐμανισμό εἶναι τό θέμα τῆς γνωσιολογίας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τονίζει ὅτι ἔχουμε δύο μορφές γνώσεων· ἡ μία λέγεται φυσική γνῶσις καί τήν ἔχουν ὅλοι οἱ λογικοί ἄνθρωποι καί ἡ ἄλλη λέγεται πνευματική καί τήν ἔχουν μόνο ὅσοι πιστεύουν στό Χριστό καί ἔχουν καθαρή ζωή. Ἡ ὁριοθετική γραμμή πού ξεχωρίζει τήν μία ἀπό τήν ἄλλη εἶναι ἡ Πίστις. Ἡ φυσική γνῶσις ἔχει τήν ἰδιότητα νά ἐρευνᾶ τήν κτίσι καί νά μαθαίνη τήν λειτουργία της. Ἡ ἐνασχόλησίς μας μέ τήν ἔρευνα τῆς κτίσεως καί οἱ γνώσεις πού ἀποκτοῦμε γιά αὐτήν δέν εἶναι κακές. Κακό εἶναι νά τήν θεωρῆ ὡς τό σπουδαιότερο πρᾶγμα στή ζωή του καί νά ἀδιαφορήση γιά τήν ἀπόκτησι τῆς ἄλλης γνώσεως, τῆς πνευματικῆς, πού ὁδηγεῖ στή Θεογνωσία.

Σημειώσεις:

1. ΟΜΙΛΙΑ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΟΥ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ ΣΤΙΣ 30-11-2014 ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΡΗΤΗΣ, ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟ «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ» ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. 2. Γεν. Κεφ. Β´ στιχ. 16-17. 3. Γεν. Κεφ. Γ´ στιχ. 5. 4. Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη: «Ὀρθοδοξία καί Οὐμανισμός, Ὀρθοδοξία καί Παπισμός» Δ.´ Ἔκδοσις, Ἁγ. Ὄρος. 1998. Εἰσαγωγή. 5. Ψαλμ. 106 στιχ. 9. 6. Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς. «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός» σελ. 212. 7. Ε.Π.Ε. Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Τόμ. 2ος σελ. 56. 8. Ἐνθ. ἀνωτ. Σελ. 116.

Ἡ ἀποτελεσματικὴ προσευχή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λές, πού παίρνει ἀπό τή μελέτη κάποιου βιβλίου ἤ τή συνομιλία μέ κάποιον κληρικό ἤ ἔμπειρο λαϊκό. Ἐπίσης τηρώντας τίς ἐντολές δέν ἔχει αἰσχρές ἐπιθυμίες. Ἐλεύθερα τίς ἀρνεῖται καί τίς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου τίς ἀντιμετωπίζει μέ ἀποφασιστικότητα. Προσεκτικός εἶναι ἀκόμα καί στίς βιοτικές μέριμνες. Τίς περιορίζει ὅσο εἶναι δυνατό, γιά νά ἔχει ἐλεύθερο χρόνο. Δέν θέλει νά εἶναι πολυμέριμνος καί πολυάσχολος. Ἀντίθετα, ἱκανοποιεῖται μέ τά λίγα, εἶναι αὐτάρκης καί δέν ἀκολουθεῖ τή νοοτροπία τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας. Δέν εἶναι ὑπέρ τῆς ἀφθονίας τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Δέν ἀρνεῖται ὅμως τά ὑλικά ἀγαθά στούς ἀδελφούς του. Φροντίζει γι᾽ αὐτούς, προσφέρει ὅ,τι ἔχει καί θυσιάζει τό χρόνο του προκειμένου νά ἀνακουφιστοῦν. Οἱ μέριμνες γιά ἔργα ἀγάπης διαφέρουν ἀπό τίς μέριμνες πού ἔχουν σχέση μέ τή δική του ζωή. Οἱ πρῶτες πρέπει νά αὐξάνονται, γιατί εἶναι ἕνα εἶδος προσευχῆς, ἀφοῦ ὑπηρετοῦν τήν κορυφαία ἀρετή τῆς ἀγάπης, ἐνῶ οἱ δεύτερες πρέπει νά μειώνονται, γιατί ἐμποδίζουν καί τήν προσευχή καί τήν ἀγάπη.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μόλις ἐκυκλοφορήθησαν τὰ νέα βιβλία τῶν ἐκδόσεων «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ» (Σπαρτάκου 6, Συκιές, 56626 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Τηλ. 2310 212659) γραμμένα εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν, εὐκολονόητα, καλαίσθητα καὶ πολὺ ὠφέλιμα διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.

1. «ΠΑΤΡΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΚΕΣ ΥΠΟΘΗΚΕΣ, ΓΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΙΩΣΗ» τοῦ Γέροντος Ἐφραίμ Φιλοθεΐτου.
2. «ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ, ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΩΝ ΜΟΝΑΖΟΥΣΩΝ ΜΑΚΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΑΣ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΑΡΤΟΚΩΣΤΑΣ» Ἱερομονάχου π. Ἀμφιλοχίου Κοντοῦ.
3. «ΠΑΠΑ-ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΣΤΑΘΗΣ (1902-1975) Ἐφημέριος Πλατάνου Τρικάλων».
4. «ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑΤΑ» * Ἁγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου * Ἁγίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου καὶ * Ἐντρυφήματα γιὰ τὴν προσευχή. Τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Ἁγιορείτου.
5. «Πάπας καὶ οἰκουμενιστές» Μοναχοῦ Γαβριὴλ Ἁγιορείτου.
6. «Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ» Κων. Δωρ. Μουρατίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Προέδρου τῆς Π.Ε.Θ.
7. «Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ» Π.Μ. Σωτήρχου.
8. «ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΙ, Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΑΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ» Ἁγίου Νικολάου Ἀχρίδος.
9. «ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἁγ. Νικολάου Ἀχρίδος.
10. «Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» Ἀρχ. Σπυρ. Μπιλάλη.
11. «ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΟΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ» Γέροντος Ἐφραίμ Φιλοθεΐτου.
12. ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΜΩΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ.

Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε καὶ εἰς τὰ κεντρικὰ θρησκευτικὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τούς ἀγαπητούς μας συνδρομητάς ὅτι δύνανται νά καταθέτουν τήν συνδρομήν των ἤ ἐνίσχυσιν καί εἰς τήν Ἐθνικήν Τράπεζαν εἰς τό ὄνομα «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76.

Διά τούς ἀγαπητούς συνδρομητάς τοῦ ἐξωτερικοῦ τό IBAN εἶναι: GR 1201101290000012929 614076. Τό δέ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ «Ο.Τ.» δέν ἔχει κερδοσκοπικόν χαρακτῆρα καί τά ἔξοδα ἐκδόσεώς του στηρίζονται ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τὰς συνδρομάς σας. Βοηθῆστε εἰς τήν ἔκδοσιν καί διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πρεσβ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΑΤΣΗ, «ΑΣΚΗΤΙΚΑ ΑΝΘΗ», ΚΟΝΙΤΣΑ 2015, σελ. 127

Ὁ πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης εἶναι γνωστός στό ἀναγνωστικό κοινό τῆς ἐφημερίδας τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου ἀπό τήν πολυετῆ συνεργασία του μέ ἄρθρα ἀντιαιρετικά καί μάλιστα ἀντιοικουμενιστικά ἀλλά καί ποιμαντικά μέ πατερικό πνεῦμα . Κύριο χαρακτηριστικό τῆς γραφῆς τοῦ π. Διονυσίου εἶναι τά ἁπλά μι-

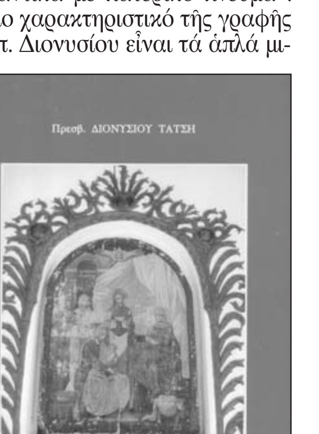

κρά κείμενα, μέσα ἀπό τά ὁποῖα φανερώνεται ἡ ἀγάπη του γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του.

Ἡ παροῦσα ἔκδοση εἶναι μία συλλογή μικρῶν κειμένων, μέ τά ὁποῖα ὁ συγγραφέας ἀποσκοπεῖ νά ὑποδείξη στούς ἀναγνῶστες τί σημαίνει κατά Χριστόν ζωή καί τί ἀσκητικός ἀγώνας. Στήν ἐποχή μας, ὅπου ἡ κοινωνία ἔχει ἐκοσμικευθεῖ ἐντελῶς καί οἱ ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου ἔχουν μπεῖ σέ δεύτερη μοῖρα στήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τό παρόν βιβλίο εἶναι πολλαπλῶς χρήσιμο γιά τούς χριστιανούς πού ζοῦν στόν κόσμο καί ἔχουν οἰκογένειες, διότι μέ τά κείμενα αὐτά τονώνονται στόν καθημερινό τους ἀγώνα, τούς βοηθοῦν νά διαμορφώσουν ὀρθόδοξο ἦθος, κάτι τό ὁποῖο στίς ἡμέρες μας κινδυνεύει νά χαθῆ ἀκόμη καί ἀπό τούς κληρικούς καί τούς ὁδηγοῦν στήν ἀπόκτηση τῆς σταθερῆς πορείας πρός τήν σωτηρία. Μεταξύ τῶν πολλῶν κειμένων πού δημοσιεύονται εἶναι καί αὐτό μέ τόν τίτλο "Ἡ εὐωδία τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου": «Εἶναι σπουδαῖο πράγμα ὁ χριστιανός νά ἔχει καθαρή γλώσσα καί τά λόγια του νά εἶναι προσεκτικά καί νά ἀποπνέουν τήν εὐωδία τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτό φανερώνει ὅτι ὑπάρχει πνευματικός ἀγώνας. Ὅταν ὅμως κάποιος ἔχει ἐλεύθερη καί ἀκάθαρτη γλώσσα, αὐτό δείχνει ἔλλειψη στοιχειώδους παιδείας καί δημιουργεῖ δυσάρεστες καταστάσεις. Κρίνει τούς πάντες, γιά ὅλους ἔχει ἕτοιμο τόν πικρό λόγο, συκοφαντεῖ, διασύρει, χυδαιολογεῖ καί ἐξουθενώνει. Καί ὅλα αὐτά τήν ὥρα πού ὁ ἴδιος βρίσκεται ἀπό πνευματικῆς πλευρᾶς σέ ἀπελπιστική κατάσταση. Τά βέλη πού ἀδίκως ἐκτοξεύει στούς ἄλλους ἔπρεπε νά τά γυρίζει πρός τόν ἑαυτό του».

Γ.Κ.Τ.

ΠΡΩΤ. ΑΝΔΡΕΑ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ: «Ἡ τελευταία μέρα τοῦ Θεοῦ», Ἱερόν Ἡσυχαστήριον Ἁγίας Τριάδος, ἔκδοση Ἱ. Μ. Μαχαιρᾶ, Λιθροδόντας 2015, σελίδες 83.

Γνωστός καί ἀπό ἄλλες ἐκδόσεις ὁ σεβαστός π. Ἀνδρέας. Τό νέο του βιβλίο μέ τίς 83 σελίδες του - σχετικά μικροτέρου μεγέθους - ἀλλά πολύ σημαντικό, πρωτότυπο, καί μέ ἐξαιρετική ἀνάπτυξη τοῦ θεολογικοῦ θέματος τῆς θεοδικίας.Τό ἀφιερώνει"Σέ ὅσους μποροῦν νά ἀνακαλύπτουν πίσω ἀπό τά φαινόμενα τά γενόμενα καί νά βαδίζουν τήν τεθλιμμένην τοῦ βίου ὁδόν μέ τήν ἐλπίδα πού ζωογονεῖ καί τήν πίστη πού δυναμώνει". Ὁ Πρόλογος ἀνήκει στόν Καθηγούμενο τῆς Ἱ. Μονῆς Βατοπαιδίου Ἀρχ/την Ἐφραίμ, ὁ ὁποῖος σημειώνει, καί κατά κάποιο τρόπο, εἰσάγει στό ὅλο θέμα τοῦ βιβλίου: "Ὁ συγγραφέας πρωτοπρεσβύτερος Ἀνδρέας Ἀγαθοκλέους, μέ πολύ γλαφυρό τρόπο παρουσιάζει τήν σταυρική πορεία ἑνός ἱερέως, τόν πειρασμό του, ἀλλά καί τήν ἔκβασή του. Ὁ ἱερέας ζεῖ ἀναπόφευκτα τίς στιγμές, τίς περιόδους τῆς Θεοεγκαταλείψεως, ὅπως ὁ ἱερέας τοῦ βιβλίου, ὁ ὁποῖος ἀναδείχθηκε νικητής, πέρασε αἰσίως τήν σκληρά καί δοκιμαστική αὐτή περίοδο τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ..." Μετά τό ἀπόσπασμα τῆς προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ πρίν τό Πάθος, ὁ συγγραφέας προχωρεῖ στό μεγάλο, τό δυσεξήγητο καί δυσερμήνευτο θέμα τῆς θεοδικίας καί, εἰδικότερα, τῆς Θεοεγκαταλείψεως τοῦ π. Γεωργίου(καθώς τόν ὀνοματίζει). Ἡ τραγική περίπτωση τοῦ π. Γεωργίου, μέ τίς φοβερά πειρασμικές κάποτε, στιγμές, μοιάζουν μέ ἀρχαία τραγωδία. Εἶναι οἱ στιγμές τῆς ψυχικῆς ἔντασης καί τά ὅρια τῆς ψυχικῆς ἀντοχῆς. Ὁ ἀναγνώστης τοῦ βιβλίου συμπορεύεται καί συμπάσχει μέ τόν π. Γεώργιο, τόν ἀθλοφόρο. "Ἡ σιωπή τοῦ Θεοῦ στήν ἐπίκλησή Του γιά μία ἀνάπαυση ἐσωτερική, βιώνεται ὡς ἐγκατάλειψη"..."ζοῦσε τόν πόνο τῆς ἀπουσίας Του"..."Μέ ὅλη τή διάθεσή του, ὁ π. Γεώργιος ἄφηνε τόν Θεό νά ἐκφράσει τή θέλησή Του, ἕτοιμος νά πεῖ τό "γενηθήτω...". Ἀπό τίς 83 σελίδες τοῦ βιβλίου, οἱ δεκαπέντε εἶναι ὁλοσέλιδοι ὑπέροχοι ζωγραφικοί πίνακες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κάποια ἀναφορά μέ τά γεγονότα. Νά πῶ ἐπίσης, ὅτι τό βιβλίο εἶναι ἔκδοση τῆς "Μέλισσας" καί χαίρεσαι νά τό κρατᾶς στά χέρια σου. Χαρτί ἰλλουστρασιόν καί ἄψογη ἐκτύπωση. Συγχαίρω θερμότατα τόν π. Ἀνδρέα. Παρακαλῶ νά εὔχεται ὑπέρ ὅλων ἡμῶν.

Τηλ. 24657848

Μιχ. Μιχαηλίδης

«ΙΕΡΕΣ ΜΟΝΕΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ», ΑΘΗΝΑ 2014, σελ. 267

Τό περιοδικό «ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ» καί ὁ ἱδρυτής καί ἐκδότης του κ. Ἰωάννης Παπαμιχαλάκης προέβησαν στήν παροῦσα καλαίσθητη ἔκδοση. Πρόκειται γιά συλλογικό τόμο, στόν ὁποῖο περιλαμβάνονται ὅλα τά εἰδικά ἀφιερώματα τοῦ περιοδικοῦ, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τό ἔτος 1989 ἕως καί τό 2004, τά ὁποῖα εἶχαν ὡς θέμα τήν ἱστορική συνέχεια τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Σκοπός τῆς ἐκδόσεως εἶναι ἡ προσφορά πνευματικῶν ἐρεθισμάτων σχετικά μέ τήν Ὀρθόδοξο πίστη σέ παράγοντες τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος ἀλλά καί τῆς ὁμογένειας τοῦ ἐξωτερικοῦ καί εἰδικότερα στήν νέα γενιά. Στά ὄμορφα αὐτά ἀφιερώματα προσεγγίζονται δεκατέσσερις Ἱερές Μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέ κείμενα ἱστορικοῦ περιεχομένου, μέ ἀναφορές στά κειμήλια, στίς εἰκόνες, στά ἀργυρά σκεύη, στό ἀρχεῖο, στίς βιβλιοθῆκες κλπ τῶν Ἱ. Μονῶν. Εἶναι διανθισμένα μέ πολλές καί ὄμορφες φωτογραφίες τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἁγιορειτῶν πατέρων ἀλλά καί μέ πολλές εἰκόνες.

Γ.Κ.Τ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΛΓ´, Ἀριθμ. 19/22 Μαΐου 2015

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ. Ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Βορειοηπειρωτικοῦ Ἀγῶνος (ΠΑ.ΣΥ.Β.Α.). Ὀκτ. – Δεκ. 2014. Ἀθῆναι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ, Διμηνιαῖον Θεολογικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Σεπτ. – Δεκ. 2014. Θεσσαλονίκη.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ, Τριμηνιαῖον ἐνημερωτικὸν περιοδικὸν Διορθοδόξου Συνδέσμου Πρωτοβουλίας Γονέων. Ὀκτ. – Δεκ. 2014. Ἁγ. Παρασκευὴ Ἀττικῆς.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΜΑΣ, Χριστιανικὸν ὀρθόδοξον μηνιαῖον Φοιτητικὸν περιοδικὸν τοῦ Συλλόγου Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Δράσεως «Ὁ Μέγας Βασίλειος». Φεβρ., Μάρτ., Ἀπρίλ., Μάϊος 2015. Ἀθῆναι.

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

Συνεχίζονται σὺν Θεῷ αἱ ὁμιλίαι τῆς **«Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» (Π.Ο.Ε.)** εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτῆς (**Κάνιγγος 10, Α´ ὄροφος**). Τὴν προσεχῆ Δευτέραν **25 Μαΐου** καὶ ὥραν **7:00 μ.μ.** θὰ ὁμιλήση ὁ **ἀρχιμ. Ἱερόθεος Ἀργύρης** μὲ θέμα:

«Ἡ Ἅλωσις τῆς Πόλεως μέσα ἀπό ψηφιακές διαφάνειες».

Λόγῳ θέρους αἱ ὁμιλίαι θά διακοποῦν καί θα συνεχισθοῦν σύν Θεῷ τόν προσεχῆ Ὀκτώβριον.

Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. καὶ οἱ φίλοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ὅπως παρακολουθήσουν αὐτήν.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Ἰωάννης Καρατζένης, Παναγίας Ἐλευθερωτρίας 51 Κηφισιά. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπούλης, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

Η στήλη της «Πανελληνίου Ενώσεως Θεολόγων»

Ἀνταπάντησις τῆς ΠΕΘ εἰς τὸ ΙΕΠ διὰ τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν εἰς τὰ Θρησκευτικὰ Λυκείου

(1ον)

Πρὸς τὸν ἀξιότιμον κύριον
Σωτήριον Γκλαβᾶν
Πρόεδρον Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς
Κοινοποίηση:
Πρὸς τὸν ἀξιότιμον κύριον
Κωνσταντῖνον Καλπάκαν
Διευθυντὴν τῆς Διοικητικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ΥΠΑΙΘ

Ἀξιότιμε κύριε Πρόεδρε

Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀποστολὴ στὴν Ἕνωσή μας, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3975/6.4.2015 ἐγγράφου σας, μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς διαβιβάζετε πρακτικὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΙΕΠ περὶ τῆς ὕλης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὡς ἀπάντησής σας σὲ διάβημα - διαμαρτυρία μας (ὑπ' ἀριθ. 15/3.2.2015), πρὸς τὸ ΙΕΠ. Ὅμως, τὸ ἔγγραφό σας φαίνεται νὰ ἐπιδέχεται σὲ ἀπίστευτες ὑπεκφυγὲς καὶ παραποιήσεις, ὅπως θὰ ἐξηγήσουμε παρακάτω:

α) Δὲν ἀπαντάει οὔτε κατ' ἐλάχιστον στὰ ὅσα εὔθαρσα θέσαμε στὸ προαναφερόμενο ἔγγραφό μας πρὸς τὸ ΙΕΠ μὲ θέμα: «Ἀνάσχεση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν».

β) Διαστρεβλώνει καὶ κακοποιεῖ τὶς θέσεις τῆς Πανελλήνιας Ἑνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ), μὲ συνέπεια νὰ παραπληροφορεῖ τὸν ἀναγνώστη τοῦ κειμένου σας καὶ νὰ παραποιοῦνται καὶ συκοφαντοῦνται, κατ' αὐτὸν τὸν ἀνοίκειο τρόπο, οἱ θέσεις τῆς Ἑνώσεως καὶ ὁ ἀνιδιοτελὴς ἀγώνας ποὺ διεξάγει γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς. Ὅπως σᾶς ἐκθέσαμε καὶ στὴν ἐπιστολή μας στελέχη τοῦ Ἰνστιτούτου σας (ἴσως οἱ ἴδιοι οἱ συντάκτες τῆς ἀπαντήσεώς σας), φανερὰ πλέον καὶ ἀπροκάλυπτα προσπαθοῦν νὰ ἀποδομήσουν τὸ ὀρθόδοξο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, μεθοδεύοντας τὴν ἐκ βάθρων ἀλλοίωση τοῦ σκοποῦ, τοῦ χαρακτήρα καὶ τοῦ περιεχομένου του. Βασικὸς στόχος τους εἶναι νὰ μὴ ἔχει πλέον τὸ θρησκευτικὸ μάθημα σχέση μὲ τὴ ζῶσα ἐκκλησιαστικὴ ὀρθόδοξη παράδοση, ἡ ὁποία παράδοση, ἀπὸ τὸ 1836 ἕως σήμερα, ἀποτελοῦσε καὶ ἀποτελεῖ τὴν αὐτονόητη βάση καὶ τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς κάθε θέματος, ποὺ ἀφορᾶ στὴν ἑλληνικὴ θρησκευτικότητα καί, φυσικά, στὴ σχολικὴ θρησκευτικὴ ἀγωγή. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπιφυλασσόμαστε πλέον γιὰ κάθε νόμιμο δικαίωμά μας, ὡς πρὸς τὶς ἀπαράδεκτες στάσεις καὶ δράσεις τους ἐναντίον τῆς ὀρθόδοξης θρησκευτικῆς ἀγωγῆς.

Διαφαίνεται πάντως, κύριε Πρόεδρε, ἐκ τοῦ ἀπαντητικοῦ σας ἐγγράφου ὅτι δὲν ἔχει γίνει, γιὰ διάφορους λόγους, ἀντιληπτὸ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιχειρούμενης ἀλλοίωσης τῆς μορφῆς τῆς παρεχόμενης θρησκευτικῆς ἀγωγῆς στὰ σχολεῖα μας, διαμέσου τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν καὶ τῶν καταστρεπτικῶν συνεπειῶν ποὺ αὐτὰ θὰ ἐπιφέρουν στὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας τῶν παιδιῶν μας, ποὺ πρόκειται νὰ στελεχώσουν τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία τοῦ μέλλοντος.

Διαφαίνεται ἀκόμη ὅτι δὲν ἔχει συνειδητοποιηθεῖ, στὸ βαθμὸ ποὺ ἀπαιτεῖται, ἀπὸ στελέχη τοῦ Ἰνστιτούτου σας ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐσᾶς, ἴσως, ποὺ ἔχετε τὴ γενικὴ εὐθύνη γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ΙΕΠ, ὅτι τὴν ὀρθόδοξη παράδοση, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο καὶ σπουδαιότερο κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς παράδοσης, ἔχετε συνταγματικὸ χρέος καὶ νομικὴ ὑποχρέωση - καὶ εἶστε ὑπόλογοι γι' αὐτὸ - νὰ στηρίζετε, νὰ καλλιεργεῖτε, νὰ μεταδίδετε καὶ νὰ ἀναπτύσσετε ἀρκούντως διὰ τῶν Προγραμμάτων, τῶν Βιβλίων, τῶν ἐπιμορφώσεων καὶ τῶν ἄλλων δράσεων ποὺ εἶστε ὑπεύθυνοι. Σᾶς ἐξηγήσαμε λεπτομερῶς καὶ μὲ σαφήνεια τὴ βλάβη, ποὺ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ προξενήσουν στὴ μαθητιῶσα νεολαία τὰ Προγράμματα Σπουδῶν, ποὺ ἀντιδημοκρατικά, αὐταρχικά, αὐθαίρετα, χωρὶς διάλογο, διαφάνεια καὶ διαβούλευση μὲ ὅλους τοὺς ἐμπλεκόμενους φορεῖς, προωθήσατε στὸ ΦΕΚ. Ἐσεῖς ἀπὸ τὴν πλευρά σας μᾶς ἀπαντᾶτε περὶ ἄλλων θεμάτων.

Εἰκάζουμε ὅτι τὰ Προγράμματα αὐτὰ ἔχουν συνταχθεῖ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση ἀνθρώπων, ποὺ δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν, ὡς θὰ ἔπρεπε, στὰ σχέδιά τους τὴ συνέχεια τῆς παραδόσεώς μας, χρησιμοποιώντας ἐσκεμμένα συκοφαντικὲς ἐτικέτες καὶ ὑποτιμητικοὺς χαρακτηρισμοὺς γιὰ τὸ ἰσχῦον σχολικὸ ὀρθόδοξο μάθημα, τοῦ ὁποίου μάλιστα δημιουργοὶ εἶναι οἱ ἴδιοι (Πρόγραμμα, βιβλία, ἐπιμορφώσεις 2003-2006), μὲ κύρια καὶ μόνιμη κατηγορία ὅτι εἶναι ὀρθόδοξο!!! καὶ μονοθρησκευτικό!!! καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ θεωροῦν πλέον ξεπερασμένο ὡς κατηχητικό!!! καὶ ὁμολογιακό!!!

Φαίνεται μᾶλλον ὅτι συγχέουν τὶς ἔννοιες τῆς πίστεως, τῆς κατήχησης καὶ τῆς ὁμολογίας μὲ τὰ προσωπικὰ τους βιώματα καὶ τὶς τυχὸν ἰδεολογικὲς ἐμμονὲς ἢ καὶ ἰδεοληψίες τους, στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐπιβάλουν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν στὰ σχολεῖα τὶς ριζικὲς ἀντιχριστιανικές, ἀποδομητικὲς καὶ ξενόφερτες ἀλλαγὲς ποὺ ἐπινόησαν, προβάλλοντας ὄχι φυσικὰ ἐπιστημονικά, θεολογικὰ ἢ παιδαγωγικὰ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ σαθρὰ καὶ ξεπερασμένα συνθηματολογικὰ καὶ συκοφαντικὰ στερεότυπα καὶ χρησιμοποιώντας, κατὰ τὸ δοκοῦν ἀλλοιωμένες κάποιες εὐρωπαϊκὲς ὁδηγίες.

Σᾶς ἀναφέραμε μὲ ἔμφαση ὅτι τὰ Προγράμματα αὐτὰ δὲν σχετίζονται μὲ τὸ πνεῦμα, τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἀρετὲς τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης καὶ ζωῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν νέων μας, ἀφοῦ εἶναι ἐμφανὲς ὅτι γίνεται μεθοδευμένη προσπάθεια, ἀφενὸς νὰ περιθωριοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ παράδοση καὶ ἀφετέρου νὰ καταλάβει τὴ θέση της τὸ νέο τερατούργημα θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ θρησκευτικῆς συγχύσεως, τὸ πολυθρησκευτικὸ μάθημα καὶ μέσω αὐτοῦ νὰ ἐπιβληθεῖ, ἕνα νέο κοσμικὸ θρησκευτικὸ πνεῦμα στοὺς νέους μας.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἕνωσή μας τυγχάνει σωματεῖο ἐπιστημονικό, ὑπολαμβάνουμε ὅτι πρωτίστως γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ μᾶς διαβιβάζετε τὸ ὡς ἄνω κείμενο, προκειμένου νὰ διατυπώσουμε τὴν καθαρὰ ἐπιστημονική μας ἄποψη ἐπὶ τοῦ θέματος. Σᾶς παραθέτουμε λοιπὸν τὴν ἄποψή μας καὶ σᾶς παρακαλοῦμε, νὰ τὴν θεωρήσετε αὐστηρὰ καὶ ἀποκλειστικὰ ὡς ἐπιστημονικὴ καὶ ἀντικειμενικὴ καὶ ὄχι ἰδεολογικὴ καὶ βεβαίως ἀπαλλαγμένη παντὸς ἄλλου χαρακτηρισμοῦ (τὸν ὁποῖον ἀπορρίπτουμε προκαταβολικά):

Τὸ ἐπίμαχο Πρακτικὸ τοῦ ΙΕΠ στὸ ὁποῖο ἀναφέρεστε, ὑπεραμύνεται τῆς εἰσαγωγῆς ὕλης μαθήματος Θρησκευτικῶν πολυθρησκευτικῆς καὶ ὄχι ἀμιγῶς Ὀρθόδοξης. Καὶ ὀφείλουμε, νὰ σᾶς διαβεβαιώσουμε μὲ κάθε εἰλικρίνεια, ὅτι τὴν πρόταση αὐτὴ θὰ τὴν ἀποδεχόμασταν ἀσμένως, ἐὰν πληροῦσε σὲ ἱκανοποιητικὸ βαθμὸ τὶς ἀπαιτήσεις μίας καθαρὰ ἐπιστημονικῆς ἐργασίας/μελέτης τοῦ ἐπίμαχου θέματος. Τίθεται λοιπὸν πρωτίστως τὸ ἐρώτημα: Πληροῖ ἢ ὄχι καὶ σὲ ποιὸ βαθμὸ τὶς προϋποθέσεις ἑνὸς ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ μαθήματος; Ἰδοὺ λοιπὸν τί προκύπτει ἀπὸ ἔγκυρη καὶ ὑπεύθυνη μελέτη τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου.

1. Τὸ ἐν λόγῳ πρακτικὸ ἐκτείνεται σὲ ὀκτὼ ὁλόκληρες πυκνογραμμένες σελίδες καὶ στοχεύει νὰ ἀποδείξει ὅτι τὴ σημερινὴ ἐποχὴ οἱ μαθητές ἔχουν μεταβάλει προσωπικότητα, λόγῳ -ὡς ἀναφέρεται- «τῆς τηλεοράσεως, τῶν βιντεοπαιχνιδιῶν, τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ διαδικτύου» καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ μεταβολὴ τῆς προσωπικότητάς τους ἐπιβάλλει τὴ διδασκαλία μαθήματος Θρησκευτικῶν πολυθρησκευτικοῦ !!! (θὰ χρειάζονταν πολλὰ θαυμαστικὰ ἐδῶ, γιὰ νὰ ἀπεικονισθεῖ ἡ πραγματικότητα αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ). Ἐδῶ ὑπάρχει τὸ ἑξῆς μεγάλο κενό: Μπορεῖ πράγματι οἱ μικροὶ μαθητὲς/τριες, νὰ ἔχουν ἐπηρεασθεῖ ἀπὸ τὴν ὡς ἄνω τεχνολογικὴ ἐξέλιξη τῆς ἐποχῆς μας. Ἀπὸ ποῦ ὅμως προκύπτει ὅτι ἡ «θεραπεία» αὐτοῦ τοῦ ἐπηρεασμοῦ τους ἀντιμετωπίζεται ὄχι μὲ ἄλλον τρόπο ἀλλά, κυρίως, μὲ τὴν εἰσαγωγὴ ἑνὸς «πολυθρησκευτικοῦ» μαθήματος Θρησκευτικῶν, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς «φορτώνει» καὶ θὰ τοὺς «μπερδεύει» μὲ γνώσεις, κατὰ βάση «ἄχρηστες» (τὸ ἐπίμαχο κείμενο δὲν ἀναφέρει ὅτι θὰ τοὺς εἶναι χρήσιμες οἱ γνώσεις, ποὺ προσπαθεῖ «νὰ τοὺς φορτώσει»).

Ἤδη, ὅπως πληροφορούμαστε, στὸ Ἰνστιτοῦτο σας ἔχει διαβιβασθεῖ, μὲ ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, κείμενο σὲ γλώσσα ἀγγλική, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ ἁρμόδια ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀπορρίπτει καταλυτικὰ πρόταση κάποιας ὑπηρεσίας ἀντίστοιχης τῆς δικῆς σας, ἡ ὁποία εἶχε ἐπίσης προτείνει τὴν εἰσαγωγὴ στὴ Μεγάλη Βρετανία μαθήματος πολυθρησκευτικοῦ ἀνάλογου πρὸς τὴ δική σας πρόταση. Τὸ κείμενο αὐτὸ (τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Μεγάλης Βρετανίας) ἀποδεικνύει ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ στὰ σχολεῖα ὕλης μαθήματος Θρησκευτικῶν πολυθρησκευτικοῦ συνεπάγεται τὴν κόπωση καὶ τελικὰ τὴν παντελῆ ἀδιαφορία τῶν μαθητῶν, ὄχι μόνον γι' αὐτὴν τὴν προτεινόμενη πολυθρησκευτικὴ ὕλη, ἀλλὰ καὶ κατὰ λογικὴ συνέπεια, γιὰ ὁλόκληρο τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι τὰ ὑποστηριζόμενα ἀπὸ τὸ ἐπίμαχο Πρακτικὸ καταρρέουν, ὄχι βέβαια κατὰ τὴν δική μας ἄποψη, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἄποψη μιᾶς ἔγκυρης ὑπηρεσίας, ἑνός, κατὰ γενικὴ ὁμολογία ἀνεπτυγμένου καὶ σὲ ὑψηλὸ βαθμὸ πολιτισμένου καὶ μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ κράτους. Βεβαίως, οἱ συντάκτες τοῦ Πρακτικοῦ ἀντιλαμβανόμενοι τὸ ἐπιστημονικὸ κενὸ τῶν ἀπόψεών τους κατατρίβονται σὲ πολυσέλιδες ἀναλύσεις καὶ ἀναπτύξεις, ἐπαναλαμβάνοντας συνεχῶς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, μὲ διαφορετικὴ κάθε φορὰ διατύπωση.

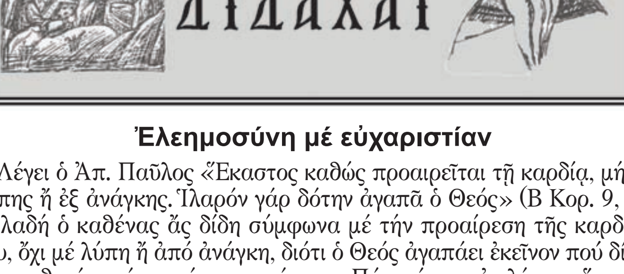

Ἐλεημοσύνη μέ εὐχαριστίαν

Λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος «Ἕκαστος καθώς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ, μή ἐκ λύπης ἤ ἐξ ἀνάγκης. Ἱλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾶ ὁ Θεός» (Β Κορ. 9, 8). Δηλαδή ὁ καθένας ἄς δίδη σύμφωνα μέ τήν προαίρεση τῆς καρδιᾶς του, ὄχι μέ λύπη ἤ ἀπό ἀνάγκη, διότι ὁ Θεός ἀγαπάει ἐκεῖνον πού δίδει μέ προθυμία καί χαρούμενο πρόσωπο. Πότε γίνεται ἐκ λύπης; ὅταν τό δίδης καί κατόπιν τό κλαῖς. Ὅταν δίνουμε κάτι νά τό δίνουμε χωρίς γογγυσμό καί ὄχι ἀπό ἀνάγκη. Καί ὅπως λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ὅταν κανείς τά ἀφήνη μετά θάνατον, ἐξ ἀνάγκης θεωρεῖται αὐτό, ἐπειδή δέν μπορεῖ νά τά πάρη μαζί του. Γι' αὐτό ὅταν κανείς τά ἀφήνη σέ διάφορα φιλανθρωπικά ἔργα, ἱδρύματα ἤ ἀκόμα καί στά παιδιά του ἤ κάπου ἀλλοῦ, δωρητής δέν εἶναι ὁ ἀποθανών, ἀλλά ὁ θάνατος.

Παράδειγμα ἐλεημοσύνης οἱ ἅγιοί μας. Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος (1/12) πρότυπο ἐλεημοσύνης.

Ἐλεημοσύνη μέ ἁπλότητα

Διαβάζουμε στόν βίο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος (12/11) ὅτι πῆγαν κάποιες γυναῖκες, οἱ ὁποῖες φοροῦσαν στολίδια, ὅπως συνήθιζαν, ἐνδεδυμένες μέ καλά φορέματα, νά ζητήσουν ἐλεημοσύνη. Ὅταν τίς εἶδαν οἱ διανομεῖς τοῦ Πατριάρχου εἶπαν πρός αὐτόν. «Δέσποτα Ἅγιε, νομίζουμε ὅτι δέν πρέπει νά δίνουμε ἐλεημοσύνη σέ τέτοιες γυναῖκες». Ὁ Ἅγιος τούς παρετήρησε μέ αὐστηρό βλέμμα καί τούς εἶπε. «Ἐάν θέλετε νά διαμοιράζετε τόν πλοῦτο τοῦ Χριστοῦ, νά κάνετε μέ ἁπλότητα τήν ἐντολή του πού λέγει. «Τῷ αἰτοῦντί σε δίδου» (Ματθ. ε΄ 42). Ἐάν δέ ψάχνετε νά βρῆτε σέ ποιόν νά δίδετε καί σέ ποιόν ὄχι, γνωρίζετε ὅτι οὔτε ὁ Θεός μήτε ἐγώ ἔχω ἀνάγκη ἀπό τέτοιους ὑπηρέτες. Ἐάν ἦσαν δικά μου αὐτά τά χρήματα, πού δίνετε, ἴσως τά λυπόμουνα. Ἀλλά ἐπειδή εἶναι χαρίσματα καί δωρεές τοῦ Δεσπότου, ἀναγκαῖο εἶναι στό πρᾶγμα του νά φυλάττεται ἡ ἐντολή του ἀπαρασάλευτα».

* * *

Μά σήμερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἔχουν ἀνάγκη ἐλεημοσύνης; Καὶ ὅμως καί σήμερα, καί στό παρελθόν καί στό μέλλον πάντα ὑπάρχει, ὑπῆρχε καί θά ὑπάρχη δυστυχία. Πόσα δάκρυα χύνονται μυστικά! Πόσος πόνος. Πόση δυστυχία ἀφανής! Ἐνδιαφερθήκαμε νά δοῦμε, ἐάν ὁ ἕνας ἔχει τά παιδιά του ἄρρωστα; Ἐάν ὁ ἄλλος δέν ἔχει νά φάη; Ἐάν ὁ διπλανός σου εἶναι στό νοσοκομεῖο; Ἐάν ὁ ἄλλος δέν ἔχει φάρμακο; ἤ ἐάν δέν ἔχη σπίτι; Ἐάν τά παιδιά του εἶναι νηστικά; Ὑπάρχει δυστυχία καί μάλιστα μεγάλη. Εὐτυχῶς πού ὁ Κύριος στέλνει τά κατάλληλα πρόσωπα καί κατά βάσει τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καί φροντίζουν γιά τούς ἀδελφούς μας. Γι' αὐτό καί ὅλοι πρέπει νά φροντίζουμε. Σέ ὅλους μας κτυπᾶ τήν πόρτα ὁ Κύριος. Χρειάζεται νά κάνουμε θυσίες. Μά ὑπάρχει ἔργο χωρίς θυσίες; Κί ἄν δέν μποροῦμε νά κάνουμε θυσίες γιά τόν ἑαυτόν μας ἄς ἐξοικονομήσουμε, γιά τούς ἔχοντες ἀνάγκη, ἀπό τόν περιορισμό τῆς σπατάλης μας.

* * *

Κάποτε μία ἐπιτροπή ἀνεγέρσεως ἑνός Νοσοκομείου, πού συγκέντρωνε ἐράνους ἔφθασε καί στό σπίτι ἑνός πλουσίου. Ὅμως ἀπελπίστηκαν, ὅταν ἄκουσαν νά τούς μαλώνη, γιατί ἄναψαν ἕνα σπίρτο χωρίς λόγο. Εἶπαν νά φύγουν. «Μισή ντροπή δική του καί μισή δική μας, εἶπαν. Θά τοῦ ζητήσουμε καί ἄς μή μᾶς δώση». Ποιά ὅμως ὑπῆρξε ἡ ἔκπληξή τους; Αὐτός ὄχι μόνο τούς καλοδέχτηκε, ἀλλά ἀνέλαβε νά δώση τόσα ὅσα θά ἐχρειάζοντο, γιά νά γίνη μία ὁλόκληρη πτέρυγα τοῦ Νοσοκομείου. Ὅταν δέ τόν ρώτησαν, γιατί τούς μάλωσε γιά ἕνα σπίρτο, αὐτός εἶπε. «Ἡ σπατάλη ἐκείνη ἦταν ἄσκοπη. Τό Νοσοκομεῖο ὅμως εἶναι ἀναγκαῖο. Κάνω τήν οἰκονομία ἐκείνη, γιά νά ἔχω νά φτιάξω τό Νοσοκομεῖο».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
31 ΜΑΪΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Πράξ. β΄1-11
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν ζ΄ 37-52, η΄12
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

EXTRA ECCLESIAM NULLA SALUS

Ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα τῆς πίστεώς μας σὲ Παγκόσμια κλίμακα εἶναι τὸ γεγονὸς τῆς Πεντηκοστῆς. Δηλ. ἡ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ ἵδρυσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ "ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου". Ἐφωτίσθηκαν καὶ ἔλαβαν τὰ ἐφόδια τῆς χάριτος, γιὰ νὰ γίνουν οἱ διδάσκαλοι πάσης τῆς οἰκουμένης καὶ φυσικὰ οἱ πρῶτοι ἱερουργοὶ τῶν μυστηρίων τῆς σωτηρίας, ποὺ κατὰ ἀποκλειστικὸ τρόπο κατέχει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Ἤδη ὅμως μὲ τὴν καταγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν περάσαμε στὸ θέμα μας ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Καὶ προβάλλει τὸ ἐρώτημα, τί εἶναι Ἐκκλησία;

Ἐκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ κεφαλὴ του ἔχει τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ καὶ μέλη αὐτοῦ τοῦ Σώματος εἶναι οἱ βαπτισμένοι καὶ πιστεύοντες στὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ σὲ ὅ,τι ἀκριβῶς διδάσκει αὐθεντικῶς ἡ Ἐκκλησία, κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί. Ὅπου εὑρίσκονται τὰ μέλη τοῦ Σώματος συγκεντρωμένα "ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό", ὅπως οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, γιὰ νὰ λατρεύσουν ὀρθῶς τὸν Θεὸ καὶ νὰ δεχθοῦν τὴν χάρη Του διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων, ἐκεῖ ἔχουμε "Ἐκκλησίαν Θεοῦ ζῶντος". Ἐκεῖ εὑρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖ ὁ Πατήρ, ἐκεῖ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, γιὰ νὰ φωτίσει καὶ ἁγιάσει τοὺς πιστούς. Ἀκριβῶς ἐκεῖ μὲ κέντρο τὴ θεία λατρεία οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοὶ καταρτίζονται σὲ Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους.

Ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζεται ΜΙΑ. Καὶ εἶναι ὄντως μία, διότι ὁ ἱδρυτὴς της καὶ ἀρχηγός της, ὁ Χριστὸς εἶναι ἕνας καὶ μία εἶναι ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποία κηρύσσει ἡ Ἐκκλησία. Ἐὰν ἔνας ἀρνεῖται νὰ παραδεχθεῖ τὴν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεωρεῖ τὶς δογματικὲς αὐτὲς ἀλήθειες ξεπερασμένες· ἐὰν κηρύσσει δικά του ὀθνεῖα διδάγματα καὶ ἀλλοιώνει τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, αὐτὸς εἶναι αἱρετικὸς καὶ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ἐπίσης δυνάμει αἱρετικοὶ ἔχουν καταντήσει οἱ οἰκουμενιστές, ποὺ κακοδόξως διδάσκουν ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς σῴζουσες Ἐκκλησίες.

Καὶ μόνο ποὺ θὰ κηρύξει ἕνας "ὀρθόδοξος ποιμένας" τέτοιου εἴδους ἀπαράδεκτες δοξασίες καὶ οἰκουμενιστικὲς ἀνοησίες, προσωπικῶς ἔχει χάσει τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, καίτοι τὰ μυστήρια ποὺ τελεῖ εἶναι ἔγκυρα. Ἐπομένως ὁμιλοῦμε περὶ κακοῦ ποιμένος, πλανεμένου καὶ λύκου ἐν δορᾷ προβάτου.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ σωτηρία τόσο αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ὅσων ἐπιμένουν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν ἀντὶ νὰ τὸν ἐλέγξουν καὶ νὰ τὸν ἀποκόψουν, καθίσταται προβληματική. Αὐτὰ μᾶς διδάσκει ἡ Ἱερὰ Ἀποστολικὴ παράδοσις, αὐτὰ διασαλπίζουν ἐπὶ τοῦ θέματος οἱ Ἅγιοι μας. Αὐτὰ πιστεύουμε καὶ ὁμολογοῦμε ἔστω κι ἂν ὁρισμένοι δυσαρεστοῦνται. Ποὺ μακάρι νὰ συμβαίνει αὐτό, μήπως καὶ κάποιες ψυχὲς ἀφυπνιστοῦν ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ραστώνη καὶ τοῦ ἐπάρατου συμβιβασμοῦ. Ὁ τρόπος λοιπὸν ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἑνωμένος μὲ τὴν Ἐκκλησία του καὶ καθοδηγούμενος ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ ἀπὸ τοὺς φωτισμένους καὶ θεούμενους ποιμένες καὶ μοναχοὺς πιστεύει καὶ ἀκολουθεῖ ὅσα ἐπακριβῶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία. Ζεῖ στὸ φῶς, ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ποικίλης πλάνης καὶ τῶν ἐκφραστῶν αὐτῆς, ὅποια θέση καὶ ἂν κατέχουν τὰ τέκνα τοῦ σκότους καὶ προσανατολίζει τὴν ζωή του στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας ἁπλῶς καὶ μόνον. Φυσικά, αὐτὸ εἶναι ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ. Χρειάζεται ἐπιπλέον νὰ ὑπακούει στὰ κελεύσματα τῆς ἀληθείας ἐφαρμόζοντας αὐτὰ σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς. Καὶ τοῦτο διότι, ναὶ μὲν τὸ σκάφος, παρὰ τὶς θύελλες καὶ τὰ κύματα ποὺ ἀντιμετωπίζει, παρὰ τὶς συμπληγάδες τῶν αἱρέσεων καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀθεΐας καὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ φθάσει στὸν προορισμό του, στὸν ἀκύμαντο λιμένα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ὅσοι ὅμως ἐπιβαίνουν ἐπὶ τοῦ σκάφους δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ προσορμιστοῦν καὶ θὰ λάβουν τὸ ποθούμενον. Καὶ αὐτὸ ὄχι διότι ὑπάρχει πρόβλημα εἰς τὸ σκάφος-Ἐκκλησία, ἀλλὰ διότι αὐτοὶ ὡς ἐπιβάτες, ἀντὶ νὰ ὑπακούσουν στὶς ἐντολὲς τῶν Ἁγίων, ὑψώνουν τὴν θρασεῖα κεφαλὴ τοῦ ἐγωισμοῦ, νομίζοντες ὅτι θὰ διορθώσουν τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια.

Ναί, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ σῴζουσα, διότι εἶναι ΑΓΙΑ. Ὁμολογοῦμε ὅλοι μας πίστη "εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν". Αὐτό, διότι ὁ ἀρχηγός της, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι Ἅγιος. Ὁ Ἅγιος τῶν ἁγίων. Καὶ ἅγιος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας. Παρὰ τὰ ἀνθρώπινα λάθη, παρὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἐλλείψεις, ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ἁγία καὶ μόνο ἐντὸς Αὐτῆς καθαρίζουμε ἑαυτοὺς "ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ Πνεύματος καὶ ἐπιτελοῦμεν ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ". Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος, ποὺ ὄχι μόνο σεβόμαστε τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀλλὰ μὲ τὴν σφενδόνη τοῦ Πνεύματος εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουμε ὅσους ἔρχονται ἔξωθεν μὴ φέροντες τὴν διδαχὴ ἢ ὅσους ἔχει παρασύρει ὁ Σατανᾶς ἔσωθεν, γιὰ νὰ ἀλλοιώσουν τόσο τὸ δόγμα ὅσο καὶ τὸν ἁγιαστικὸ τρόπο ζωῆς ποὺ κατέχει τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Πεντηκοστὴ λοιπόν. Γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπιβάλλεται ὡς καθῆκον ἱερὸ ἡ ἐγκάρδιος δοξολογία καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Παράκλητον – τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ ἱερὰ ἀπόφαση νὰ παραμείνουμε ἑδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς ἀληθείας ὅποιο καὶ ἂν εἶναι τὸ κόστος.

Καὶ ἂς μὴ λησμονοῦμε ποτὲ τὸν καταπληκτικὸ λόγο τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ.

Extra Ecclesiam nulla salus. Δηλ. ἐκτὸς Ἐκκλησίας (Ὀρθοδόξου) οὐκ ἔστι σωτηρία.

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἡ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ» καὶ οἱ ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» προσφέρουν ὡς δῶρο στὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς **(5€ ἕκαστος)** τοὺς δύο τόμους «**ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ**» γραμμένα ἀπὸ τὸν μακαριστὸ π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο.

Ὁ α΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στὰ Εὐαγγέλια καὶ ὁ β΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στοὺς Ἀποστόλους. Τὰ κείμενα εἶναι ὁμιλίες περιεκτικές, σύντομες περίπου 15 λεπτῶν, μεθοδικές, γιὰ νὰ μαθαίνωνται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ὁμιλητὲς καὶ νὰ συγκρατοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀκροατές, ἁπλὲς καὶ οἰκοδομητικές. Στοὺς ἀναγνῶστες καὶ ἀκροατές, προσφέρουν μεγάλη πνευματικὴ ὠφέλεια.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Οἱ Πεντηκοστιανοὶ καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν

Τοῦ πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου, Ἐπίκ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ

Ἡ ἱστορία τῆς Πεντηκοστιανικῆς αἱρετικῆς κίνησης εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ἐπιφυλακτικὴ καὶ κριτικὴ στάση ποὺ κράτησε ὄχι μόνο γιὰ τοὺς παραδοσιακοὺς κλάδους τοῦ Προτεσταντικοῦ κόσμου (π.χ. Λουθηρανοί, Μεταρρυθμισμένοι, Βαπτιστές κ.ἄ.), ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ).

Ἡ στάση τῶν κλασικῶν Πεντηκοστιανικῶν κινημάτων ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ΠΣΕ τὸ 1948 μέχρι σήμερα, δὲν εἶναι ἑνιαία. Οἱ πρῶτες ἐπαφὲς τοῦ Πεντηκοστιανικοῦ χώρου μὲ τὸ ΠΣΕ ἄρχισαν τὴ δεκαετία τοῦ 1950 μὲ τὴν πρωτοβουλία δύο ἐπιφανῶν Πεντηκοστιανῶν τῶν Donald Gee (1891-1966) καὶ David du Plessis (1905-1987).

Τὴ δεκαετία τοῦ 1960 οἱ σχέσεις κάποιων Πεντηκοστιανικῶν κινημάτων μὲ τὸ ΠΣΕ ἔγιναν πιὸ στενές, ἐνῶ εἶχε προηγηθεῖ ἡ ἔνταξη στὸ ΠΣΕ, τὸ 1961 στὸ Νέο Δελχί, τῶν δύο πρώτων Πεντηκοστιανικῶν κινήσεων ἀπὸ τὴ Χιλή. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἐντάχθηκαν καὶ ἄλλα Πεντηκοστιανικὰ κινήματα ἀπὸ διαφορετικὰ γεωγραφικὰ διαμερίσματα τοῦ κόσμου, κυρίως ὅμως προερχόμενα ἀπὸ τὸν λεγόμενο Τρίτο Κόσμο.

Τὸ γεγονὸς τῆς ἔνταξης, ἤδη ἀπὸ τὸ 1961 Πεντηκοστιανικῶν κινήσεων στὸ ΠΣΕ, στὸ χῶρο τῶν Πεντηκοστιανῶν ἔχει γίνει μέχρι σήμερα ἀφορμὴ ἐντάσεων, ἐντάσεων καὶ ἀντιπαραθέσεων, πραγματικότητα πού ὑφίσταται μέχρι σήμερα. Ἡ ἀπ' ἀρχῆς ὑφιστάμενη καχυποψία τοῦ Πεντηκοστιανικοῦ χώρου ἀπέναντι στό ΠΣΕ εἶναι μέχρι σήμερα ὑπαρκτή καί τά ἐπί μέρους ἀνοίγματα κάποιων κινήσεων πρός αὐτό, ἀξιολογοῦνται ὡς ἀμελητέα.

Ἀντιπροσωπευτικές ἀποδείξεις αὐτῆς τῆς ἀρνητικῆς στάσης τοῦ κλασικοῦ Πεντηκοστιανισμοῦ ἔναντι τοῦ ΠΣΕ ἀποτελοῦν μεταξύ τῶν ἄλλων, καί ὁ χαρακτηρισμός του παλαιότερα, ὅπως ἀναφέρει ὁ W. Hollenweger, ὡς « συναυτουργό τοῦ Ἀντιχρίστου », ἐνῶ στὴν ἴδια συνάφεια καί ὁ Πεντηκοστιανός Καθηγητής A. Anderson, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὑπογραμμίζει καί τή θέση τῆς γενικῆς συνέλευσης τῶν Συνάξεων τοῦ Θεοῦ τό 1963, μιᾶ ἐκ τῶν μεγαλυτέρων κλασικῶν Πεντηκοστιανῶν κινήσεων διεθνῶς, ὅπου χαρακτηρίζει τό ΠΣΕ ὡς ἔκφραση τῆς θρησκευτικῆς Βαβυλώνας, πού ἀναφέρει τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀποκ.17,5).

Ἡ ἐμφάνιση τῆς Νεοπεντηκοστιανικής –Χαρισματικῆς κίνησης συνέβαλε τή δεκαετία τοῦ 1970, στό νά ὑπάρξουν βήματα μεγαλύτερης προσέγγισης καί ἀπότειρες κατανόησης τοῦ κινήματος. Τοῦτο ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι σύμφωνα μέ τόν Ch.O. Donnell ἡ Χαρισματική κίνηση ἦταν ἀνοιχτή στόν Οἰκουμενισμό. Αὐτή ἡ παράμετρος ὅμως δέν στάθηκε ἱκανή νά κάμψει τήν ἀρνητική στάση τῶν κλασικῶν Πεντηκοστιανῶν ἔναντι τοῦ ΠΣΕ.

Ὁ P. Zimmerling συνθέτοντας τίς ἐπί μέρους ἀντιρρήσεις τῶν Πεντηκοστιανῶν ἐκπροσώπων ἀναφέρει τρεῖς βασικούς λόγους, πού καθιστοῦν τόν κλασικό Πεντηκοστιανισμό ἀρνητικό ἀπέναντι στό ΠΣΕ. Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ὁ φονταμενταλιστικός λόγος κατανόησης τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀπό τούς Πεντηκοστιανούς, σέ ἀντίθεση μέ τήν ἀποδοχή ἀπό μέλη τοῦ ΠΣΕ νεωτέρων μορφῶν Βιβλικῆς κριτικῆς καί θεωριῶν. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ἡ ὑποψία ὅτι ὁ στόχος τοῦ ΠΣΕ εἶναι νά καταστεῖ ἕνας ὑπερεθνικός ὀργανισμός μέ τή δημιουργία μιᾶς ὑπερεκκλησίας, κάτι ἀνάλογο μέ τήν Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία. Καί ὁ τρίτος λόγος σχετίζεται μέ τό γεγονός τῆς ἀνοχῆς, πλήν ὅμως τῆς μή ἀναγκαιότητος ὕπαρξης τῆς λεγόμενης «ἐμπειρίας τοῦ Βαπτίσματος μέ Ἅγιο Πνεῦμα» μέ τίς ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις της ἀπό ὅλα τα μέλη τοῦ ΠΣΕ.

Οἱ τρεῖς αὐτοί λόγοι συντελοῦν καθοριστικά στήν κριτική καί ἐπικριτική στάση τῶν κλασικῶν Πεντηκοστιανικῶν κινημάτων ἔναντι τοῦ ΠΣΕ. Ὁ G. Hobson προσθέτει στούς ἀνωτέρω λόγους καί τό γεγονός ὅτι οἱ κλασικοί Πεντηκοστιανοί στέκονται ἐπικριτικά ἔναντι τοῦ ΠΣΕ, καθώς φοβοῦνται ἄκαιρες συνενώσεις καί δογματικούς συμβιβασμούς.

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει καί ἡ θέση τοῦ F. Frost πού ἐπισημαίνει ὅτι ὁ κλασικός Πεντηκοστιανισμός διατυπώνει ἔναντι τοῦ ΠΣΕ κατηγορίες παρόμοιες μέ αὐτές τῶν Προτεσταντῶν Φονταμενταλιστῶν.

Ὁ κλασικός Πεντηκοστιανισμός ἀποτελεῖ ἕνα, μεταξύ τῶν ἄλλων νεωτέρων Προτεσταντικῶν σχηματισμῶν, πού διατηροῦν ἀρνητική καί ἐπικριτική στάση ἀπέναντι στό ΠΣΕ, παρά τό γεγονός ὅτι ὑπάρχουν ἐντός του ἐπί μέρους κινήματα πού διαφοροποιοῦνται ὡς πρός τή στάση τους, ἀπό τόν κύριο κορμό τοῦ Πεντηκοστιανισμοῦ.

Μελίκρατον καί Κυκεών

– Τὸ philenews τῆς 11ης Μαΐου ἐ.ἔ. ἔγραψε: «Ὕστερα γυρνάει ὁ ἄλλος καὶ μοῦ λέει: «Μιλοῦσαν στὸν ἀέρα ὁ Φανιέρος κι ὁ θεολόγος Ἀντρέας Πιτσιλλίδης καὶ ἔγινε ἀναφορὰ καὶ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἐκείνη τὴ μέρα χάθηκαν €450.000 ἀπὸ λογαριασμὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἔκανε τὴ δουλειά»; Ὁ Πιτσιλλίδης, ὁ Φανιέρος ἢ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος; … Ὅμως, λόγῳ τῶν πιὸ πάνω, ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐμφανίστηκε πιὸ ἤπιος στὸ θέμα τοῦ συμφώνου συμβίωσης».

– Τὸ ἱστολόγιο roides ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων τὴν 10ην Μαΐου 2015: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰταλίας Γεννάδιος (Τσαμπίκος Ζερβὸς) ἔφερε μὲ τιμὲς ἀρχηγοῦ κράτους τὸ σκήνωμα τῆς Ἁγ.Βαρβάρας στὴν Ἀθήνα... «Διῶξτε τοὺς παπάδες τῶν Ἑλλήνων Συνταγματαρχῶν», ἔγραφε ἡ «Paese Sera» (3.11.'79), συνοδεύοντας τὴν κραυγή της μὲ γελοιογραφία τοῦ ἐπισκόπου, ποὺ κρατᾶ φασιστικὸ πέλεκυ καὶ φορᾶ στρατιωτικὸ πηλίκιο. Καταγγέλλεται στὴν ἰταλικὴ Βουλὴ καὶ Γερουσία ἀπὸ τὸ Σοσιαλιστικὸ κόμμα γιὰ τὴν ἄρνησή του νὰ τελέσει μνημόσυνο στὸν Γ. Παπανδρέου (κάτι μοῦ λέει πὼς σήμερα θὰ ἔτρεχε μὲ τὰ τέσσερα νὰ τὸ κάνει) καὶ γιατί «σήκωσε χέρι νὰ κτυπήσει» μέσα στὸν ναὸ δημοκρατικὸ φοιτητή. …Εἶχε ἤδη ἀμειφθεῖ ἀπὸ τὸν χουντικὸ πατριάρχη Ἀθηναγόρα γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ 1971 εἶχε προαχθεῖ σὲ ἐπίσκοπο Κρατείας».

– Εἰς τὸ lobbystas ἀνεγνώσαμε τὴν 9ην καὶ 11ην Μαΐου ἐ.ἔ.: «Στὴν ἀρχὴ τὸ ὀνομάζαμε «ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΩΝ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΩΝ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ», μὲ διακριτικὸ τίτλο «ΣΥΜΕΑΝ ΑΕ». Μετὰ ἔγινε ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ Α.Ε. Ἀπὸ τὸ 2009 μπῆκε σὲ ἐκκαθάριση. Τὸ ὑπόλοιπο τῶν ζημιῶν γιὰ τὴν τελευταία χρήση (2008) ἦταν 2.470.442 εὐρώ… Ποιοὶ κέρδισαν ἀπὸ τὶς ζημιὲς ἑκατομμυρίων τῆς Ἐκκλησίας; Τὸν Μάϊο τοῦ 2014 καταχωρήθηκε στὴν νομαρχία ἡ «Ἑταιρεία Ἀξιοποίησης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκίνητης Περιουσίας Α.Ε. (Ε.Α.Ε.Α.Π.)». Ἡ Ἐκκλησία ὅρισε ὡς πρόεδρο τὸν Πέτρο Σουρέτη. Διευθύνων Σύμβουλος καὶ Α΄ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τῆς… Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας δὲν ἔχει οὔτε ἕνα ἄξιο μέλος της νὰ διορίσει; Τὴν περιουσία της, θὰ τὴν διαχειριστεῖ ὁ κύριος Πέτρος;».

– Τὸ Παρὸν τῆς Κυριακῆς τῆς 10ης Μαΐου 2015 δημοσίευσε: «Ψηφίστηκε μὲ τροπολογία ἡ κατασκευὴ τζαμιοῦ στὸν Βοτανικό. Ἀπαίτηση ποὺ ἦταν καὶ τῶν ἐμίρηδων τοῦ Κουβέϊτ καὶ τοῦ Ντουμπάϊ. Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ ξηλώνουμε ὅλα ἀπὸ τὸν φόβο μήπως καὶ μᾶς ποῦν καθυστερημένους... Ἡ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας δὲν ζητήθηκε. Οὔτε κἂν ἐνημερώθηκε, παρὰ τὶς καλὲς σχέσεις ποὺ ἔχει μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ὁ πρωθυπουργός, ὁ ὁποῖος μέχρι μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸν ἐπισκέπτεται, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευτεῖ γιὰ συναντήσεις στὴ Ρωσία».

Ἀπάντησις εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ Ο.Τ.: «Νάρκη εἰς τὰ θεμέλια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!»

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Δρ Παν. Φούγιαν, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰ προβλήματα τῆς ὑγείας του, ἀπήντησεν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ «Ο.Τ.», ὥστε νὰ διευκρινησθοῦν τὰ ἐρωτήματα, ποὺ ἔμειναν ἀνοικτά. Ὡστόσο, ἐπισημαίνομεν ὅτι εἴμεθα πλήρως ἀντίθετοι εἰς τὰς ἀπόψεις του περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἥνωσεν ἀλλὰ ἐδίχασε τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἐκλόνισε συθέμελα τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὰς Οἰκουμενιστικὰς ἐνεργείας του. Παραθέτομεν τὴν ἐπιστολήν του:

«Κύριε Διευθυντά,

Μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλο, χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ συντάκτη τοῦ κειμένου, γίνεται ἡ ἀναδημοσίευση ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα Καθημερινὴ (2/5/2015) τῆς ἐπιστολῆς μου μὲ ἀφορμή, ὅτι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μεγάλου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, δὲν ἀνῆλθε εἰς τὸν θρόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀναδημοσίευση τῆς ἐπιστολῆς μου ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου θέτει, ὑπὸ τύπον σχολίων, ὁρισμένα ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπαντήσω σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς μου.

Ὡς μελλούμενες ἐξελίξεις θεωρῶ τὴν ἄνοδο στὸν Θρόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸν ἀπὸ Χαλκηδόνος Βαρθολομαῖο Ἀρχοντώνη.

Τὸ γεγονὸς ὅτι, κατὰ τὴν χειροτονία τοῦ κ. Βαρθολομαίου τοῦ ἐψιθύρισε ὁ χειροτονῶν αὐτὸν Μητροπολίτη Χαλκηδόνος, Γέροντας Μελίτων στὸ αὐτὶ «καὶ τώρα καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης». Τὴν φράση αὐτὴ μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε ὁ ἀείμνηστος Θανάσης Θεοχάρης ὀλίγον πρὶν πεθάνει.

Τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Πατριαρχικοὶ δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν Πατριαρχεῖα τοῦ Ἀθηναγόρα, δὲν θὰ ἤθελαν νὰ ἐπαναληφθεῖ ἡ ἐκλογὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου.

Στὸ ἀρχεῖο μου ἔχω ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτη Μύρων ἀποθανόντος μὲ τὸν τίτλο Ἐφέσου, τὴν ὁποία ἔχω δημοσιεύσει στὸν τόμο «Μεθόδιος, ὁ ἀδικημένος Ἱεράρχης», (σελ. 265). Τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχει ἐκδοθεῖ ἀπὸ τὸν Ἐκδοτικὸ Οἶκο Μαλλιάρης-Παιδεία (2001). Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐπεράσαμεν ὄντως δυσκόλους ἡμέρας. Καὶ ὅταν μὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ὁ ἔξωθεν γνωστὸς εἰς σὲ κίνδυνος, εἴμεθα - καὶ πρῶτος ἐγὼ - ὁ μόνος καλὸς καὶ κατάλληλος καὶ ὅλοι ἐστρέφοντο πρὸς ἡμᾶς ἐν εὐγνωμοσύνῃ διὰ τὸν ἔντεχνον χειρισμὸν καὶ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν κινδύνων. Ὅταν ὅμως ἀνεφάνησαν αἱ ὑποψηφιότητες καὶ ἔγιναν αἱ διαγραφαί, τότε οὔτε μᾶς ἤξευραν οὔτε μᾶς ἔβλεπαν οἱ διάφοροι αὐτεπάγγελτοι ὑποψήφιοι. Καὶ ἔγινεν αὐτὸ ὅπερ ἔγινε. Εὐτυχῶς ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δώσει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἕνα καλὸν ἄνθρωπο ὡς Πατρ.. Εἶναι καλός. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἀφήσουν καλὸν οἱ περιβάλλοντες αὐτόν; Ἰδοὺ τὸ θέμα. Θὰ ἴδωμεν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἁπλῶς θεώμεθα. Καὶ νομίζω καλῶς πράττομεν. Ὁ Θεὸς ἂς βοηθήσει ὅλους μας».

Ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς εἶχα δώσει στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς Ἰάκωβο καὶ στὸν Σχολάρχη Μητροπολίτη Σταυρουπόλεως Μάξιμο Ρεπανέλη.

Προφανῶς οἱ μικροὶ τοῦ Φαναρίου εἶχαν τάξει στὸν Μύρων Χρυσόστομο νὰ φροντίσει γιὰ τὶς διαγραφὲς τῶν ἄλλων ὑποψηφίων καὶ αὐτοὶ θὰ τὸν ἐξέλεγαν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη.

Τὸ σχόλιό μας γιὰ τὸν Μύρων Χρυσόστομο σχετίζεται ὄχι μὲ τὴν ἀπόδοσή του ὡς Διδασκάλου τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ στὴν ἀστάθεια τοῦ χαρακτήρα του καὶ τῶν σχέσεών του πρὸς τοὺς φίλους του.

Στὰ σχόλια τοῦ κειμένου παρατηρήσαμε ὅτι, κατὰ τὴν ἄποψη τοῦ συντάκτη τοῦ κειμένου, ὁ Ἀθηναγόρας δὲν ὑπῆρξε μεγάλος Πατριάρχης, λόγῳ τῶν σχέσεών του πρὸς τοὺς Παπικούς. Ὁ Ἀθηναγόρας ὑπῆρξε Μεγάλος Πατριάρχης, γιατὶ ἡ Πατριαρχεία του ἦταν ἀπὸ κάθε ἄποψη ἐπιτυχής. Ὄχι γιατὶ δικαίωσε μὲ τὴν ἀποστολή του τὶς προσδοκίες τῶν ΗΠΑ, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ διότι ἕνωσε στὸ πρόσωπό του τὴν Ὀρθοδοξία. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθεῖ. Περισσότερα γιὰ τὸν Ἀθηναγόρα στὸ ἔργο μας «Φανάρι-Ἀθήνα, Παραλειπόμενα», ἔκδοση Μαλλιάρης-Παιδεία (2006, σελ. 266 κι ἑξῆς καὶ σελ. 365 κι ἑξῆς).

Δυστυχῶς δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ γράψω περισσότερα. Ὑποφέρω ἀπὸ Parkinson. Τὰ χέρια μου ἔχουν παραλύσει καὶ χρησιμοποιῶ οἰκογενειακὸ πρόσωπο νὰ χαράξω αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές.

Μὲ τιμὴ
Δρ. Παν Γ. Φούγιας
Κ. Ἄσσος 11/5/2015».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφθέγματα καὶ κατορθώματα Μεγάλου Ἀντωνίου ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

12. Ἀθῷα χαλάρωσις

Εἶναι ἀρχαία ἡ συνήθεια νὰ ἐπισκέπτονται οἱ μοναχοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἁπλοὶ πιστοί, ἐνάρετους γέροντες χάριν ὠφελείας. Παλαιὰ πεζοποροῦσαν πολλὲς ὧρες, γιὰ νὰ φτάσουν στὰ ἀσκητικὰ κελιά τους καὶ νὰ συνομιλήσουν μαζί τους. Κι ἐκεῖνοι στοργικοὶ πατέρες καθὼς ἦταν τοὺς δέχονταν μὲ ἀγάπη καὶ τοὺς φιλοξενοῦσαν προσφέροντάς τους ὅ,τι εἶχαν.

Κάποτε μερικοὶ μοναχοὶ ἐπισκέφτηκαν τὸν Ἀββᾶ Ἀντώνιο, ὁ ὁποῖος τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ χαρούμενη διάθεση κι ἐπικοινωνοῦσε μαζί τους μὲ ἀστεῖα καὶ πειράγματα. Βρέθηκε ἐκεῖ κι ἕνας ποὺ κυνηγοῦσε στὴν ἔρημο ἄγρια ζῶα καὶ σκανδαλίστηκε. Ὁ ἀββᾶς τὸ κατάλαβε καὶ θέλοντας νὰ τὸν διδάξει ὅτι μερικὲς φορὲς πρέπει νὰ συγκαταβαίνει στοὺς ἀδελφούς, τὸν κάλεσε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

– Βάλε μία σαΐτα στὸ τόξο σου καὶ τέντωσέ το.

Ἐκεῖνος τὸ ἔκανε πρόθυμα. Ὁ ἀββᾶς τοῦ ξανάπε:

– Τέντωσέ το πιὸ πολύ.

Ὁ κυνηγὸς τὸ τέντωσε.

– Ἀκόμα πιὸ πολύ.

Καὶ ὁ κυνηγὸς τοῦ ἀπάντησε:

– Ἂν τὸ τεντώσω ὑπερβολικά, θὰ σπάσει τὸ τόξο.

Τότε ὁ Ἅγιος τοῦ ἐξήγησε:

–Ἔτσι γίνεται καὶ στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἂν τεντώσουμε ὑπερβολικὰ τὴ συμπεριφορά μας ἀπέναντι στοὺς ἀδελφούς, θὰ σπάσουν καὶ αὐτοί. Πρέπει λοιπὸν ποῦ καὶ ποῦ νὰ συγκαταβαίνουμε στοὺς ἀδελφούς.

Ὁ κυνηγὸς μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἔνιωσε κατάνυξη καὶ ἔφυγε ὠφελημένος. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀδελφοί, στηριγμένοι πνευματικά, ἔφυγαν γιὰ τὸν τόπο τους.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη καὶ τὴν ἀθῷα χαλάρωση, μετὰ ἀπὸ ἔντονους πνευματικοὺς ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι φυσιολογικὰ τὸν καταπονοῦν καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταβληθεῖ, γεγονὸς ποὺ θὰ εἶναι καταστροφικὸ γιὰ τὸν ἴδιο ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του. Ἡ χαλάρωση αὐτὴ τελικὰ αὐξάνει τὸ ζῆλο καὶ ἐνισχύει γιὰ μεγαλύτερη πνευματικὴ ἐργασία.

* * *

13. Ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τοὺς ἐπαίνους

Ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος δὲν ἦταν εὐκολόπιστος στοὺς ἐπαίνους, ποὺ διατυπώνονταν γιὰ διάφορους μοναχούς. Ἤθελε νὰ εἶναι σίγουρος ὅτι ἀνταποκρίνονταν στὴν πραγματικότητα, γι' αὐτὸ καὶ σπάνια τοὺς ἐπαναλάμβανε. Ἀνησυχοῦσε μήπως προκαλέσει ζημιὰ στοὺς ἐγκωμιαζόμενους, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν πιστέψει σ' αὐτούς.

Κάποτε μερικοὶ ἀδελφοὶ ἐπαίνεσαν στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο ἕνα μοναχό. Ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτα καὶ μόνο ὅταν ἦλθε σ' αὐτόν, τὸν δοκίμασε ἂν ὑπομένει ἐξευτελισμό. Καὶ ὅταν διαπίστωσε ὅτι δὲν ἀντέχει, τοῦ εἶπε: «Μοιάζεις μὲ χωριὸ ποὺ μπροστὰ εἶναι περιποιημένο καὶ στολισμένο, ἀπὸ πίσω ὅμως τὸ λεηλατοῦν λῃστές».

Οἱ ἄνθρωποι εὔκολα ἐπαινοῦν γνωστά τους πρόσωπα καὶ ἀναφέρονται στὶς ἀρετές τους καὶ τὰ σπουδαῖα ἔργα τους, δημιουργώντας ἔτσι ἐντυπώσεις, ποὺ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε ἐπιφυλακτικοὶ στὰ ὅσα ἀκοῦμε καὶ προσεκτικοὶ στὰ ὅσα διατυπώνουμε ἐμεῖς γιὰ τοὺς ἄλλους.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

Δύσπιστοι καί πολέμιοι... ὁμολογοῦν τήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ*

Τοῦ κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα, Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.

(3ον-Τελευταῖον)

Ὁμολογίαι πολεμίων τοῦ Χριστοῦ

ι. Μαρτυρίες, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν ἀκόμη καί οἱ ὁμολογίες καί μεταστροφές πολεμίων τοῦ Χριστοῦ, ἀρνητῶν, ἀθέων κ.ἄ.

Πόσοι δέν ἀποφάσισαν νά πολεμήσουν τήν Ἀνάσταση, ἀλλά συνέβη τό ἀντίθετο: Μετά τή μελέτη καί ἔρευνά τους ἔγιναν διαπρύσιοι κήρυκές αὐτῆς! Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά κάποια παραδείγματα: Ὁ πρίν ἀμφισβητίας ἀείμνηστος Σπυρ. Μακρῆς, καθηγητής ἀναισθησιολογίας στό Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ἀναφέρει στό βιβλίο του «Η ἐπιστήμη μπροστά στή Σταύρωση καί στήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰ. Χριστοῦ» (Ἀπρίλιος 1978) κλασσικά παραδείγματα τέτοιας μεταστροφῆς, τούς: Γκίλμπερτ Γουέστ (Gilbert West), ἐκδότη τοῦ περιοδικοῦ «Paugh», τόν νομικό Frank Morrison κ.ἄ.

Σ΄ αὐτούς προσθέτουμε ἐπιλεκτικά:

• **Τόν ἀρνητή Ἐρνέστο Ρενάν**, ὁ ὁποῖος καταλήγει στήν ἑξῆς ὁμολογία σέ ὕμνο γιά τόν ἀναστημένο μας Χριστό: *«...Ἄς ἀναπαύεσαι τώρα στή δόξα σου, εὐγενής Μυσταγωγέ! Τό ἔργο σου ἐπιτελέσθηκε· ἡ Θεότητά σου ἔχει θεμελιωθεῖ... Τέλειε νικητή τοῦ θανάτου, εἴσελθε στό βασίλειο στό ὁποῖο αἰώνιοι λατρευτές θά σέ ἀκολουθήσουν διά τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ, τήν ὁποία σύ ἐχάραξες».*[27]

• **Τόν πρίν ἄθεο Ρήγα** Νικολαΐδη, καθηγητή Φυσιολογίας, ὁ ὁποῖος, στό πρῶτο μισό τοῦ περασμένου αἰώνα, ὁμολόγησε: *«Στό Θεῖο Δράμα καί στήν ἐπακολουθήσασα χαρά τῆς Ἀναστάσεως βρίσκεται ὅλη ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς».*[28]

• **Τόν Ρωζέ Γκαρωντύ**, πρίν ἄθεο Γάλλο φιλόσοφο Μαρξιστή, πού στό βιβλίο του «Ἀνθρώπινος λόγος» κάνει μιά θαυμάσια ὁμολογία γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τή σημασία της[29] (πλέκοντας τό ἐγκώμιό της), ἄσχετα ἄν κατόπιν περιπλανήθηκε θρησκευτικά, ἐπειδή δέν ἱκανοποιήθηκε ἀπό τήν ἐκκοσμικευμένη Ἐκκλησία τῆς Δύσης καί προσχώρησε στόν μουσουλμανισμό.

• **Τόν Φρ. Νίτσε**, πού ἀπό τή μιά μεριά ἔλεγε *«ὁ Θεός πέθανε»* καί ἀπό τήν ἄλλη ὁμολογοῦσε ὅτι καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ζωῆς του *«ἄκουε στήν ἐνθύμισή του τόν φαιδρό ἦχο τῶν κωδώνων, πού χαιρετοῦσαν τίς γιορτές τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Πάσχα».*[30]

Ἄλλοτε πάλι τόνιζε ὅτι: *«μόνον ἐκεῖ πού εἶναι τάφος, ἐκεῖ εἶναι καί ἀνάσταση».*[31]

• **Τόν Βίκτωρα Σοκόλωφ**, πού ἀπό ἄθεος καθοδηγητής τῆς Κομσομόλ (Ρωσίας) ἔγινε σήμερα πιστός ἱερέας τῆς Χριστ. Ἐκκλησίας.[32]

ια. Ἐπιπροσθέτως, καί κάποια ἄλλα σύγχρονα γεγονότα ἐπιβεβαιώνουν τήν ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως, τήν ἀλήθεια τοῦ *«ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ,...»*.

• **Ἡ ἀθεϊστική διδασκαλία καταρρήφθηκε** καί τά «θρησκευτικά» ἐπανῆλθαν ἢ συζητιέται ἡ ἐπαναφορά τους στά σχολεῖα πρώην ἀθεϊστικῶν χωρῶν (Πολωνία, Βουλγαρία, Ρουμανία, Ρωσία κ.ἄ). Στή Ρουμανία, γιά παράδειγμα, «τό 90% τῶν ρουμάνων μαθητῶν ἐπιθυμοῦν τά θρησκευτικά εἰς τό σχολεῖον». Τό ἴδιο τό Ὑπουργεῖο Παιδείας τῆς Ρουμανίας *«ζήτησε ἀπό τούς γονεῖς τῶν μαθητῶν ὅλων τῶν βαθμίδων νά καταθέσουν αἴτηση, μέ τήν ὁποία θά ἐπιτρέπουν στά παιδιά τους νά συμμετέχουν στό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἡ διαδικασία ἔληξε στίς 6 Μαρτίου (2015). Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἐντυπωσιακό: Ἀπό τούς 2.366.086 μαθητές ζήτησαν νά κάνουν Θρησκευτικά 2.123.685, δηλαδή ποσοστό 89,75%. Εἶχε προηγηθεῖ ἔντονη ἀντιεκκλησιαστική προπαγάνδα στά Μ.Μ.Ε...».*[33]

• **Ἡ Ἁγία Γραφή,** πού ἄλλοτε ἡ προμήθειά της, ἀπό ἐνδιαφερομένους, ἀπαγορευόταν στά ἀθεϊστικά καθεστῶτα, ἤδη σήμερα κυκλοφορεῖται ἐκεῖ καί ἡ ἀναζήτησή της εἶναι μεγάλη.

«Μπέστ – σέλερ» ἔγινε ἡ κυκλοφορία της μαζί μέ ἄλλα ἐπαναστατικά θρησκευτικά βιβλία.

• **Ἀλλοτινοί ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας (λ.χ. πολιτικοί μαρξιστικῆς ἰδεολογίας κ.ἄ.) ὁμολογοῦν** τή σημασία καί ἀξία, τήν ὁποία ἔχει ἡ χριστιανική πίστη ἀπό ὑπαρξιακῆς καί ἠθικοκοινωνικῆς ἀπόψεως΄ συνιστοῦν (ὁμολογώντας τήν ἀξία της) τήν Ἁγία Γραφή προσέχοντας στίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας· κ.ἄ.

• **Ἄς μᾶς** ἐπιτραπεῖ νά ἀναφερθοῦμε καί στόν νῦν πρωθυπουργό τῆς χώρας μας Ἀλέξη Τσίπρα, ὁ ὁποῖος ἄν καί ἀνήκει πολιτικά στήν ἀριστερή παράταξη καί ἐδήλωσε ὅτι παρέλθων θρησκευτικά ἀδιάφορος ἢ «ἄθεος», κατ' ἄλλους, σέ πασχαλιάτικη ἐπιστολή πρός τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο Β΄, μέ τήν ὁποία τόν εὐχαριστεῖ γιά τήν ἐκκλησιαστική περιουσία, ἀρχίζει μέ τόν ἀναστάσιμο χαιρετισμό: *«Μακαριώτατε, Χριστός Ἀνέστη. Σᾶς μεταφέρω τίς θερμότερες εὐχές μου γιά τήν μεγάλη γιορτή τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς ὁποίας τό χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀγάπης ἀφορᾶ ὄχι μόνο τούς πιστούς ἀλλά τό σύνολο τῆς ἀνθρωπότητας....».*[34]

• *«Μόνο στήν Ὀρθοδοξία ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια».*

Εἶναι συγκλονιστικά λόγια ὁμολογίας, πού ἄφησαν ἔκπληκτο τό ἐκκλησίασμα τοῦ Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν Ἀργυροκάστρου, τήν Κυριακή 12-7-1992, καί τά εἶπε ὄχι χριστιανός Ἀλβανός ἢ Βορειοηπειρώτης, ἀλλά ὁ 65χρονος μουσουλμάνος Σαντίκ Τζόυλο. Αὐτός πού στή συνέχεια ὁμολόγησε ὅτι «στήν Ἁγία Γραφή ...ἀνακάλυψα τό ἀληθινό φῶς τῆς ζωῆς, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Θά βαπτισθῶ χριστιανός, ἐπειδή μόνο στήν Ὀρθοδοξία ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐνάρετη ζωή καί ἡ δύναμη τῆς συγχώρεσης».

Καλῶ τούς ὁμοθρήσκους μου νά γνωρίσουν τήν Χριστιανική πίστη!».[35]

3. Ἐπίμετρον – Συμπεράσματα – Μηνύματα

Ἡ Ἐκκλησία μας θριαμβεύει ἀπό πάντοτε εἴδους διωγμῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν:

Ἀπό τόν Ἡρώδη πού ἤθελε νά σφάξει τό νήπιο Ἰησοῦ, τούς σκληρούς διωγμούς τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων ἀπό τούς Ρωμαίους αὐτοκράτορες, Εἰδωλολάτρες καί Ἰουδαίους, μέχρι τῶν σημερινῶν ὁλοκληρωτικῶν καί ἀθέων καθεστώτων, πού ἀνέδειξαν τήν Ἐκκλησία σέ «Ἐκκλησία Μαρτύρων» μέ τίς διώξεις καί τά μαρτύρια.

Αὐτό δέν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεμελιωμένη πάνω στήν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἱδρυτοῦ της Χριστοῦ; Πού εἶπε: «καί πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18).

Ἡ θαυμαστή διαιώνιση, ἐξάπλωση καί τό ἀνερμήνευτο λογικά «στέριωμα» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ἡ δύναμη τῆς ἀρχέγονης Ἐκκλησίας, δέν ἀποτελεῖ ἀπόδειξη τῆς θεϊκῆς ἀλήθειας τῆς Πίστεώς μας, τῆς Ἐκκλησίας μας;

Τό «ροκάνισμα» πού ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία μας ἐδῶ καί 2000 χρόνια ἀπό κάθε εἴδους ἐχθρούς δέν θά εἶχε ὁδηγήσει στήν ἐξαφάνισή της ἀπό τίς σχίσεις τῶν χριστιανῶν, αἱρέσεις, διώξεις, ἀθεϊσμούς καί ὑλιστικές ἰδεολογίες κ.λπ., ἐάν δέν ἦταν ἀπό τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ; Οἱ ὁποῖοι ὅμως δέν τήν ἔσβησαν, ἀλλά τήν δυνάμωσαν καί «ἐξῆλθε νικῶσα» καί διαρκῶς θριαμβεύει.

Γιατί; Ἄν ἦταν ἁπλά ἀνθρώπινο κατασκεύασμα καί κίνημα, θά εἶχε καταλυθεῖ ὁπωσδήποτε. Τό ἀντίθετο, ὅμως, συμβαίνει, γιατί στηρίζεται στή θεϊκή ἀλήθεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας καί στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας.

Καί οἱ ἀνόητοι ἐχθροί της καί πολέμιοι, σέ μεγάλο ποσοστό, δέν βάζουν μυαλό, δέν μετανοοῦν, δέν «συνέρχονται εἰς ἑαυτόν».

Γιά μᾶς τούς Χριστιανούς «ρίχνουν νερό στό μύλο μας», δηλαδή ὁμολογοῦν ἔμμεσα τήν ἀλήθεια τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ μας, πού στηρίζει καί δυναμώνει τήν Ἐκκλησία μας.

Πολύ ὡραῖα μᾶς τά λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: *«Ἀπό πόσους πολεμήθηκε ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά ποτέ δέν νικήθηκε; Πόσοι τύραννοι; ... Καί ἐκεῖνοι... ἔχουν λησμονηθεῖ, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία, ... ὑψώνεται πάνω ἀπό τόν οὐρανό... Πολεμήθηκαν (11) μαθητές ... καί ἐνίκησαν, ἐνῶ αὐτοί πού πολέμησαν, ἀφανίστηκαν...».*[36]

Τελικά, καρποί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τούς διωγμούς, εἶναι οἱ μάρτυρες καί μεγαλομάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας (Ἅγ. Γεώργιος καί Δημήτριος, Ἁγ. Βαρβάρα, Ἁγ. Καλλιόπη καί τά ἄλλα (11) ἑκατομ. μαρτύρων τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων). Καί *«ἄν, παρατηρεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, οἱ διωγμοί τῶν Χριστιανῶν δέν ἄρχιζαν ἤδη ἀπό τόν 1ο αἰ. μ.Χ., ἀλλά μερικούς αἰῶνες ἀργότερα, θά εἴχαμε λόγους νά ἀμφιβάλλουμε γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ».*[37]

Ὅλα ὅσα θαυμαστά καί παράδοξα ἀναφέρθηκαν, καί ὅσα παραλείφθηκαν καί πού συνέβησαν στήν ἱστορική πορεία τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφιβολίας γιά τό ἀδιάσειστο ἱστορικό Γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί πρέπει νά προβληματίζει θετικά ὅλους μας.

Τό εἶχε ὑποστηρίξει καί ὁ Westeott (Γουέστοτ) παλαιότερα γράφοντας: *«Ἄν λάβουμε ὑπόψη ὅλες γενικά τίς ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεως, δέν θά ἦταν καθόλου ὑπερβολή νά ποῦμε, πώς δέν ὑπάρχει ἄλλο ἱστορικό γεγονός μέ ἰσχυρότερες καί περισσότερες μαρτυρίες ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μόνάχα ἡ προκατάληψη θά ὁδηγοῦσε στό συμπέρασμα γιά τήν ἀνεπάρκεια τῶν ἀποδείξεών της».*[38]

Ἀλλά, ἄν κάποιος δέν ἔχει τήν ἁγνή διάθεση νά δεχθεῖ τήν Ἀνάσταση, δέν πρόκειται νά πεισθεῖ μέ τίποτε. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά ἐρευνᾶ μέ καλή πρόθεση καί τότε θά τοῦ ἀποκαλυφθεῖ ἡ Ἀλήθεια. Ὅπως ἔγινε μέ τόν δύσπιστο ἀλλά καλοπροαίρετο Θωμᾶ.

Δέν μᾶς λείπουν «ἀποδείξεις» γιά νά πιστέψουμε στόν Θεάνθρωπο Χριστό καί τήν Ἀνάσταση Του, ἀλλά καθαρότητα ψυχῆς, ὅπως ἔλεγε καί ὁ διάσημος φυσικομαθηματικός καί χριστιανός ἀπολογητής, ὁ Γάλλος Βλ. Πασκάλ.

«Χριστός ἀνέστη – Ἀληθῶς ἀνέστη»!

Καί ὄχι μόνο μιά φορά, ἀλλά ὅπως γράφει κάποιος διανοητής:

«Σέ πείσμα τῶν ἐχθρῶν Του ἀνασταίνεται μυριάδες φορές ὡς σήμερα μέσα στίς εὐγενικές καρδιές καί τίς συνειδήσεις. Ὁ θρίαμβός Του εἶναι ὁριστικός. Τόν ζοῦν οἱ μυριάδες τῶν πιστῶν».

«Ἔρχου καί ἴδε», δύσπιστε ἄνθρωπε τοῦ ἀνατέλλοντος 21ου αἰώνα!

Σύγχρονοι «Θωμάδες», ἔχετε μάτια! Ἐλάτε νά δεῖτε! ... Στρίψτε τόν διακόπτη τῆς ψυχῆς σας, ἄν θέλετε νά δεῖτε φῶς καί μάλιστα *«τό ἀνέσπερον φῶς»* τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ!

Σημειώσεις:

27. Ἀρχιμ. Γερβασίου Ἰ. Ραπτοπούλου, «Χριστός Ἀνέστη, Ἀναστήθητε», ἐκκλησ. ἐφημ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», 10-4-2015.

28. π. Ἠλία Α. Μαστρογιαννοπούλου, Μαρτυρίες καί ἐπιστροφές, ἐκδ. «Ζωή», Ἀθῆναι 1981, σελ. 68. π. Ἠλία Α. Μαστρογιαννοπούλου, Ἐπιστροφές, ἐκδ. Χ.Φ.Ε., Ἀθῆναι 1970, σελ. 24.

29. Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις», Μάϊος 1980.

30. Ἰ. Πανεγυριτόου, Οἱ φιλόσοφοι τοῦ 19ου αἰῶνος, Ἀθῆναι 1950, σελ. 32· ἐπίσης βλ. Νικολάου Βασιλειάδη, Χριστιανισμός καί Ἀνθρωπισμός, Ἀθῆναι 1978, σελ. 188.

31. Ἡμερολόγιο «Τό ἄγγελμα τῆς ἡμέρας», 29-11-1984.

32. Ἐφημερίδα «Χριστιανική», 5-4-2007.

33. Ἐκκλησ. ἐφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», 10-4-2015, σελ. 3.

34. Ἐπιστολή Πρωθυπουργοῦ Ἀλέξη Τσίπρα πρός τόν Μακαριώτατο Ἀρχ/πο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, μέ ἡμερομηνία 15-04-2015.

35. Τοπική ἐφημερίδα Ἰωαννίνων «Πρωϊνός Λόγος», 16-7-1992.

Παύλου Ἀθ. Παλούκα, Ὁ δυναμισμός καί ἡ προσφορά τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀνάτυπο ἀπό τό περιοδικό «Κοινωνία», ἔτος ΛΗ΄/1995, Τ.2, σελ. 155-172 (σελ. ἀνατύπου 10-11, Ἀθήνα 1995).

36. Ε.Π. 56, 121-122.

37. Στεργίου Ν. Σάκκου, ὁ.π., σελ. 148.

38. Περιοδικό «Ζωή», 2-6-1983, στή στήλη: «Γράμματα σ΄ ἕνα νέο τῆς ἐποχῆς μας»

***Ὁμιλία εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε. Δευτέρα 4.5.15**

Γράμμα πρὸς φίλον μέλος αἱρέσεως

Συμφώνως πρὸς τὸ ἀντιαιρετικὸν ἱστολόγιον «antiairetikos-vs-exeldim.blogspot.com»:

«Ἀγαπητὲ φίλε μου, Μὲ ὅλο μου τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη μου ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ ὀργάνωση “ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ – Χριστιανικὴ Ὀργάνωση Εἰρήνης (Χ.Ο.Ε.) – ΑΘΑΖΩ” εἶναι αἵρεση, δηλαδὴ εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα τὸ ἔχει ἀνακοινώσει ἐπίσημα ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Δὲν εἶναι μία ἀπόφαση ποὺ τὴν ἔβγαλα ἀπ' τὸ μυαλό μου. Μάλιστα τὸ λέει καὶ στὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ νούμερο 42 εἶναι ἡ αἵρεση Φιλαδέλφεια: Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων 2011 – 2015 ΟΜΑΔΕΣ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ Χριστιανικὲς αἱρέσεις καὶ παραχριστιανικὲς ὁμάδες. Κατάλογος ποὺ καταρτίστηκε ἀπὸ τὴν Ε΄ Συνδιάσκεψη ἐντεταλμένων γιὰ θέματα αἱρέσεων καὶ παραθρησκείας (Ναύπακτος, 13-18.5.1993) καὶ ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο κλπ. «42. Ἡ Κίνηση Φιλαδελφείας 43. Ἡ Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος 44. Ἰνστιτοῦτο Ἐμμαοὺς 45. Κίνηση γιὰ τὴ Χριστιανικὴ διαπαιδαγώγηση τοῦ παιδιοῦ» κλπ. Συμβουλή μου ἀγαπητέ μου φίλε εἶναι νὰ μὴ ξαναπᾶς στὴν αἵρεση Φιλαδέλφεια γιὰ τὸ καλὸ τῆς ψυχῆς σου καὶ νὰ βρεῖς ἕνα σωστὸ Πνευματικὸ μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας... Εὔχομαι, ἀγαπητέ μου φίλε, νὰ βγεῖς ἀπ' τὴν αἵρεση τῆς “Φιλαδέλφειας” ὅπως βγῆκα κι ἐγὼ ἀπ' τὴν αἵρεση τῶν “Ἐργατῶν τοῦ Θεοῦ” τὸ 2001, ποὺ βαπτίστηκα Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος».

Η Γ΄ ΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Τήν 25ην Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν Γ΄ εὕρεσιν τῆς Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Τὸ κίνημα τοῦ Ἀθεϊσμοῦ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ 2ου ΨΑΛΜΟΥ

Τοῦ **Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος Ἱερεμίου**

1. Στὰ κηρύγματά μας, ἀδελφοί μου χριστιανοί, ἑρμηνεύουμε τοὺς ψαλμοὺς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κυριαρχικὴ θέση στὴν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δὲν ὑπάρχει λειτουργικὴ ἀκολουθία χωρὶς ἱερὸ ψαλμό. Στὸ σημερινό μου κήρυγμα θὰ σᾶς ἑρμηνεύσω τὸν 2ο ψαλμό. Στὸν ψαλμὸ αὐτὸν παριστάνονται ἔθνη καὶ λαοὶ νὰ διοργανώνουν ἕνα ἐπαναστατικὸ κίνημα ἐναντίον ποίου; Ἐναντίον τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ του Ἰησοῦ Χριστοῦ!... «Κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ Αὐτοῦ», λέγει ὁ ψαλμὸς (στίχ. 2).

Βέβαια ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ ψαλμωδὸς βλέπει ὅτι τὸ κίνημα αὐτὸ θὰ καταλήξει στὸ «τίποτα», γι' αὐτὸ καὶ ἀπορώντας λέγει: «Ἱνατὶ ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;» (στίχ. 1). Ὁ ψαλμὸς μᾶς λέει γιὰ ποιὸ λόγο τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ αὐτοὶ τὰ βάζουν μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ μὲ τὸν Χριστόν Του. Τὰ βάζουν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ γιατὶ δὲν θέλουν τὴν ὑποταγὴ σ' Αὐτόν. Θέλουν νὰ διαρρήξουν κάθε δεσμὸ μὲ τὸν Θεό. Θέλουν νὰ εἶναι ἄθεοι καὶ ἄπιστοι. Γι' αὐτὸ καὶ λένε καὶ διακηρύττουν: «Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν» (στίχ. 3). Σὰν νὰ ἔλεγαν: Φύγε, Θεέ, ἀπὸ πάνω μας!... Ὁ Θεὸς ἀπὸ ψηλά, χριστιανοί μου, βλέπει τὸ κίνημα αὐτὸ τῶν ἀνοήτων ἀνθρώπων, ποὺ τὰ βάζουν ἐναντίον Του καὶ τὸ ἀντιπαρέρχεται μὲ ἕνα «μειδίαμα», ὅπως λέγει ὁ ψαλμός μας: «Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς» (στίχ. 4). Ὅμως, ἂν αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι, οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἄπιστοι, συνεχίσουν τὸ ἐπαναστατικό τους κίνημα κατὰ τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Θεὸς δὲν θὰ περιοριστεῖ στὸ ἁπλὸ μειδίαμα, ἀλλά, ὅπως λέγει ὁ ψαλμός μας, τότε «λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ Αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ Αὐτοῦ ταράξει αὐτοὺς» (στίχ. 5)!

2. Τώρα ἐμφανίζεται στὸν ψαλμό μας νὰ ὁμιλεῖ ὁ Ἴδιος ὁ Μεσσίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ γνωρίζουμε στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ὁμιλεῖ καὶ λέγει γιὰ τὸν Ἑαυτό Του ὅτι χρίστηκε ἀπὸ Αὐτὸν τὸν Θεὸν καὶ καταστάθηκε ἀπὸ Αὐτὸν βασιλεὺς στὴν Σιών. Λέγει: «Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ' Αὐτοῦ, ἐπὶ Σιὼν ὄρος τὸ ἅγιον Αὐτοῦ» (στίχ. 6). Καὶ ἀκόμη λέγει ὁ Μεσσίας γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς Του ὡς βασιλέως τῆς Σιών. Καὶ ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ ἐξαγγείλει τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ. «Διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου» (στίχ. 7). Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ «πρόσταγμα τοῦ Κυρίου», ποὺ ἔρχεται ὁ Μεσσίας νὰ ἐξαγγείλει; Εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, χριστιανοί μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπῆρχε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ποὺ δόθηκε διὰ τοῦ Μωυσέως, ἄρα τώρα ὁ Μεσσίας θὰ ἐξαγγείλει νέο Νόμο, τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιό Του. Ἀκόμη ὁ ψαλμὸς ἐδῶ μᾶς λέει γιὰ τὴν σχέση, τὴν στενὴ σχέση, ποὺ ἔχει ὁ Μεσσίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μὲ τὸν Θεό. Εἶναι Υἱός Του, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν οὐσία Του. Γι' αὐτὸ καὶ ἐδῶ στὸν ψαλμό μας μὲ πανηγυρικὸ τόνο ὁ Μεσσίας λέγει: «Κύριος εἶπε πρός με· Υἱός Μου εἶ Σύ, Ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά Σε» (στίχ. 7).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ὅπως τὸ λέγουμε στὸ «Πιστεύω» μας. Αὐτὴν τὴν προαιώνια γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δηλώνουν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ πρὸς Αὐτόν, ποὺ εἴπαμε παραπάνω: «Υἱός Μου εἶ Σύ, Ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά Σε». Καὶ ἀφοῦ ὁ Μεσσίας ἔλαβε ὡς ἄνθρωπος τέτοια ἐξουσία καὶ τέτοια δύναμη ἀπὸ τὸν Θεό, ἄρα τὸ βασίλειό Του, δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία Του, εἶναι παγκόσμια. Εἶναι «καθολική», δηλαδὴ εἶναι σὲ ὅλο τὸν κόσμο, ὅπως τὸ λέμε καὶ στὸ «Πιστεύω» μας. Αὐτὴν τὴν παγκοσμιότητα τοῦ Μεσσία ἐκφράζει ὁ ψαλμός μας ἐδῶ παρουσιάζοντας τὸν Θεὸ Πατέρα νὰ λέγει πρὸς Αὐτόν: «Δώσω Σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν Σου καὶ τὴν κατάσχεσίν Σου τὰ πέρατα τῆς γῆς» (στίχ. 8). Εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ ἀναστὰς Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς στοὺς μαθητές Του: «Ἐδόθη Μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς» (Ματθ. 28,18). Βέβαια, τὴν ἐξουσία αὐτὴ τοῦ Μεσσία δὲν θὰ τὴν ἀναγνωρίζουν ὅλοι καὶ δὲν θὰ ὑποτάσσονται ὅλοι σ' Αὐτόν. Θὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ ὑβριστὲς καὶ οἱ ἐπαναστατοῦντες ἐναντίον Του, ὅπως τὸ βλέπουμε καὶ στὸν 2ο ψαλμὸ ποὺ ἑρμηνεύουμε. Γιατί εἴπαμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ ψαλμωδὸς βλέπει ἔθνη καὶ λαοὺς νὰ στρέφονται κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ Μεσσία (στίχ. 1-2). Ἀλλά, ἂς καθήσουν φρόνιμα καὶ ἂς μὴ ἐνεργοῦν ἀσύνετα τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ καὶ μεμονωμένα ἄτομα ποὺ στρέφονται κατὰ τοῦ Μεσσία, κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μεσσίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, παριστάνεται ἐδῶ νὰ κρατεῖ στὰ χέρια Του «ράβδο σιδηρᾶ», γιὰ νὰ συντρίψει «ὡς σκεύη κεραμέως» ὅσους ἐναντιοῦνται σ' Αὐτὸν (στίχ. 9). Ἂς φοβηθοῦν λοιπὸν οἱ ἐναντιούμενοι κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, γιατί ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεός.

Μακροθυμεῖ μὲν στὴν ἀρχή, «ἐκγελάσεται αὐτούς», ὅπως λέγει ὁ ψαλμός μας (στίχ. 4), γιὰ νὰ δώσει καιρὸ μετανοίας στοὺς ἀπίστους καὶ ἀθέους, ἀλλά, ὅταν αὐτοὶ συνεχίζουν τὴν ἀθεϊστική τους πολεμική, τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς «λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ Αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ Αὐτοῦ ταράξει αὐτοὺς» (στίχ. 5). Τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὴν σιδηρᾶ ράβδο Του «ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψει αὐτοὺς» (στίχ. 9). Καὶ ἂς φοβηθοῦμε ὅλοι ὅσοι συνεχίζουμε νὰ ἁμαρτάνουμε, ἐναντιούμενοι ἔτσι κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἂς φοβηθοῦμε ὅλοι, λέγω, τὸ «σιδερένιο μπαστούνι τοῦ Θεοῦ», ποὺ ἔλεγε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός.

Τέλος, ἀγαπητοί μου, ὁ ποιητὴς τοῦ ψαλμοῦ στρέφεται πρὸς αὐτοὺς ποὺ διοργάνωσαν τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ Υἱοῦ Του, τοῦ Μεσσία, καὶ τοὺς λέγει νὰ ἔχουν σύνεση («σύνετε», στίχ. 10), νὰ ἀποκτήσουν τὴν παιδεία τοῦ Θεοῦ («παιδεύθητε», στίχ. 10· «δράξασθε παιδείας», στίχ. 12) καὶ νὰ ὑποταγοῦν στὸν Θεὸ μὲ πλήρη ὑποταγὴ σ' Αὐτὸν («δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ», στίχ. 11), «μήποτε ὀργισθῇ Κύριος... ὅταν ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς Αὐτοῦ», στίχ. 13. Ἀλλοίμονο σὲ ὅσους τὰ βάζουν μὲ τὸν Θεὸ καὶ χαρὰ καὶ εὐτυχία σὲ ἐκείνους ποὺ ὑποτάσσονται σ' Αὐτόν. «Μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτῷ», ὅπως λέγει στὸ τέλος του ὁ ψαλμός μας (στίχ. 13).

16 ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΟΥ

Μνημόσυνον Γέροντος Εὐμενίου Σαριδάκη

Τὴν Κυριακὴν 24 Μαΐου 2015 θὰ τελεσθῆ τὸ μνημόσυνον τοῦ Γέροντος Εὐμενίου Σαριδάκη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγ. Ἀναργύρων ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου Δυτικῆς Ἀττικῆς «Η ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ» πρώην Λοιμωδῶν. Ὁ ἅγιος Γέροντας Εὐμένιος διηκόνησε ὡς λεπρὸν καὶ τυφλὸν ἐπὶ 7 συνεχῆ ἔτη τὸν προσφάτως ἀνακηρυχθέντα Ἅγιον Νικηφόρον Τζανακάκην, πνευματικὸν τέκνον τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου Χίου, εἰς τὸ ἵδρυμα τῶν ἀδελφῶν Χανσενικῶν- Λοιμωδῶν κατὰ προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε ἀφήσει πνευματικὴν παρακαταθήκην «Νὰ τὸν προσέχης τὸν θησαυρόν, αὐτὸν τὸν πολύτιμον μαργαρίτην».

Ἀγγελία

Πτυχιοῦχος βρεφονηπιοκόμος, Ἑλληνίδα, 40 ἐτῶν, μὲ πολυετῆ ἐμπειρία (20 χρόνια), ἀναλαμβάνει τὴ φύλαξη βρεφῶν καὶ νηπίων. Περιοχὲς Βορείων Προαστίων.

Συστάσεις διαθέσιμες.

Τηλέφωνο ἐπικοινωνίας: 6947931367

Πρόσκλησις

Τὴν Τετάρτη 27η Μαΐου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. στὴν αἴθουσα «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, β΄ ὄρ., Ὁμόνοια θὰ πραγματοποιηθῇ ἐκδήλωση μνήμης γιὰ τὴν ἅλωση τῆς Βασιλεύουσας. Θὰ μιλήσῃ ὁ γνωστὸς θεολόγος - κοινωνιολόγος Βασίλειος Τσούπρας γιὰ τὰ αἴτια καὶ τὶς συνέπειες τῆς πτώσεως τῆς Πόλης καὶ θὰ ἀποδοθοῦν θρῆνοι καὶ παραδοσιακὰ ἄσματα τῆς ἁλώσεως ἀπὸ τὴν χορῳδία «ΕΠΑΛΞΕΙΣ».

† ΕΤΗΣΙΟΝ Ἱ. Μνημόσυνον Γέροντος ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ (Μπιλάλη).

Τό **ΕΤΗΣΙΟ ἱερό Μνημόσυνο** τοῦ μακαριστοῦ **Ἁγιορείτου Γέροντος π. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ (Μπιλάλη), ἱδρυτοῦ καί Ἀντιπροέδρου τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Φίλων τῶν Πολυτέκνων» (Π.Ε.ΦΙ.Π.),** θά τελεσθῆ τό **Σάββατο 6 Ἰουνίου, 7.15΄—9.30΄ π.μ.,** στόν ἔναντι τῶν Γραφείων τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. **Ἱερό Ναό Ζωοδόχου Πηγῆς,** ὁδ. Ἀκαδημίας, Ἀθήνα.

Παρακαλοῦνται οἱ γνωρίζοντες τό Γέροντα, καθώς καί οἱ Φίλοι τῶν Πολυτέκνων καί οἱ Πολύτεκνοι νά παραστοῦν, γιά νά συμπροσευχηθοῦμε ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Ἡ Π.Ε.ΦΙ.Π.

(Τηλ. 210.38.38.496).

Νεανικά Ζητήματα

Οἱ Κινέζοι γίνονται Χριστιανοί!

Αὐτὸ ποὺ ἔχει ἀφήσει κατάπληκτους τοὺς πάντες στὸ διάβα τῶν αἰώνων, καλοί μου φίλοι, εἶναι ἡ ραγδαία ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Δὲν εἶναι μόνο ὅτι ξεκίνησε ἀπὸ 12 ἀγράμματους καὶ ἁπλοϊκοὺς ψαράδες, δὲν εἶναι μόνο ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶχαν κανένα ἀπολύτως ἐφόδιο, κανένα τρόπο καὶ καμμιὰ προϋπόθεση, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν (ἀνθρωπίνως ἐξεταζόμενα τὰ πράγματα), ἀλλ' εἶχαν ἀπέναντί τους, τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Τοὺς ὁμοεθνεῖς τους, τοὺς ἐθνικούς, τὶς ἐξουσίες ὅλες. Κι ἀργότερα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, καὶ τὰ ἰδεολογικὰ κινήματα, κι ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ καθεστῶτα.

* * *

Φρικτοὶ οἱ διωγμοὶ καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Χριστιανῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει κάτι τέτοιο γιὰ ἄλλη θρησκεία. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἴδιο φρικτὲς ἦταν καὶ οἱ αἱρέσεις.

Κι ὅμως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅπως ξεκίνησε δυναμικά, ἔτσι καὶ πορεύτηκε, ἀκαταμάχητη στοὺς αἰῶνες. Σήμερα εἶναι ἡ μεγαλύτερη θρησκεία τοῦ κόσμου (ἂν μποροῦμε νὰ τὴν ποῦμε ἔτσι), ἐνῷ πάνω ἀπὸ τὸ 1/3 τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ εἶναι Χριστιανοί.

Γιὰ τὸ μέγα καὶ ἀνεπανάληπτο αὐτὸ θαῦμα καὶ τί δὲν ἔχει γραφτεῖ καὶ πόσοι δὲν ἔχουν μιλήσει. Εἴτε φίλοι εἶναι, εἴτε ἐχθροί. Εἴτε πιστοί, εἴτε ἄπιστοι.

Γιὰ παράδειγμα, βλέποντας τὴν ὁρμὴ αὐτὴ τῆς νέας θρησκείας ὁ Σουητώνιος, ἀναφέρει περὶ τὸ 50 μ.Χ., ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἀναγκάστηκε νὰ πάρει μέτρα κατὰ τῶν Χριστιανῶν, **γιατί αὐτοὶ πλήθαιναν μὲ ἀπίστευτο ρυθμό!** Καὶ ὁ Τάκιτος τὸ 64 μ.Χ. χαρακτηρίζει τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ρώμης **«ὑπερμεγέθες πλῆθος»!**

Ἀργότερα, ὁ Πλίνιος, ὁ Ρωμαῖος ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Μ. Ἀσίας (105 μ.Χ.) ἔγραψε στὸν μεγάλο διώκτη τῶν Χριστιανῶν Τραϊανό: «Ἡ ὑπόθεση τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἄξια σκέψεως, **προπάντων γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀτόμων.** Εἶναι πλῆθος ἀνθρώπων κάθε ἡλικίας καὶ τάξης καὶ φύλου καὶ κάθε μέρα καὶ πολλοὶ ἄλλοι θέλουν νὰ ἀνήκουν στὴν κατηγορία αὐτή. Ὁ λοιμὸς τῆς δεισιδαιμονίας αὐτῆς μόλυνε ὄχι μόνο τὶς πόλεις, ἀλλὰ καὶ τὰ χωριὰ καὶ τὶς ἐξοχές». Στὴ συνέχεια τοῦ ἀναφέρει ὅτι οἱ ναοὶ τῶν εἰδώλων ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἔχουν ἐρημωθεῖ!

Νὰ γιατί, γιὰ τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορες, ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μία **«ἀθέμιτη θρησκεία»!**

Ὁ Διοκλητιανὸς μετὰ τοὺς σκληρότατους διωγμοὺς κατὰ τῶν Χριστιανῶν στοὺς ὁποίους εἶχε προβεῖ, ἔλεγε μὲ καύχηση διαβολική: «Αὔριο δὲν θὰ ὑπάρχει ἡ (Χριστιανική) Ἐκκλησία»! Ὡς καὶ νομίσματα εἶχε κυκλοφορήσει μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή: «Σὲ ἀνάμνηση τοῦ θανάτου τοῦ ὀνόματος τῶν Χριστιανῶν»! Καὶ μετὰ τί ἔγινε; Τὸν διαδέχθηκε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος! Ἔγιναν Χριστιανοὶ ὡς κι αὐτοὶ ἀκόμη οἱ καννίβαλοι καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι! **Τί θαῦμα!**

Ἀργότερα (18ος αἰώνας μ.Χ.) ἕνας μεγάλος πολέμιος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ρουσσώ, συγκλονισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἵδρυση καὶ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν χαρακτήρισε **«συνεχὲς θαῦμα»!**

Κι ἀργότερα, τὸν 20ὸ αἰώνα, τί ἔλεγαν τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα; Ἐκεῖνο τὸ φοβερό: «Ἐμεῖς θὰ διορθώσουμε τὰ σφάλματα τοῦ Διοκλητιανοῦ»! Κι ὅταν κι αὐτοὶ ἀπέτυχαν παταγωδῶς, τί ἔλεγαν πάλι; **«Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι σὰν τὸ καρφί. Ὅσο τὴ χτυπᾶς, τόσο μπαίνει βαθύτερα»!**

* * *

Τὸ ἴδιο συμβαίνει σήμερα καὶ στὴν Κίνα. **Αὐτὸ τὸ «συνεχὲς θαῦμα» δονεῖ ὁλόκληρη τὴ χώρα.** Κι ἂς εἶναι κυριολεκτικὰ ἀπέραντη. Δέστε…

• Ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἐπίσημοι Κινέζοι ὁμολογοῦν **«Ὁ Χριστιανισμὸς ἀναπτύσσεται ἐδῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου»!**

• Οἱ ἐνεργοὶ Χριστιανοὶ (ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι) στὴν Κίνα, εἶναι ἤδη περισσότεροι ἀπ' ὅτι στὴν Εὐρώπη! Μάλιστα, κατὰ τοὺς δυτικοὺς παρατηρητές, τὶς Κυριακὲς περισσότεροι Κινέζοι ἀπ' ὅσους στὴ Δύση παρακολουθοῦν τὴ Θεία Λειτουργία στοὺς Ἱ. Ναούς! Ἡ πόλη Γουενζοὺ στὴ νότια Κίνα, ἔφθασε νὰ ὀνομάζεται «Ἱερουσαλὴμ τῆς Κίνας», λόγῳ τοῦ πολυπληθοῦς τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ της!

• Ἡ Ἁγία Γραφὴ τυπώνεται καὶ κυκλοφορεῖ περισσότερο στὴν Κίνα ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου!

• Σύμφωνα μὲ πρόσφατη ἔρευνα, οἱ διαδικτυακὲς ἀναζητήσεις γιὰ τὰ λήμματα «Ἰησοῦς» καὶ «Χριστιανικὴ Ἐνορία» ξεπερνοῦν τὰ λήμματα «Κομμουνιστικὸ Κόμμα» καὶ «Σὶ Τζινπὶνγκ» (ὁ Κινέζος Πρόεδρος)!

• Τὸ 1700 μ.Χ. οἱ Χριστιανοὶ στὴν Κίνα ἦταν μόλις 300 χιλιάδες! Τὸ 1949 μὲ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Καθεστῶτος στὴ Χώρα αὐτοὶ ἦταν μόλις 1 ἑκατ.! Σήμερα ἡ κυβέρνηση τῆς χώρας δηλώνει πὼς οἱ Χριστιανοὶ εἶναι 23 – 40 ἑκατ.! Σύμφωνα μὲ τὸ περιοδικὸ «Economist» ὅμως, αὐτοὶ ξεπερνοῦν τὰ 80 ἑκατ!

• Κατὰ τὸν Καθηγητὴ τῆς Κοινωνιολογίας Φενγκὰνγκ Γιὰνγκ στὸ Ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο Περντιού, εἶναι τόσο ραγδαία ἡ ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Κίνα, ποὺ **ὡς τὸ 2030 αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ πρώτη σὲ Χριστιανοὺς χώρα τοῦ κόσμου, μὲ περίπου 250 ἑκατ. πιστούς!** Μάλιστα τὶς θέσεις του αὐτὲς τὶς ἀναπτύσσει στὸ βιβλίο του «Ἡ θρησκεία στὴν Κίνα: Ἐπιβίωση καὶ ἀναγέννηση κατὰ τὸ κομμουνιστικὸ καθεστώς».

• Αὐτὸ ἀκούγεται ὄντως ὡς ἀπίστευτο, ἡ χώρα τοῦ Κομφούκιου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μάο, νὰ ἔχει σὲ λίγα χρόνια τοὺς περισσότερους Χριστιανοὺς ἀπ' ὅτι οἱ ΗΠΑ, ἡ Ρωσία, ἡ Βραζιλία καὶ τὸ Μεξικό. Ἐκτιμᾶται δὲ ὅτι αὐτὸ θὰ φέρει … τεκτονικὲς ἀλλαγὲς στὸν πλανήτη! Βλέπετε δὲν εἶναι μόνο αὐτὰ ποὺ γίνονται στὴ χώρα αὐτὴ ὅσον ἀφορᾶ τὴν οἰκονομία. Τώρα πιὰ εἶναι καὶ ἡ θρησκεία!

• Ὅπως παρατηρεῖ τὸ περιοδικὸ «Economist» κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ '80 Χριστιανοὶ ἦταν οἱ φτωχοὶ ἀγρότες, οἱ ὁποῖοι ἔψαχναν νὰ βροῦν στὴν Χριστιανικὴ Πίστη ἄγκυρα σωτηρίας. Σήμερα στρέφονται στὸν Χριστιανισμὸ ἀκόμη καὶ οἱ μορφωμένοι κάτοικοι τῶν πόλεων! Κι αὐτὸ ποὺ περισσότερο ἀνησυχεῖ τὴν κυβέρνηση εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἐπικεφαλεῖς τῶν Μ.ΚΟ., ποὺ μάχονται γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα στὴν Κίνα, εἶναι Χριστιανοί!

• Βέβαια τὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτῶν εἶναι Προτεστάντες καὶ Καθολικοί. Ὅμως δὲν λείπουν καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ Ἁγίους, ὡς καὶ μάρτυρες ἀκόμη!

Ἔτσι ἀπέτυχε παταγωδῶς καὶ ὁ Μάο, ποὺ τόσα ἔκανε κι αὐτὸς γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας!

* * *

Ἀλλ' εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὰ αὐτά, ποὺ δήλωσε ἕνας ἐρευνητὴς τῆς Κινεζικῆς Ἀκαδημίας Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν. Εἶπε:

«Μᾶς ζητήθηκε νὰ ἐξετάσουμε, ποὺ ὀφειλόταν ἡ ὑπεροχὴ τῆς Δύσης. Ἀρχικὰ νομίζαμε ὅτι ὀφειλόταν στὴν πολεμικὴ ἀνωτερότητά της. Κατόπιν θεωρήσαμε ὅτι σχετιζόταν μὲ τὸ ὅτι διαθέτατε τὸ καλύτερο πολιτικὸ σύστημα. Ἀργότερα ἐπικεντρωθήκαμε στὸ οἰκονομικό σας σύστημα. Τὰ τελευταῖα εἴκοσι ἔτη, ὅμως, ἀντιληφθήκαμε ὅτι καρδιὰ τοῦ πολιτισμοῦ σας εἶναι ἡ θρησκεία σας: ὁ Χριστιανισμός. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ἱστορικῆς ἰσχύος τῆς Δύσης. Τὰ χριστιανικὰ ἠθικὰ θεμέλια τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ βίου ἦσαν ὁ παράγοντας, ποὺ ἐπέτρεψε τὴν ἀνάδυση τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ κατόπιν τὴν ἐπιτυχῆ μετάβαση στὴν δημοκρατικὴ πολιτική. Δὲν ἔχουμε καμία ἀμφιβολία γι' αὐτά».

Ἂς τὰ βλέπουν αὐτὰ κάποιοι στὴ Δύση, ποὺ νομίζουν ὅτι τὸ μέλλον τους καὶ ἡ προσωπική τους λύτρωση βρίσκονται στὸ βουδισμό, τὸν ταοϊσμὸ κ.λπ., ἀλλὰ καὶ τὶς δαιμονικὲς πρακτικές τους (ὅπως τὸν διαλογισμό, τὴ γιόγκα κ.λπ.).

* * *

Μπορεῖ, παιδιά, ἀκόμη καὶ σήμερα ἡ Κίνα νὰ θέλει νὰ ἀποκαλεῖται «ἀθεϊστικὴ χώρα», ἂν καὶ τὸ σύνταγμα τοῦ 1982 ἐπιτρέπει τὶς «κανονικὲς θρησκευτικὲς δραστηριότητες». Ὡστόσο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθέων Κινέζων, μειώνεται πλέον καθημερινὰ καὶ μάλιστα ραγδαῖα. Ὡς τώρα, ὅταν μᾶς ρωτοῦσαν «ποιὰ εἶναι ἡ πολυπληθέστερη ἄθεη χώρα τοῦ κόσμου», ἡ ἀπάντηση ἦταν εὔκολη. Ὅλοι λέγαμε τὴν ἀπέραντη (αὐτοκρατορία) τῆς Κίνας. Αὔριο, μὲ τίποτα αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι, γιατί θὰ μεταβληθεῖ σὲ Χριστιανική, ὅπως μεταβλήθηκε κάποτε μία ἄλλη αὐτοκρατορία, ἐκείνη ἡ Ρωμαϊκή…

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἐν πρώτοις ἡ σύνθεση τῶν δύο ἐννοιῶν, τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς γεωπολιτικῆς, μπορεῖ νὰ φαντάζῃ σὲ πολλοὺς ἀταίριαστη ἢ/καὶ ἄστοχη. Στοὺς πιὸ ἐξοικειωμένους μὲ τὴν πολιτική, ὁ συνδυασμὸς αὐτῶν τῶν ἐννοιῶν συνειρμικὰ μπορεῖ νὰ σημαίνῃ τὶς ἐπιπτώσεις ποὺ εἶχαν στὴν πίστη τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν κάποιες ἀπὸ τὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις ἢ/καὶ τὸ πῶς ἡ Ὀρθοδοξία ἐπηρέασε τὸ πολιτικὸ σκηνικό. Αὐτό, ὅμως, ποὺ σήμερα δὲν ὁμολογεῖ κανεὶς εἶναι τὸ ὅτι οἱ γεωπολιτικὲς ἀλλαγές, ποὺ συμβαίνουν στὸν πλανήτη εἰδικὰ ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῶν λαῶν, ποὺ κατέλυσαν τὴν Δυτικὴ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία καὶ σταδιακὰ ἔγιναν ἡ Εὐρώπη ἔτσι ὅπως τὴν γνωρίζουμε σήμερα, ἔχουν ἕνα καὶ μοναδικὸ σκοπό: Ἢ νὰ πολεμήσουν ἢ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν Ἀλήθεια καὶ κατὰ συνέπεια τὴν Ὀρθόδοξη πίστη.

Ἡ διαπίστωση αὐτὴ δὲν εἶναι κάποια ἀπόλυτη, φανατισμένη διατύπωση, ἀλλὰ ἕνα ἱστορικὸ συμπέρασμα καθὼς καὶ ἡ λογικὴ ἐξήγηση ὅλων τῶν γεγονότων ποὺ ἔχουν καταγραφῆ μέχρι σήμερα στὴν ἀνθρώπινη παγκόσμια ἱστορία.

Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ στήλη θὰ προσπαθήσουμε νὰ δοῦμε πῶς τὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν κάποτε κατὰ τὸ παρελθόν, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἐπίκαιρα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπηρεάζουν τὸ σήμερα. Θὰ προσπαθήσουμε ἐπίσης νὰ ἀποδείξουμε τὸ δίκαιο ἢ ὄχι τοῦ ἰσχυρισμοῦ ποὺ προαναφέραμε, ὅτι δηλαδὴ ὅλα τὰ πολιτικά, ἱστορικὰ καὶ σύγχρονα γεγονότα εἶναι καθαρὰ καὶ μόνο κινήσεις ὑπὲρ ἢ ἐναντίον τῆς Ὀρθόδοξης πίστης.

Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ προσεγγίσουμε τὸ ζήτημα καλύτερα, πρέπει νὰ παρατηρήσουμε πὼς ὁ πλανήτης εἶναι χωρισμένος καὶ διχασμένος, σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὴν νοοτροπία καὶ στὴν συμπεριφορά, σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Εἰδικὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ πνεῦμα τῆς Δύσης ἔκανε ἔντονα τὴν ἐμφάνισή του, περίπου τὸ 800 μ.Χ., ἀφοῦ εἶχε προηγηθῆ ἡ διάσπαση τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας μὲ τὴν κατάκτηση τῆς Βρεταννίας ἀπὸ τοὺς Σάξωνες καὶ τοῦ Δυτικοῦ καὶ Κεντρικοῦ τμήματός της ἀπὸ τοὺς Γότθους, τοὺς Ὀστρογότθους καὶ τοὺς Βησιγότθους. Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὴ Δύση σταδιακὰ αὐξήθηκε μέχρι ποὺ ἔγινε ἕνα χάσμα ἀγεφύρωτο –ἰδίως ἀπὸ τὸ σχίσμα τοῦ 1054 μ.Χ. καὶ μετὰ- καὶ ἔτσι παραμένει μέχρι καὶ σήμερα.

Ἡ ἰδέα τῆς ἑνωμένης οἰκουμένης δὲν εἶναι προϊὸν τῆς Δύσης, ἀλλὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Μόνο ποὺ ὑπάρχει μία μεγάλη καὶ οὐσιώδης διαφορά: Ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία πέτυχε νὰ ἑνώσει πολλοὺς λαοὺς μὲ διαφορετικὴ πίστη καὶ κουλτούρα, γιατί ἔδειξε σεβασμὸ στὴν ταυτότητα τῶν λαῶν, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν. Τὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων, ποὺ ἐξέδωσε ὁ τότε αὐτοκράτοράς της καὶ μετέπειτα Ἅγιος τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, τὸ 313 μ.Χ. εἶναι ὅτι πιὸ πρωτοποριακὸ ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ πετυχημένο εἶχε γνωρίσει μέχρι τότε ἡ ἀνθρωπότητα. Τὸ διάτα-γμα αὐτὸ καθιέρωνε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὸν σεβασμὸ στὶς θρησκεῖες τῶν λαῶν, ἐνῷ ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία ἔγινε ἡ πρώτη ποὺ δὲν προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῇ διώκοντας τὴν πίστη τῶν λαῶν, ποὺ εἶχε κατακτήσει. Μέχρι σήμερα τέτοιο κατόρθωμα δὲν ἔχει ἐπαναληφθῆ.

Ἐνῷ οἱ δυτικοὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς ὡς προοδευτικοὺς καὶ φιλελεύθερους, ἡ πράξη ἀποδεικνύει πὼς ὄχι μόνο δὲν ἰσχύει αὐτό, ἀλλὰ ἀντιθέτως μεταχειρίζονται κάθε μέσο, γιὰ νὰ κυριαρχήσουν ἐπὶ τῆς γῆς, καταδυναστεύοντας καὶ ἐξαφανίζοντας λαούς. Ἐκεῖ ἄλλωστε ἔχει τὴν ἐξήγησή του τὸ πρόβλημα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποικιοκρατία ποὺ ἐξαφάνισε ἔθνη καὶ πολιτισμοὺς στὴν Λατινικὴ Ἀμερικὴ καὶ στὴν πολύπαθη Ἀφρική.

Βασικὸς ἐκφραστὴς τοῦ δυτικοῦ πνεύματος σήμερα εἶναι οἱ Η.Π.Α. καὶ εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ τὸ δόγμα ποὺ ἐκφράζει τὴν πολιτική τους καὶ τὸ πῶς τοποθετοῦνται ἀπέναντι στὰ ὑπόλοιπα ἔθνη. Τὸ δόγμα αὐτό, ποὺ ἔχει ὡς ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ νὰ ἀποτρέψει τὴν ἀνάπτυξη ὁποιουδήποτε ἔθνους, οἱ δυτικοὶ θεωροῦν ἀπειλή, ὀνομάζεται δόγμα τοῦ Wolfowitz καὶ ἰσχύει ἀπὸ τὸ 1992. Σύμφωνα μὲ αὐτὸ «Ὁ πρῶτος στόχος μας εἶναι νὰ ἀποτρέψουμε τὴν ἐπανεμφάνιση ἑνὸς νέου ἀντιπάλου, εἴτε στὸ ἔδαφος τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἕνωσης εἴτε ἀλλοῦ, ποὺ νὰ συνιστᾶ ἀπειλὴ στὸ μέγεθος τῆς ἀπειλῆς ποὺ τέθηκε παλιότερα ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Αὐτὸ εἶναι ἕνα κυρίαρχο ζήτημα ὑποβόσκον στὴ νέα περιφερειακὴ ἀμυντικὴ στρατηγικὴ καὶ ἀπαιτεῖ νὰ προσπαθοῦμε νὰ ἀποφευχθῆ τὸ νὰ ἀποκτήσῃ κυρίαρχη θέση κάθε ἐχθρικὴ δύναμη σὲ μία περιοχὴ τῆς ὁποίας οἱ πόροι θὰ μποροῦσαν, ὑπὸ ἑνοποιημένο ἔλεγχο, νὰ εἶναι ἀρκετοί, γιὰ νὰ δημιουργήσουν μία παγκόσμια δύναμη».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς περιπλάνησής μας στὰ ἱστορικὰ καὶ στὰ σύγχρονα γεγονότα. Εἴδαμε πῶς ὁρίζει ἡ «καθ' ἡμᾶς» Ἀνατολὴ τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ πῶς τὴν ἀπαγορεύει ἡ Δύση. Τὸ ταξίδι μας εἶναι μακρὺ καὶ ἔχει νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ πολλά. Ἴσως μᾶς ἀναγκάσει νὰ ἀναθεωρήσουμε πολλὰ ἀπὸ ὅσα πιστεύουμε μέχρι σήμερα.

Μ.Β.

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ὅτι τὸ Σάββατον 23 καὶ τὴν Κυριακὴν 24 Μαΐου 2015 θὰ τελεσθοῦν τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Ματρώνας τῆς Χιοπολίτιδος Ν. Ἐρυθραίας Ἀττικῆς, καὶ Ὑποδοχὴ Ἱερῶν Λειψάνων Ἁγ. Ματρώνας καὶ Τιμίας Κάρας Ὁσίου Δαυΐδ ἐν Εὐβοίᾳ. Τηλ. 2108001309.

Μνήμη Βυζαντίου - Γενέθλιον Νέου Ἑλληνισμοῦ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ μᾶς προσκαλεῖ νὰ μετάσχωμεν εἰς τὸν δισυπόστατον ἑορτασμὸν τῆς 29ης Μαΐου 1453, περιλαμβάνοντα τὴν **Μνήμην Βυζαντίου** καὶ τὸ **Γενέθλιον τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ.**

Ὁ ἑορτασμὸς θὰ γίνῃ τὴν 27ην Μαΐου 2015, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 19:00 εἰς τὴν Αἴθουσαν Μ. Εὐεργετῶν - Εὐεργετῶν τοῦ Μεγάρου της (ὁδὸς Εὐριπίδου 12), μὲ εἰσήγησιν ἀπὸ τὸ Πρόεδρον τῆς Ἑταιρείας καὶ ὁμιλίαν, ἀπὸ τὴν **κ. Νόνναν Δ. Παπαδημητρίου,** Καθ. Π.Α. μὲ θέμα: **«Ὁ ρόλος τῶν Βυζαντινῶν Ἀρχοντισσῶν κατὰ τὶς πηγές».**

Συμμετέχει προφρόνως ἡ **Χορῳδία** «Βυζαντινὴ Κυψέλη» καὶ τὸ **Ὀργανικὸν Συγκρότημα** τοῦ Μουσικολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου **π. Χρίστου Κυριακοπούλου.**

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ Ἐξομολόγου ὡς ἐξομολογητικὴ μέθοδος*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γήματος τῆς πνευματικῆς πατρότητος (ἱερωσύνη – ἐντολή), ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλα τινά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπίσης οὐσιαστικὴν σημασίαν διὰ τὴν δέουσαν καρποφορίαν τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας.

1. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ τοῦ πνευματικοῦ

Χρειάζεται μία ζωὴ σύμφωνη μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ κυρίως ἡ συνειδητοποίησις τῶν δώρων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὰ δῶρα αὐτά. Ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος *«Ἀλλὰ γὰρ μή… πνευματικοὺς ἑαυτοὺς εἶναι πρὸ τοῦ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον λαβεῖν οἴεσθε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἀναδέχεσθαι λογισμοὺς ἀλλοτρίους ἀσυνέτως ἐπείγεσθε καὶ εἰς ἡγουμενείας καὶ ἀρχὰς ἐπιβαίνετε καὶ ἱερωσύνης ἀφόβως κατατολμᾶτε καὶ πρὸς Μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπὰς (καὶ ἐνορίες θὰ ἐλέγαμε σήμερον) τοῦ ποιμαίνειν τὸν τοῦ Κυρίου λαὸν ἑαυτοὺς ὑμᾶς διὰ μυρίων μεθόδων ἀναιδῶς ἐπιδίδοτε».* Καὶ συμβουλεύει ὁ ἴδιος Ἅγιος. *«Βλέπε μὴ πρότερον ποιμαίνειν ἐπιχειρήσῃς, πρὶν ἂν τὸν καλὸν ὡς ποιμένα φίλον γνήσιον κτήσασθαι, ἐπεὶ οὐδὲν κερδήσεις ἕτερον, γίνωσκε, ἢ δοῦναι λόγον τῷ Θεῷ, οὐ μόνον περὶ τῆς σαυτοῦ ἀναξιότητος, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν προβάτων, ὧν ἐξ ἀπειρίας καὶ ἐμπαθείας ἀπώλεσας».*

Εἰς τὰς «Κατηχήσεις» του ὁ ἴδιος Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος ἀπαντᾶ εἰς τοὺς ἀντιπάλους του, ποὺ ἔλεγαν: «Ἀλλὰ τῶν ἱερέων ἡ ἐξουσία» καὶ τοὺς λέγει: *«Οἶδα κἀγώ, τοῦτο γὰρ ἀληθές. Οὐ πάντων δὲ καὶ τῶν ἁπλῶς ἱερέων, ἀλλὰ τῶν ἐν πνεύματι ταπεινώσεως ἱερουργούντων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐν ἀμέμπτῳ βίῳ πολιτευομένων, τῶν ἑαυτοὺς πρότερον τῷ Κυρίῳ παραστησάντων καὶ θυσίαν τελείαν ἁγίαν, εὐάρεστον, τὴν καθαρὰν αὐτῷ λατρείαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἑαυτῶν σώματος ἔνδον πνευματικῶς ἐπιδειξαμένων καὶ προσδεχθέντων καὶ ἐμφανισθέντων εἰς τὸ ἄνω θυσιαστήριον καὶ παρὰ τοῦ ἀρχιερέως Χριστοῦ προσφορᾶ τελεία τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαχθέντων καὶ ὅλων πνεύματος Ἁγίου μεταποιηθέντων καὶ ἀλλαγέντων καὶ Χριστῷ, τῷ δι᾿ ἡμᾶς ἀποθανόντι καὶ ἐν δόξῃ ἀναστάντι θεότητος μεταμορφωθέντων… Τῶν τοιούτων ἐστὶ τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν καὶ ἱερουργεῖν καὶ διδάσκειν, οὐχὶ δὲ τῶν ἐξ ἀνθρώπων τὴν ψῆφον καὶ τὴν χειροτονίαν μόνον λαμβανόντων».*

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Βρυξελλῶν Βασίλειος Κριβοσέϊν ἐπρόκειτο πάντα γιὰ τὴν ἴδια διδασκαλία: ἡ ἐξουσία τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν καὶ γενικὰ ἡ ἐξάσκηση τοῦ λειτουργήματος τῆς ἱερωσύνης, ἀκόμα καὶ ἡ ἐξουσία τῆς διδασκαλίας ἀνήκει στοὺς ἱερεῖς, ἀλλὰ μόνη ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ ἐξάσκηση αὐτῆς τῆς ἐξουσίας, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ μία ἐν Χριστῷ ζωή, ἂν ὁ ἴδιος ὁ ἱερέας δὲν ἔχει μεταμορφωθεῖ ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἐξουσία τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν καὶ ἡ ἱκανότητα τοῦ νὰ ἐξομολογῇ εἶναι ἀδιανόητες γιὰ τὸν Συμεὼν χωρὶς τὴν κατοχὴ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἑπομένως οὐσιώδης ὅρος τῆς «μετ᾿ ἐπιστήμης» (Ἱερεμ. 3.15) ἀσκήσεως τοῦ ἔργου τῆς ἐξομολογήσεως εἶναι ἡ προσωπικὴ (ἄμεση) ἐμπειρία τοῦ ἐξομολόγου πνευματικοῦ πατρὸς εἰς θέματα καὶ προβλήματα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Μόνη ἡ θεωρητικὴ κατάρτισις περὶ τὴν ἐξομολογητικὴν δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς ἐπιτυχῆ (κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην κρίσιν) ἄσκησιν τοῦ ἔργου τῆς ἐξομολογήσεως. Αἱ συμβουλαὶ τοῦ πνευματικοῦ, αἱ ὑποδείξεις του, ἡ τεχνικὴ μεθοδολογία τοῦ ἔργου του καὶ γενικῶς πᾶσα πνευματικὴ φροντὶς καὶ συμπαράστασις, ὡς τονίζει ὁ καθηγητὴς κ. Κορναράκης, πρέπει νὰ ἀπορρέῃ καὶ ἐκ τῆς **προσωπικῆς ἐμπειρίας** καὶ **πνευματικότητος** αὐτοῦ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ ἁγιότης τοῦ βίου ἔχει πάντοτε πρωταρχικὴν σημασίαν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐξομολόγου – πνευματικοῦ. Τὰ ἅγια βιώματα τοῦ πνευματικοῦ καὶ ὅ,τι συνδέεται μὲ τοὺς πνευματικοὺς του ἀγῶνας διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς χριστιανικῆς του προσωπικότητος, ἀποτελοῦν τὴν ἀπαραίτητον γνῶσιν καὶ ἐμπειρίαν, ἡ ὁποία διαφωτίζει αὐτὸν εἰς τὸ καθοδηγητικὸν καὶ παιδαγωγικὸν ἔργον του.

Ἔτσι ἡ ἁγιότης τοῦ ἐξομολόγου – πνευματικοῦ πατρὸς συντελεῖ ἀφ᾿ ἑνὸς μὲν εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν αὐτοῦ μὲ πλουσίαν ποιμαντικὴν γνῶσιν, ἀφ᾿ ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ νὰ μετέχῃ ἐνεργῶς εἰς τὸ ἀναγεννητικὸν ἔργον τοῦ μυστηρίου τῆς Μετανοίας. Καὶ τοὺς δύο καρποὺς τούτους τῆς ἁγιότητος τοῦ ἐξομολόγου – πνευματικοῦ πατρὸς δύναται κανεὶς νὰ συμπυκνώσῃ εἰς τὴν ἔννοιαν (καὶ συγχρόνως ποιμαντικὴν ἀρετὴν) **τῆς διακρίσεως. Ἡ ἁγιότης τοῦ βίου γεννᾷ τὴν διάκρισιν.**

* * *

Εἰς τὸ πλῆθος τῶν προβλημάτων, ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἡ σημασία τοῦ μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως ἀπὸ πλευρᾶς ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων αὐτῶν εἶναι ἀποφασιστική. Προσφάτως ἐκοιμήθη σπουδαῖος πνευματικὸς πατήρ, ὁ ἀοίδιμος ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Θεοδωρόπουλος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἱεράρχου, «σοφὸς καὶ στοργικὸς πνευματικὸς πατὴρ ἐρευνῶν τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης

καρδίας μετὰ μεγίστης διακρίσεως καὶ παρέχων τὰ κατάλληλα πνευματικὰ φάρμακα διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ψυχῶν». Ὑπῆρξε διὰ τὸν λόγον αὐτὸν «μαγνήτης ἑλκύων πρὸ παντὸς ψυχὰς νέων, ἰδίως φοιτητῶν καὶ ἐπιστημόνων, εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου. Ὁ ἀείμνηστος εἶχε καλλιεργήσει λίαν ἐπιτυχῶς τὸν ποιμαντικὸν διάλογον. Εἰς τὸ ἐρώτημα, τοίνυν, ποία εἶναι ἡ καλυτέρα μέθοδος, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν ἐπιτυχημένον διάλογον, ἡ ἀπάντησις εἶναι τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τοῦ κοιμηθέντος πνευματικοῦ ἢ ὅπως ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος Παναγιώτης Τρεμπέλας, **«ὁ καλὸς διδάσκαλος εἶναι ἡ ἀρίστη μέθοδος».** Ὑπὲρ πᾶσαν μέθοδον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν μεθοδολογικὴν θεωρίαν, ὅπως εἶναι ἡ ποιμαντικὴ κοινωνιολογία, ἡ ποιμαντικὴ ἰατρική, ἡ ποιμαντικὴ ψυχολογία κ.ἄ., ὑψοῦται ἡ προσωπικότης τοῦ πνευματικοῦ, τῆς ὁποίας τὴν τυχὸν ὑπάρχουσαν ἀτέλειαν καὶ ἐλαττωματικότητα οὐδεμία μέθοδος δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ. Κατὰ συνέπειαν **ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἐξομολόγου εἶναι ἡ ἀρίστη μέθοδος διὰ τὴν ὀρθὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τοῦ ἐξομολογουμένου.**

Ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἁγιορείτης «Σὺ Πάτερ, ὁποὺ μέλλεις νὰ γένῃς Πνευματικός, πρέπει νὰ ἔχῃς μίαν ἐξαίρετον καὶ διαφορετικὴν ἁγιότητα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συνιερεῖς σου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μέλλεις νὰ ἔχῃς τὰ ἴδια σου πάθη ἰατρευμένα καὶ νικημένα τὰ πάθη σου, νὰ ἔχῃς διαφορετικὴν ἁγιότητα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διατὶ σὺ ὁποὺ ἔχεις νὰ καταστάθῃς πνευματικός, πρέπει νὰ πολιτεύεσαι μίαν ζωὴν πνευματικήν, κυβερνώμενος μὲ τὴν χάριν καὶ διάκρισιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ὅτι ἂν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὸ ὄνομα τοῦ Πνευματικοῦ ἀληθινὸν καὶ σύμφωνον μὲ τὸ πρᾶγμα».

2. Ἡ Ἐξομολόγησις τοῦ Πνευματικοῦ

Πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς σημασίας τοῦ προσωπικοῦ βίου τοῦ πνευματικοῦ διὰ τὸ ὅλον ἔργον τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως εἰς τὴν ἐξομολόγησιν πρέπει ἐπίσης νὰ τονισθῇ ἡ ὀργανικὴ σχέσις τῆς ἰδικῆς του ἐξομολογήσεως μὲ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ὁ ἐξομολόγος – πνευματικὸς ὀφείλει καὶ αὐτὸς νὰ ἐξομολογῆται τακτικῶς, δηλ. νὰ ἔχῃ τὸν ἰδικόν του πνευματικόν. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Συμεὼν Θεσσαλονίκης «Διὸ μετανοεῖν μόνον χρή, ὡς ὁ Βαπτιστὴς καὶ ὁ Δεσπότης ἐκήρυξε καὶ οἱ αὐτοῦ μαθηταὶ καὶ πάντας μετανοεῖν χρὴ λαϊκούς τε καὶ μοναστάς, κληρικούς τε καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ μηδένα χωρίζειν τῆς μετανοίας ἑαυτόν, ὅτι καὶ πάντες ἡμάρτομεν τε καὶ ἁμαρτάνομεν καὶ μετανοεῖν πάντες ὀφείλομεν… Ἐγὼ δὲ τρανῶς ἐκβοῶ πᾶσι μετ᾿ ἐμοῦ διὰ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν χάριτος, μετανοῶμεν, ἵνα σωθῶμεν…. Ὅτι δὲ καὶ ἱερεῦσιν ἀναγκαία, ὡς καὶ μοναχοῖς καὶ λαϊκοῖς, ἡ ἐξαγόρευσις καὶ μετάνοια, καὶ ὁ Ἀπόστολος μαρτυρεῖ, «ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις, λέγων, τὰ παραπτώματα καὶ εὔχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε» διδάσκων ὡς πᾶσι χρεία ἐστὶν ἡ τῶν ἐπταισμένων ἐξαγόρευσις καὶ μετάνοια».

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους **Ἀρχιμανδρίτης Γαβριὴλ** ἀναφέρει ὡς παράδειγμα ἐξομολογουμένου πατριάρχου τὸν Ἰωακεὶμ Γ´ ὅτε ἐφησύχαζεν ἐπὶ 11ετίαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Εἰς τὸ θαυμαστὸν καὶ πολὺ πρακτικὸν βιβλίον «Ὁδηγὸς Πνευματικοῦ καὶ ἐξομολογουμένου» (σ. 94-95) ἀναφέρει ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις του ὁ μακαριστὸς Γέροντας ὅτι ὑπῆρχαν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἁγίας Ἄννης δύο περίφημοι πνευματικοὶ ὁ Παπα-Γρηγόρης καὶ ὁ Παπα-Σάββας:

«Ὁ μὲν παπα - Γρηγόριος ἀσκητὴς τηρητὴς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀσυγκατάβατος καὶ λογιότερος, εἰς αὐτὸν προσήρχοντο οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ λόγιοι, καὶ οἱ ἐφιέμενοι τελειότητος ἐν τῇ ἀρετῇ, ἐφ᾿ ᾧ καὶ οἱ Πατέρες τὸν παρωνόμασαν «Μέγαν Βασίλειον».

Εἰς τὸν παπα - Γρηγόριον μετέβαινε κατὰ καιροὺς καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ´, ἐφησυχάζων ἐπὶ 11ετίαν εἰς Μυλοπόταμον καὶ ἐξωμολογεῖτο. Τὸν εἶχε πρωτογνωρίσει εἰς Καρυάς, ὅπου ἐγίνετο τότε ἑβδομαδιαία ἀγορὰ κατὰ Σάββατον καὶ ἔφερον οἱ ἀσκηταὶ τὰ ἐργόχειρά των πρὸς πώλησιν, ἀγοράζοντες καὶ αὐτοὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἐκεῖ τοῦ ὑπέδειξαν ὅτι ὁ Γέρων ἐκεῖνος ποὺ ἔστεκε εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦ Κοιμητηρίου τοῦ Πρωτάτου μὲ τὶς καλτσοδέτες (αὐτὸ ἦτο τὸ πτωχὸν ἐργόχειρόν του), αὐτός, ὁ κάτω πάντοτε νεύων καὶ βαστῶν τὸ κομβοσχοίνι, εἶναι ὁ Πνευματικὸς τῆς ἐρήμου παπα - Γρηγόριος. Τὸν ἐπλησίασε καὶ χαριεντιζόμενος τοῦ εἶπε, «μὴ βλέπῃς ὅλο κάτω, ἅγιε Πνευματικέ, κοίταξε καὶ κανένα πελάτη γιὰ τὸ ἐργόχειρον». «Δὲν εἶναι ἀνάγκη, Παναγιώτατε, νὰ τοὺς βλέπω ἐγώ, βλέπουν αὐτοὶ ὅταν θέλουν τίποτε». Ἂς εἶναι τοῦ εἶπεν ὁ Πατριάρχης σοβαρευθείς, δὲν ἦλθα νὰ σὲ πειράξω, ἦλθα νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι καμμιὰ μέρα θὰ πάρω τὸ ραβδάκι μου καὶ θἄρθω νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ. Εὐχαριστῶ τοῦ εἶπεν, ἀλλὰ νὰ μὴν ἔλθῃς. Τὸ καλύβι μου εἶναι μικρὸ καὶ χαμηλό, δὲν χωρεῖ Πατριάρχας. «Ἂς εἶναι χαμηλό, θὰ σκύψω καὶ θὰ μὲ χωρέσῃ», ἀπήντησε ὁ μέγας ἐκεῖνος Πατριάρχης. «Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι δὲν σκύβεις, ἀνταπήντησεν ὁ Πνευματικός, ἂν ἔσκυβες δὲν θὰ βρισκόσουν στὸ Μυλοπόταμο», ἀλληγορικῶς ἐννοῶν τὸ ἀγέρωχον τοῦ χαρακτῆρός του. Καὶ ἔλεγεν ὁ Πατριάρχης θαυμάζων τὴν ψυχολογίαν τοῦ Γέροντος, «δὲν ἤκουσα ποτὲ τόσον λακωνικὴν καὶ συνάμα ἐπιτυχημένην διάγνωσιν».

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀείμνηστος πνευματικὸς Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος εἰς τὸ βιβλίον Ἀθανάσιος Ἁγιολαυρίτης σελ. 96-97 γράφει κάτι πολὺ χαρακτηριστικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Ἱερὰν μας Μητρόπολιν, ὅταν ἐξωμολογεῖτο εἰς ἐπίσης μακαριστὸν Γέροντα ἐδῶ εἰς τὴν περιοχήν μας, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1965 (παραμονὰς «15αυγούστου») μετέβην εἰς ἐπίσκεψίν του (ἐννοεῖ τὸν π. Ἀθανάσιον). (Τὸν ἐγνώριζον, ἐννοεῖται ἀπὸ παλαιότερον). Λόγῳ μακρᾶς ἀπουσίας τοῦ πνευματικοῦ μου ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν παρεκάλεσα νὰ δεχθῇ καὶ τὴν ἐξομολόγησίν μου. Εἰσήλθομεν εἰς τὸ ναΐδριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς δύο σκαμνία. Ὅτε ἐτελειώσαμεν, ἐγονυπέτησα διὰ τὴν συγχωρητικὴν Εὐχήν. Ἀφοῦ ἠγέρθην, μοῦ λέγει: «Σᾶς παρακαλῶ, καθήσατε». Ὑπέθεσα ὅτι θὰ θέλῃ νὰ μοῦ δώσῃ συμβουλήν τινα. Ἐκάθησα ἐγώ, ἐκάθησε καὶ ἐκεῖνος. Ἀφαιρεῖ τὸ ἐπιτραχήλιόν του καὶ μοῦ τὸ προσφέρει, λέγων: «Παρακαλῶ, φορέσατέ το». Ἔμεινα ἐμβρόντητος. «Τί εἴπατε;», ἐψέλλισα, εὐθὺς ὡς συνῆλθον ἐκ τῆς καταπλήξεως. Μοῦ ἐπαναλαμβάνει τὴν αὐτὴν φράσιν: «Παρακαλῶ, φορέσατέ το». «Πάτερ Ἀθανάσιε, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον», ἀπαντῶ. «Σᾶς παρακαλῶ!» ἐπιμένει. «Πάτερ Ἀθανάσιε, ζητήσατέ μου ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάμω «τοῦμπες». Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητεῖτε μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Νὰ ἐξομολογήσω ἐγὼ Σᾶς;». «Σᾶς παρακαλῶ:» ἐπαναλαμβάνει μετὰ πολλῆς εὐγενείας, ἀλλὰ καὶ τινος ἐπιτακτικότητος, ἐνῷ ἡ χείρ του, κρατοῦσα τὸ ἐπιτραχήλιον, ἦτο συνεχῶς τεταμένη πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀρνοῦμαι. Ἐπιμένει. Ἀρνοῦμαι. Ἐπιμένει. Εἰς τὸ τέλος, ἐντρεπόμενος νὰ βλέπω τεταμένην τὴν γηραλέαν χεῖρα του, ὑποχωρῶ. Λαμβάνω μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ τὸ φορῶ. (Ἐγνώριζον ὅτι εἶχε τὴν ἄδειαν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου). Ἔκυψα τὴν κεφαλὴν καὶ ἤκουον σιωπῶν ὅ,τι εἶχε νὰ μοῦ εἴπῃ. Ἐγονάτισε διὰ τὴν Εὐχὴν καὶ ἐχρειάσθη νὰ τὸν βοηθήσω, ἵνα ἐγερθῇ, διότι τὸ γῆρας καὶ αἱ ἀσθένειαι τοῦ εἶχον στερήσει τὴν εὐκινησίαν. Ἔφυγον ὄχι ἁπλῶς συντετριμμένος, ἀλλὰ μὲ τὴν αἴσθησιν ὅτι εἶχον ὑποστῇ ἐγκαύματα ἐκ πτώσεως εἰς λέβητα μὲ ζέον ὕδωρ. Ἡ εἰκὼν αὐτή, ἡ συγκλονιστικὴ δι᾿ ἐμὲ εἰκὼν ἑνὸς πολιοῦ καὶ Ἁγίου Γέροντος γονυπετοῦς πρὸ τοῦ ἐπιτραχηλίου ἑνὸς νέου καὶ ἀπείρου Κληρικοῦ, ἐπὶ ἡμέρας δὲν ἔφευγεν ἐκ τῆς μνήμης μου... Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ π. Ἐπιφάνιος ὁ μακαριστὸς ἐπανελήφθη πολλὲς φορές».

Ἡ τυχὸν παραμέλησις ἐκ μέρους τοῦ Πνευματικοῦ τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς ἰδικῆς του πνευματικῆς ἀνάγκης πρὸς ἐξομολόγησιν, ἔχει ἀσφαλῶς πολὺ ἀρνητικὰς συνεπείας εἰς τοῦ ἔργου τῆς ἐξομολογήσεως, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀσκεῖ. Ὁ πνευματικὸς ἐξομολογούμενος, ὡς ἡ ὀρθόδοξη παράδοσις ἀπαιτεῖ, κατέχει ἤδη οὐσιώδη προϋπόθεσιν τῆς ἀσκήσεως τῆς πνευματικῆς πατρότητος. Διότι ἡ ὑπακοή του εἰς τὸν Πνευματικόν του πατέρα, ἡ συντριβὴ καὶ ἡ μετάνοιά του διὰ τὰς ἁμαρτίας του, ὡς καὶ πᾶσα σχετικὴ ἐμπειρία του ἐκ τῆς προσωπικῆς βιώσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας ἔχει διὰ τὸ ἔργον του σπουδαιοτάτην σημασίαν. Ἡ ἐξομολόγησίς του ὡς αὐτὴ καθ᾿ ἑαυτήν, ὡς τονίζει ὁ κ. Κορναράκης, ἑλκύει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον του. Ἀλλ᾿ ἐκτὸς τούτου ἡ προσωπικὴ του ἐμπειρία ἀποβαίνει οὐσιώδης προϋπόθεσις διὰ τὴν πρακτικὴν ἱκανότητα αὐτοῦ νὰ ἀσκῇ τὸ ἔργον του θεοφιλῶς. Ὡς ἄνθρωπος καὶ ἁμαρτωλός, ἔχει καὶ αὐτὸς ἀνάγκην τῆς λυτρωτικῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι εἰς θέσιν, ἐφ᾿ ὅσον ἐξομολογεῖται, νὰ κατανοῇ τὰ πνευματικά του τέκνα καὶ νὰ συλλαμβάνῃ ἐπαρκῶς τὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν τὰ τέκνα του αὐτὰ βιοῦν.

Ἡ αὐτογνωσία τοῦ Πνευματικοῦ

Ὁ τονισμὸς τῆς οὐσιώδους σημασίας τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ πνευματικοῦ προσώπου φανερώνει σαφῶς τὴν σπουδαιότητα τῆς αὐτογνωσίας του διὰ τὸ ὅλον ἔργον του καὶ τὴν ζωήν του (γνῶθι σ᾿ αὐτὸν τονίζει καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης). Διὰ τῆς ἐξομολογήσεώς του, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως, προχωρεῖ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου καὶ γνωρίζει καλύτερον τὸν ἑαυτόν του. Ἡ ἀνάγκη τῆς αὐτογνωσίας εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ πνευματικοῦ εἶναι προφανής. Κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον Θεολόγον «καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθᾶραι, σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι».

Καὶ ὁ πνευματικὸς ἔχει ἀνάγκην συνεχοῦς ἐσωτερικῆς καθάρσεως. Ὁ πνευματικὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ συνεχῶς τὸν ἑαυτόν του, διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀσκῇ τὸ ἔργον του χωρὶς ἐσωτερικὰς δεσμεύσεις, ποὺ συνεχῶς ὄχι μόνον ἐμποδίζουν τὸν πνευματικὸν νὰ ἐνεργῇ ὀρθῶς, ἀλλὰ καὶ τὸν ὁδηγοῦν εἰς ἐσφαλμένας καὶ πλανητικὰς (ὑποκειμενικὰς) ἐνεργείας.

Ὁ Ποιμαντικὸς Διάλογος

Μὲ αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις εἶναι δυνατόν, μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου, νὰ διεξαχθῇ ἕνας καρποφόρος ποιμαντικὸς διάλογος ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ πνευματικοῦ. Ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ὑπ᾿ ὄψιν ὁ πνευματικὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ ποιμαινομένου εἰς τὰς βασικάς της ὄψεις καὶ πλευράς. Ἡ γνῶσις τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐξομολογουμένου ἔχει καθοριστικὸν χαρακτῆρα διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς μεθόδου προσεγγίσεώς του καὶ κυρίως, ἂν τηρήσῃ δύο βασικὰς ἀρχάς.

α) Τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχικῆς ταυτίσεως. Σύμφωνα μὲ τὸν θεμελιώδη λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «τὶς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ, τὶς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι» (Β´ Κορ. ιβ´ 2) ὁ πνευματικὸς κατὰ τὸν διάλογον μὲ τὸν ἐξομολογούμενον ὀφείλει νὰ συμμετέχῃ συνολικὰ (ὑπαρξιακὰ) εἰς τὸν ὁποιονδήποτε προβληματισμὸν τοῦ τελευταίου.

Εἰς τό σημεῖον αὐτό πού εἶναι σκέψεις τοῦ σεβαστοῦ μας καθηγητοῦ κ. Κορναράκη, ἄς ἐπιτραπῆ νά φέρω μιά σύγχρονον μαρτυρίαν τοῦ Ἐπισκόπου Βανάτου κ. Ἀμφιλοχίου, Σέρβου Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν συνέντευξίν του, πού ἔδωσε εἰς ἕνα Ἁγιορείτικον Περιοδικόν τονίζει καί τά ἑξῆς:

«Ἐδῶ τό Ἅγιον Ὄρος παρέμεινε καί εἶναι φυτώριο τέτοιων ψυχῶν καί αὐτό εἶναι παρηγοριά γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία καί γιά ὅλη τήν Οἰκουμένη. Βλέπετε τώρα τούς νέους ἀνθρώπους πού ἔρχονται ἐδῶ καί βρίσκουν ἀνάπαυσι. Χθές τό βράδυ πέρασα ἀπό τό κελλί τοῦ πατρός. Ἦλθε ἕνας νεαρός ἀπό τήν Θεσσαλονίκη καλοντυμένος καί ρώτησε θέλω τόν Γέροντα καί ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε … τί τόν θέλεις τόν Γέροντα; πάρε ἕνα λουκούμι καί πήγαινε ἐκεῖ στή βρύση ἔχει ὡραία λιακάδα, ἐπίτηδες. Σήμερα πάλι τόν εἶδα στή Μονή καί μοῦ λέει, συγγνώμη χθές τό βράδυ πού σᾶς διέκοψα. Πές μου, ἔκανες τήν δουλειά σου; Πετοῦσε ἀπό τή χαρά του· λέει: αὐτό εἶναι ἐξομολόγηση, ἔχει γεμίσει ἡ ἀποθήκη μου, τό νά βγάλης τά ἀπωθημένα σου. Μπράβο τοῦ λέει νά μείνης καί ἀπόψε ἀκόμη δέκα φορές. Ἦταν τόσο φορτωμένος, ἀδελφοί μου, καί τόν ἔβλεπα πόσο ἀγνώριστος ἦταν σήμερα. Συνάντησε αὐτό τό πρᾶγμα, βρῆκε κάποια ζεστασιά, συνάντησε τόν πραγματικό ἄνθρωπο, αὐτή τήν ἀληθινή καρδιά, αὐτή τήν φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ, τά σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, αὐτό εἶναι πού τούς κρατάει ὅλους ἀμέμπτους, ἰδιαίτερα σήμερα, θέλουν αὐτά τά σπλάγχνα οἰκτιρμῶν. Βέβαια ὁ κόσμος θέλει καί ἄνθρωπο στόν κόσμο, ποτέ ὅμως δέν ὑπῆρχαν πολλοί, ἀνέκαθεν ἀποτελοῦν τό μικρό ποίμνιο χωρίς αὐτούς ὅλος ὁ κόσμος δέν θά μποροῦσε νά ζήση. Καί ἐξηγεῖ ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ νέου μέ τόν πολιό Γέροντα ἐκράτησε ἐννιά ὧρες. Αὐτός εἶχε καταλάβει τόν νεαρό καί κατενύγει καί τόν ἄκουγε ἐννιά ὧρες, ἁπλῶς πού τόν ἄκουσε. Ἄκουσε τόν πόνο του καί τοῦ ἔδειξε λίγη ἀγάπη καί κατανόηση, αὐτό εἶναι τό θαῦμα γιατί σήμερα στόν κόσμο δέν ἔχουμε καιρό ἐμεῖς γιά τήν ἀγάπη τοῦ ἄλλου, νοιώθουμε τήν ἀνάγκη τοῦ ἄλλου, διά ἀσχολούμεθα μέ τά πράγματα καί τά αὐτοκίνητα καί τίς ἐργασίες μας· σπάνιοι οἱ ἄνθρωποι πού μποροῦν νά βοηθήσουν καί ν᾿ ἀκούσουν τόν ἄλλον».

* * *

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ψυχικῆς ταυτίσεως ὁπωσδήποτε χρειάζεται καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ψυχικῆς αὐτοτελείας.

β) Ἡ ἀρχὴ τῆς ψυχικῆς αὐτοτελείας. Μᾶς εἶχε τονίσει παλαιότερα ὁ καθηγητὴς κ. Κορναράκης ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτὴν ὅτι ἡ ταύτισις τοῦ ποιμένος μὲ τὸν ποιμαινόμενον ἔχει τὸ ὅριόν της εἰς τὴν δυνατότητα τοῦ πρώτου νὰ ἐξαντλῇ τὴν ταύτισίν του εἰς ἐποικοδομητικὰς ἐπιδράσεις εἰς τὸν δεύτερον. Πέραν τοῦ ὁρίου αὐτοῦ αἱ ἐνδεχόμεναι ἀρνητικαὶ ἐπιπτώσεις τῆς ψυχικῆς ταυτίσεως τοῦ ποιμένος μὲ τὸν ποιμαινόμενον πρέπει νὰ προλαμβάνωνται μὲ τὴν ἑτοιμότητα τῆς ψυχικῆς (καὶ πνευματικῆς) αὐτοτελείας τοῦ ποιμένος.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα μικρὸ βιβλίο ἀριστούργημα θὰ λέγαμε ποὺ ἔχει καὶ πάρα πολλὲς ἐκδόσεις, ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρσένιον τὸν Καππαδόκην, ποὺ γιορτάσαμε προχθὲς καὶ κατὰ τὶς μαρτυρίες πολλῶν ποὺ τὸν ἔζησαν ἦταν πραγματικὰ ἕνας ἄνθρωπος ὑποδειγματικός, ἐκεῖ ἀναφέρεται:

«Εἴχαμε στὸ χωριό μας ἕνα παλληκάρι ποὺ ἦταν δάσκαλος καὶ ὕστερα παπάς. Ἔκαμε πάντα ἀγρυπνίες καὶ προσευχές. Νήστευε πάντα, ἅγιος ἄνθρωπος καὶ ἡ εὐχή του μποροῦσε νὰ τρυπήσῃ λιθάρι. Ἂν ἀρρωστοῦσε κανείς, στεκόταν ἐκεῖνος κοντά του καὶ θαύματα σὲ παρακλήσεις στὸν Θεό. Τὸ ὄνομά του εἶναι Χατζῆ-Ἐφεντῆς».

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ζωῆς ἦταν νὰ τὸν ὑπεραγαποῦν ὅλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πρὸ πάντων οἱ γυναῖκες. Καὶ ἐπειδὴ ὁ σοφὸς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, προσπαθοῦσε νὰ μὴ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ προσκόλλησις, νὰ μὴ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ ἀπόδοσις τιμῶν, ποὺ γι᾿ αὐτὸ ἔκανε διάφορα πράγματα, γιὰ νὰ φανῇ καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ αὐτὸ ποὺ εἴπαμε προηγουμένως, τὴν ἀρχὴ τῆς ψυχικῆς αὐτοτελείας. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται καὶ τὸ ἑξῆς παράδειγμα:

«Ἤθελε μιὰ γυναίκα νὰ κουβαλᾷ νερὸ μὲ τὶς στάμνες γιὰ τὸν Πατέρα Ἀρσένιο καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ κουβαλήσῃ ἐκείνη νερό, ὅσο τοῦ χρειάζεται. Ὁ Πατήρ, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἐπιμονή, γιατὶ ἐπέμενε πολύ, τῆς λέγει. Ἐγὼ θέλω ἕνα ἄνθρωπο νὰ μοῦ κουβαλᾷ συνέχεια, μέχρι νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος. Ἐσὺ μπορεῖς;

Ἐκείνη ἀπάντησε.

-Νά ἔχω τὴν εὐχή σου, δὲν μπορῶ τόσες ὧρες, γιατὶ ἔχω σπίτι καὶ μικρὰ παιδιά.

Τότε τῆς λέγει ὁ Πατήρ.

-Πήγαινε στά παιδιά σου νά μή κλαῖνε, γιατί δέν κάνει.

Τό ἄκουσε λοιπόν μιά γειτόνισσά της αὐτό καί ἀφήνει ἕνα παιδάκι πού εἶχε σέ μιά ἄλλη γυναῖκα, καί τρέχει μέ χαρά, γιά νά κουβαλήση νερό στόν Χατζεφεντῆ. Ὁ Πατήρ, ἀφοῦ δέν μπόρεσε μέ ἄλλο τρόπο νά τήν κάνη νά φύγη, τῆς ἔδωσε τίς στάμνες καί τῆς λέγει.

-Νά κουβαλᾶς συνέχεια νερό καί νά τό ρίχνης ἔξω στήν αὐλή, στίς πέτρες.

Ἡ γυναίκα ἀφοῦ ἔκανε μερικούς δρόμους, τήν ἔπνιξαν οἱ λογισμοί καί πῆγε στόν Πατέρα καί τοῦ λέγει.

-Χατζεφεντῆ, νά ἔχω τήν εὐχή σου, βλέπω ὅτι τοῦ κάκου κουράζομαι καί χασομερῶ· ἐγώ ἄφησα τό μονάκριβό μου παιδί σέ ξένα χέρια, γιά νά σέ βοηθήσω, καί ἐσύ μοῦ εἶπες νά ρίχνω τό νερό στίς πέτρες.

Τότε τῆς λέγει ὁ Πατήρ.

-Ἐμένα τό νερό μοῦ χρειάζεται, γιά νά μαλακώσουν αὐτές οἱ πέτρες. Ἐάν ἐσύ δέν μπορῆς νά κουβαλᾶς, πήγαινε στό σπίτι σου καί σύμμασε τό παιδί σου, πού ἄφησες σέ ξένα χέρια, γιατί δέν κάνει νά κλαίη τό καημένο.

Ὁ Πρόδρομος, πού ἔτυχε νά παρακολουθῆ ὅλη αὐτή τήν σκηνή, εἶπε στόν Πατέρα.

-Νά ἔχω τήν εὐχή σου, Χατζεφεντῆ, ἄφησε τίς γυναῖκες νά σέ ὑπηρετήσουν, μιά πού τίς εὐχαριστεῖ αὐτό.

Ὁ Πατήρ τοῦ ἀπάντησε.

-Ἄκου, Πρόδρομε, ἐάν ἤθελα νά μέ ὑπηρετοῦν γυναῖκες, θά γινόμουν ἔγγαμος Ἱερεύς καί θά μέ ὑπηρετοῦσε παπαδιά. Τόν καλόγηρα πού τόν ὑπηρετοῦν γυναῖκες, δέν εἶναι καλόγηρος».

* * *

Ἐν τέλει, ἀδελφοί μου, εἰς τήν ἀπορίαν μας ποία εἶναι ἡ καλλίτερη μέθοδος, οὕτως ὥστε νά ἐμπνευσθῆ καρποφόρα καί πνευματικά ὁ πνευματικός, δέν θά εἴχαμε τίποτε ἄλλο νά προτείνωμε ἀπό ὅσα ἀκούσαμε, παρά ἀκριβῶς τόν καλόν πνευματικόν, πού ἔχει τόν ἀγῶνα τῆς καταρτίσεως του, τῆς ἐπιμελείας του, τῆς αὐτογνωσίας του. Ἐν συνεχείᾳ αὐτό τό ἀγώνισμα ἔχει τήν μεγαλύτερη ἀρετή πού πρέπει νά ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως λέγει ὁ Μέγας Ἀντώνιος, τήν διάκρισιν «μείζων πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡ διάκρισις», πού εἶναι καρπὸς τῆς ἁγιότητος, τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ.

* Εἰσήγησις εἰς σεμινάριον Ἱ. Μ. Ἀττικῆς - 16.9.1989

Βασιλικὴ Ἀποστολὴ ἐξ Ἰορδανίας εἰς τὸν Μακ. Πατριάρχην Ἱεροσολύμων

Βασιλικὴ Κυβερνητικὴ Ἀποστολὴ ἐπεσκέφθη τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ συνεζήτησε μὲ τὸν Μακ. Πατριάρχην κ. Θεόφιλον διὰ ἐπίκαιρα ζητήματα. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς 7ης Μαΐου 2015:

«Τήν Πέμπτην, 24ην Ἀπριλίου/7ην Μαΐου 2015 ὑψηλή Ἰορδανική Βασιλική Ἀποστολή ἐπεσκέφθη τό Πατριαρχεῖον. Τά μέλη τῆς Βασιλικῆς Κυβερνητικῆς Ἀποστολῆς ταύτης συνώδευσαν ὁ Πρέσβυς τῆς Ἰορδανίας εἰς τό Ἰσραήλ κ. Οὐαλίντ Ὀμπεϊντάτ καί ὁ Ἐκπρόσωπος τῆς Ἰορδανίας εἰς τό Ἰσραήλ διά τά Ἰσλαμικά καί Χριστιανικά Προσκυνήματα (μουκαντάσατ) καί Πρόεδρος τῶν βακουφίων – ἀουκάφ κ. Ἀζάμ Χατίμπ. Τήν ἐκλεκτήν ταύτην Ἀποστολήν ἐδέχθη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Μάρκου. Εἰς τό πλαίσιον τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἔλαβε χώραν ἐνδιαφέρουσα συζήτησις περί τῶν ἀγαστῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μετά τῆς Βασιλικῆς Χασιμιτικῆς Οἰκογενείας τῆς Ἰορδανίας καί περί τῆς προστασίας, τήν ὁποίαν ἀπολαμβάνουν οἱ Χριστιανοί ὑπήκοοι εἰς τό κράτος τῆς Ἰορδανίας».

Ἡ ἁμαρτία, ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις εἰς τὸν Παπισμὸν καὶ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν μας

Τὸ Γραφεῖον ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ τῶν Παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς εἰς τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσίν του ἐπισημαίνει τὰς κακοδοξίας τοῦ Παπισμοῦ περὶ ἁμαρτίας καὶ προσβολῆς τῆς θείας δικαιοσύνης:

«Πολλὲς φορές, στὶς ἤδη μέχρι τώρα δημοσιεύσεις μας, ἔχουμε ἐπισημάνει τὶς πάμπολλες αἱρετικὲς διδασκαλίες καὶ καινοτομίες, τὶς ὁποῖες ἐπισώρευσε ὁ Παπισμὸς μετὰ τὴν ἀπόσχισή του, τὸ 1054 μ.Χ., ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καθ᾿ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς δευτέρας χιλιετίας.

Στὴν παροῦσα σύντομη ἀνακοίνωσή μας θὰ ἀναφερθοῦμε, πολὺ συνοπτικὰ καὶ ἀκροθιγῶς, στὶς περὶ ἁμαρτίας, μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως κακόδοξες θέσεις καὶ ἀντιλήψεις του, οἱ ὁποῖες χωρίζουν τὸν παπισμό, μὲ ἀγεφύρωτο χάσμα ἀπὸ τὴν ἀκαινοτόμητη Ὀρθοδοξία μας, μὲ ἀφορμὴ κάποιο δημοσίευμα τοῦ περιοδικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἰησουιτῶν «ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ» (τεῦχ. 1092, Μάρτιος – Ἀπρίλιος 2015), μὲ τίτλο: «Μετάνοια καὶ Ἐξομολόγηση».

Ἀπὸ τὴν ὅλη μελέτη τοῦ ἄρθρου διαπιστώσαμε ὅτι ὁ συντάκτης ἐμφανίζεται πολὺ προσεκτικὸς στὶς διατυπώσεις του. Χρησιμοποιεῖ Ὀρθόδοξη γλώσσα καὶ παρουσιάζει μὲ Ὀρθόδοξο ἔνδυμα τὶς περὶ ἁμαρτίας, μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως ἰδέες του, προφανῶς γιὰ λόγους προσηλυτισμοῦ, παρ᾿ ὅλο ὅτι στὴν οὐσία παραμένουν ἀντορθόδοξες. Καὶ τοῦτο διότι, τίποτε δὲν ἀναφέρει γιὰ τὶς περὶ ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης πάγιες καὶ μέχρι σήμερα ἰσχύουσες θέσεις τοῦ Παπισμοῦ. Οὔτε ἐπίσης ἀναφέρεται στὶς ἄλλες συναφεῖς μὲ τὸ ἐν λόγῳ θέμα κακοδοξίες περὶ ἀξιομισθίας τῶν ἁγίων, περὶ «ὑπερτάκτων ἔργων», περὶ καθαρτηρίου πυρός, ὅπως ἐπίσης καὶ στὴν νομικὴ-δικανικὴ θεώρηση τῆς ἁμαρτίας, μετάνοιας καὶ σωτηρίας. Ὁμιλεῖ βέβαια περὶ θεραπείας τοῦ μετανοοῦντος ἁμαρτωλοῦ, (ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὰ πάθη), καὶ παρουσιάζει τὴν μετάνοια ὡς «διαδικασία θεραπείας ἀλλὰ καὶ παιδείας» (σελ.13), ὅπως ἐπίσης ὁμιλεῖ καὶ περὶ «Χάριτος» (σελ.13), ἀγνοώντας ὅμως τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ «Χάρις» μὲ κτιστὸ χαρακτῆρα, ὅπως τὴν ἐκδέχεται ὁ Παπισμός, εἶναι ἀνίκανη νὰ θεραπεύσει τὸν ἄνθρωπο. Φρόντισε ἐπίσης νὰ παρουσιάσει, (πολὺ ἔξυπνα!), τὴν ἁμαρτία ὡς «προσβολὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ» (σέλ. 7) καὶ ὄχι ὡς «προσβολὴ τῆς θείας δικαιοσύνης», παραθεωρώντας ὅμως ὅτι ὁ ὅρος «προσβολὴ» εἰσάγει τὴν ἔννοια τῆς τρεπτότητος καὶ τῆς μεταβλητότητος στὴν Θεία Οὐσία, πρᾶγμα ἄτοπον.

Ἡ ἁμαρτία ὅμως δὲν εἶναι μία ἁπλὴ παράβαση τῆς θείας ἐντολῆς, ποὺ προσβάλλει τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπισύρει τὴν ὀργή του καὶ τὴν δικαία τιμωρία τοῦ παραβάτη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως διδάσκουν οἱ Παπικοί. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἰσχωρῶν εἰς τὸ βαθύτερο εἶναι τῆς ἁμαρτίας, χαρακτηρίζει αὐτήν, (σὲ ἀπόλυτη συμφωνία μὲ τὸν Μέγα Βασίλειο), ὡς νοητὸ σκότος τῆς ψυχῆς, προερχόμενο ἀπὸ τὴν ἀπόσυρση τοῦ Θείου Φωτὸς τῆς Χάριτος καὶ ὁδηγοῦσα στὸν πνευματικὸν θάνατον: «Εἰ δὲ ἡ ὄντως ζωὴ τῆς ψυχῆς, φῶς ἐστὶ θεῖον, ἀπὸ τοῦ κατὰ Θεοῦ πένθους προσγινόμενον, ὡς ἀνωτέρω ὑπὸ τῶν πατέρων εἴρηται καὶ ὁ τῆς ψυχῆς θάνατος σκότος ἔσται πονηρὸν ὑπὸ τῆς κατὰ κόσμον λύπης τῇ ψυχῇ προσγινόμενον. Σκότος ἐκεῖνο περὶ οὗ φησὶν ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅτι ἡ ἁμαρτία ἐν τῇ ἀπολείψει τοῦ καλοῦ τὴν ὕπαρξιν ἔχουσα, σκότος τυποῦται τοῖς ἀδικήμασι νοερόν. […] Ὁ τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς περιεχόμενος πῶς ἴδῃ τὴν ὑπὸ τούτων καλυπτομένην ἁμαρτίαν ἐνυπόστατον, ἥτις ἐστὶ σκότος καὶ ὁμίχλη ψυχῆς, ἐξ ἐννοιῶν πονηρῶν καὶ λόγων καὶ πράξεων ἐμπεσοῦσα;».[1] Ἂν ὅμως, [λέγει ὁ ἅγιος], ἡ πραγματικὴ ζωὴ εἶναι θεῖο φῶς τῆς ψυχῆς, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ κατὰ Θεὸν πένθος, ὅπως ἔχει λεχθεῖ παρὰ πάνω ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς θὰ εἶναι σκότος πονηρό, ποὺ προκαλεῖται στὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν κατὰ κόσμον λύπη. Εἶναι τὸ σκότος ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅτι ἡ ἁμαρτία ποὺ ἔχει τὴν ὕπαρξη στὴν ἀπουσία τοῦ καλοῦ, ἐντυπώνει, (ἐγκαθιστᾶ), μέσῳ τῶν ἀδικημάτων, (στὴν ψυχή), νοερὸν σκότος. […] Ὅποιος περισφίγγεται ἀπὸ πονηροὺς λογισμούς, πῶς θὰ μπορέσει νὰ ἰδεῖ τὴν ἀπὸ αὐτοὺς καλυπτόμενη ἐνυπόστατη ἁμαρτία, ποὺ εἶναι σκότος καὶ ὁμίχλη τῆς ψυχῆς, ποὺ ἔπεσε, (προῆλθε), ἀπὸ πονηροὺς λογισμοὺς καὶ λόγους καὶ πράξεις;

Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς πρωτ. Ἰωάννης Ρωμανίδης, στὴν περισπούδαστη μελέτη του μὲ τίτλο «Τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα», ἑρμηνεύων τὴν οὐσία τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος μὲ βάση τοὺς ἁγίους Πατέρες, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη προσέγγιση καὶ κατανόηση τοῦ θέματος μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Δυτικῶν παρατηρεῖ: «Γενικῶς οἱ Ἕλληνες πατέρες διδάσκουν ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴν διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἕνεκα εὐσπλαγχνίας, ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται, ἵνα διὰ τῆς μελέτης τοῦ θανάτου ἐννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀσθένειάν του καὶ τὴν ἐξάρτησίν του ἀπὸ τὸν Θεόν… καὶ οὕτω ταπεινωθῇ καὶ μετανοήσῃ καὶ ἵνα διὰ πειρασμῶν ἀσκηθῇ καὶ τελειοποιηθῇ. Κατὰ ταῦτα ὁ Θεὸς δὲν ἐπέβαλε τὸν θάνατον, τὴν φθορὰν καὶ τὰς ἀσθενείας ἕνεκα προσβολῆς τινὸς κατὰ τῆς θείας φύσεως, ὡς διδάσκουν οἱ Δυτικοί, ἀλλὰ τὰ ἐπέτρεψεν **ἕνεκα εὐσπλαγχνίας αὐτοῦ μὲ σκοπὸν τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν θέωσιν τῶν ἀνθρώπων.** […] Εἰς τὴν ἑλληνικὴν Πατερικὴν παράδοσιν ἐλλείπουν τὰ χαρακτηρίζοντα τὴν Λατινικὴν θεολογίαν ἔντονα δικανικὰ σχήματα, τὰ ὁδηγήσαντα τελικῶς τὴν Δύσιν εἰς τὴν περὶ ἱκανοποιήσεως θεωρίαν τοῦ Ἀνσέλμου».[2]

Τὶς κακόδοξες περὶ μετανοίας – ἐξομολογήσεως θέσεις τοῦ Παπισμοῦ παρουσιάζει ἐπίσης σχετικὴ ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τίτλο «Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ Οὐνία», ὅπου ἀναγράφονται μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα: «Εἰς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν ὁ μετανοῶν ἁμαρτωλός, ὅταν ἐξομολογεῖται, δικάζεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ ἐπιβάλλονται αὐτῷ διάφορα ἐπιτίμια μὲ ποινικὸν χαρακτῆρα, διὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ παραπτώματά του. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπου βλέπομεν τὸν Κύριον οὐχὶ νὰ δικάζῃ, ἀλλὰ νὰ ἐλεῇ καὶ νὰ συγχωρῇ τοὺς ἁμαρτωλοὺς μετανοοῦντας, λέγων πρὸς αὐτοὺς ‘Πορεύου καὶ μηκέτι ἁμάρτανε’ (Ἰω.8,11) καὶ ‘οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον ἀλλ᾿ ἵνα σώσω τὸν κόσμον’ (Ἰω.12,47). Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ διὰ τὸν λῃστὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀπαντήσας εἰς τὸ ‘μνήσθητί μου Κύριε…’, διὰ τῶν λόγων ‘σήμερον μετ᾿ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ’. Τὰ ἐπιτίμια τὰ χρησιμοποιοῦμεν βεβαίως καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν μας, ἀλλ᾿ οὐχὶ διὰ νὰ ἐξιλεωθῶμεν καὶ ἱκανοποιήσωμεν τὴν θείαν δικαιοσύνην. Τὰ ἐπιτίμια δι᾿ ἡμᾶς εἶναι παιδαγωγικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα βοηθοῦν εἰς τὴν συνήθειαν τῆς ἀρετῆς, μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰς συνηθείας τῆς ἁμαρτίας καὶ μᾶς ἐνισχύουν εἰς τὴν πνευματικὴν τελειοποίησίν μας».[3]

Τὴν ἀπροϋπόθετη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν μετανοοῦντα ἁμαρτωλό, ποὺ δὲν ἀπαιτεῖ κανενὸς εἴδους ἱκανοποίηση τῆς δῆθεν τρωθείσης δικαιοσύνης του καὶ καμίας μορφῆς ποινικὴ δίωξη, παρουσιάζει μὲ ἔξοχο τρόπο ἡ γνωστὴ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, ὅπου ὁ πατέρας, σεβόμενος τὴν ἐπιλογὴ τοῦ γιοῦ του νὰ ἀκολουθήσει τὸν δικό του τρόπο ὑπάρξεως, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὴν πραγματοποιήσει. Ὅταν δὲ ἐκεῖνος ἀποφασίζει νὰ μετανοήσει καὶ νὰ ἐπιστρέψει στὸν οἶκο τοῦ πατρός του, αὐτὸς τὸν δέχεται χωρὶς τὴν παραμικρὸ ἔλεγχο, ἢ τὴν παραμικρὴ διάθεση νὰ τὸν τιμωρήσει προκειμένου νὰ «ἱκανοποιηθεῖ» ἡ «τρωθεῖσα» δικαιοσύνη του, ἀποδεικνύοντας ἔτσι τὴν ἀπερινόητη ἀγάπη του!

Περαίνοντας τὴν ἀνακοίνωσή μας αὐτή, διαπιστώνουμε ὅτι ὑπάρχουν τεράστια καὶ ἀνυπέρβλητα στεγανά, τὰ ὁποῖα μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν Παπισμό, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ τὰ ἀποβάλει, προκειμένου νὰ ἔρθει στὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Προσευχόμαστε καὶ εὐχόμαστε ἀπὸ καρδιᾶς οἱ πλανεμένοι ἀδελφοί μας τῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς νὰ συνειδητοποιήσουν τὶς πλάνες τους καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὀρθοδοξία, τὴ μόνη ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Αὐτὴ θὰ εἶναι καὶ ἡ πρώτη μεγάλη καὶ ἀληθινὴ μετάνοιά τους!

Σημειώσεις:

[1] Πρὸς μοναχὴν Ξένην, Περὶ παθῶν καὶ ἀρετῶν, Ε.Π.Ε. 8,422-424. [2] Ἔκδ. Θεσσαλονίκη 1958, σελ.26, ὑποσημ.9, σελ. 28. [3] Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Αἱ αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ.κ. Σεραφείμ, Ἀθῆναι 2009, σελ. 202».

Ἡ ἐνδοοικογενειακὴ βία καὶ ἡ πρόσφατος ἀποτρόπαιος πρᾶξις τοῦ παιδοκτόνου

Διὰ τὴν ἱερότητα καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας ἐξ ἀφορμῆς τῆς τραγικότητος γεγονότων τῆς ἐπικαιρότητος ἔγραψεν ὁ Σεβ. Μητρ. Παροναξίας κ. Καλλίνικος.

Συμφώνως πρὸς τὴν «Δημοκρατία» 16ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Ἡ γενικότερη κρίση θεσμῶν καὶ ἀξιῶν ποὺ παρατηρεῖται ἔντονα στὴ σύγχρονη πραγματικότητα ἔχει πλήξει δυστυχῶς καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα κύτταρα τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀνέπτυξε πολιτισμό, ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογένειας -ἔστω καὶ στὴν πρωτόγονη μορφή του- περιβαλλόταν πάντα ἀπὸ ἱερότητα καὶ τὸ οἰκογενειακὸ ἄσυλο θεωροῦνταν ἀπαραβίαστο.

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος προόδευε στὴ διαμόρφωση τῶν κοινωνιῶν, ἡ οἰκογένεια ὁλοένα καὶ περισσότερο παγιωνόταν στὴ συνείδησή του ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους κοινωνικοὺς θεσμούς, γι' αὐτὸ καὶ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν προστατέψει μέσα ἀπὸ τὴ διατύπωση σχετικῆς νομοθεσίας.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ οἰκογένεια ὡς θεσμὸς προστατεύεται ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας, καθώς, ὅπως διατυπώνεται στὴν πρώτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου 21 ἡ "οἰκογένεια ἀποτελεῖ θεμέλιο τῆς συντήρησης καὶ προαγωγῆς τοῦ Ἔθνους καὶ βρίσκεται ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Κράτους".

Ἰδιαίτερα στὴν ὀρθόδοξη πίστη, ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ θεσμὸ ἱερὸ καὶ ὁ γάμος κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο μυστήριον μέγα, καθὼς μέσα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ τὴ συμβίωση ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐπιτυγχάνεται ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ἕνωση εἰς σάρκα μίαν καὶ ταυτόχρονα μὲ τὴν τεκνοποιία ἐκπληρώνεται ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε».

Ἡ ἐνδοοικογενειακὴ βία ὡς πληγὴ στὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας ἀποτελεῖ συνέπεια τῆς διάσπασης τῆς σχέσης μας μὲ τὸν Θεό.

Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ βία ὡς πρακτικὴ ἀποτελεῖ συνέπεια τῆς πτώσης τῶν πρωτοπλάστων, μὲ ὀδυνηρὴ ἀπόδειξη τὸν πρῶτο θάνατο στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, τὸν φόνο δηλαδὴ τοῦ Ἄβελ ἀπὸ τὸν Κάϊν, ποὺ θὰ λέγαμε ὅτι συνιστᾶ -καθόλου τυχαῖα- καὶ τὴν πρώτη μορφὴ ἐνδοοικογενειακῆς βίας.

Στὴ σύγχρονη πραγματικότητα τὰ φαινόμενα ἐνδοοικογενειακῆς βίας, ποὺ ἀσφαλῶς πάντα ὑπῆρχαν, παρουσιάζουν δραματικὴ ἔξαρση τόσο στὴ συχνότητα ὅσο καὶ στὴν ἔντασή τους.

Πρόσφατα ἡ κοινωνία μας συγκλονίστηκε ἀπὸ τὴν ἀποτρόπαια πράξη ἑνὸς πατέρα, ποὺ φέρεται ὅτι δολοφόνησε μὲ ἀπίστευτη ἀγριότητα τὸ μόλις τεσσάρων ἐτῶν κοριτσάκι του.

Τὰ ποσοστὰ παγκοσμίως παρουσιάζουν αὐξητικὴ τάση, γεγονὸς τὸ ὁποῖο ἀποδίδεται -ἐκτὸς τῶν ἄλλων- καὶ στὴν οἰκονομικὴ κρίση, ποὺ μαστίζει τὶς κοινωνίες.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχει, ὅμως, τὸ πρᾶγμα, ἡ βία μεταξὺ τῶν μελῶν μιᾶς οἰκογένειας ἀποτελεῖ πάντοτε γεγονὸς δυσάρεστο, ποὺ πληγώνει αὐτὸν τὸν ἱερὸ θεσμὸ μὲ τραγικὲς συνέπειες σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ὡς ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προσπαθοῦμε μὲ κάθε τρόπο, πάντοτε ἀλλὰ κυρίως σήμερα, νὰ διακηρύττουμε τὴ σπουδαιότητα καὶ τὴν ἱερότητα τῆς οἰκογένειας "ὡς κατ' οἶκον Ἐκκλησίας".

Πεποίθησή μας ἀποτελεῖ ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ φαινομένου βρίσκεται στὴν ἐπιστροφή μας στὸν Θεό, ἀφοῦ ἀπὸ Ἐκεῖνον ἐκπηγάζει ἡ προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητας.

Σύζυγοι ποὺ συμπορεύονται μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι εἶναι "ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς" ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου καὶ βασίζουν τὴ σχέση τους στὸ πρότυπο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ δὲν παύουν οὔτε στιγμὴ νὰ σέβονται, νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ φροντίζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐνῷ παράλληλα ἀπολαμβάνουν, συντηροῦν καὶ φροντίζουν στὸ μέγεθος ποὺ τοὺς ἀναλογεῖ τοὺς καρποὺς αὐτῆς τῆς ἀγάπης τους, ποὺ εἶναι τὰ εὐλογημένα παιδιά τους.

Αὐτό, λοιπόν, εἶναι ἡ ἐπιθυμία μας, ἡ εὐχὴ καὶ ἡ ἐλπίδα μας».

Ἐπίκαιρος ὁμιλία εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε.

Στίς 18 Μαΐου μίλησε στήν αἴθουσα τῆς Π.Ο.Ε. ὁ γνωστός ἔγκριτος θεολόγος καί συγγραφέας κ. Λάμπρος Σκόντζος μέ θέμα: «Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν». Ὁ ἐκλεκτός ὁμιλητής ἄρχισε τήν ὁμιλία του μέ τήν ἐπισήμανση ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Τό ὑπέρτατο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως εἶναι γιά μᾶς τούς Ὀρθοδόξους πιστούς τό κέντρο τῆς ζωῆς μας, καθότι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λυτρωτῆ μας καθορίζει τόν τρόπο τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἡ σημασία τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως δέν εἶναι αὐτό καθ' ἑαυτό τό γεγονός τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, διότι αὐτή ἦταν μία νομοτέλεια, ἀφοῦ ἡ αὐτοζωή δέν εἶναι δυνατόν νά παραμείνει νεκρή. Ἡ μεγάλη σημασία της ἔγκειται στό ὅτι ὁ φυσίζωος θάνατος τοῦ Κυρίου καί ἡ κάθοδός Του στά σκοτεινά ὑποχθόνια, νίκησε κατά κράτος τόν διάβολο «τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου» καί κατάργησε τό θάνατο, τόν φρικτότερο ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρώπου, συνανασταίνοντας μαζί του τίς δέσμιες ἐκεῖ ἀπ' αἰῶνος ψυχές. Ἔκλεισε γιά πάντα τόν παμφάγο Ἅδη καί ἀπάλλαξε ἀπό τήν τυραννία του «παγγενῆ τόν Ἀδάμ», διότι μέ τήν Ἀνάστασή Του ἔγινε «πρωτότοκος τῶν νεκρῶν». Μετέβαλε τόν θάνατό μας σέ ὕπνο, τούς νεκρούς σέ κεκοιμημένους, τούς τάφους σέ κλίνες ὕπνου, ἕως ὅτου ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες καί μᾶς ξυπνήσουν νά ζήσουμε αἰώνια μαζί Του! Ὡς συνειδητά καί ὀργανικά μέλη του τεθεωμένου Σώματός Του μετέχουμε ἤδη δυναμικά τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς ἀθανασίας, μέσῳ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί κυρίως τῆς Θείας Εὐχαριστίας! Ἔκλεισε τήν ὁμιλία του τονίζοντας ὅτι ὁ φόβος, τό ἄγχος, ἡ ἀγωνία καί ἡ ἀπαισιοδοξία θά πρέπει νά ἐκλείψουν ἀπό τή ζωή μας, καθότι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός μας, ὁ θάνατος νικήθηκε μέ τόν θάνατο τοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ. Ὅθεν «μηδείς φοβείσθω θάνατον, ἐλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος»!

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ «ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΑ»

Μόνον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διδάσκει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην

(2ον- Τελευταῖον)

«Φονταμενταλισμός»

Ὁ ὅρος «φονταμενταλισμός» ἔγινε γνωστός καί ἐπικράτησε ὡς μία ἄκρως φανατική μορφή προσηλώσεως στούς τύπους τῆς θρησκείας διαφόρων μισαλλοδόξων καί ἐπαναστατικῶν ὁμάδων τοῦ Ἰσλαμικοῦ κόσμου, πού ἀγωνίζονται γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν παλαιῶν ἰδεωδῶν καί ἀρχῶν τῆς ἰσλαμικῆς θεοκρατίας, ἐφαρμόζοντας τόν πυλώνα τοῦ Ἰσλάμ, τόν ἱερό πόλεμο, (τζιχάντ) καί στήν σύγχρονη ἐποχή, μέ ἰδεολόγημα ὅτι ἡ διά τῆς βίας ἐπικράτηση ἀποδεικνύει τήν θεϊκή εὔνοια, χωρίζοντας τόν κόσμο στόν οἶκο τοῦ Ἰσλάμ καί στόν οἶκο τοῦ πολέμου. Τό φαινόμενο αὐτό ἀποτελεῖ σύνδρομο ἡμιμαθείας καί τυφλῆς προσκολλήσεως μέ τή βία καί τήν ἀπανθρωπιά καί ἀποθαρρύνει τήν ἐλεύθερη συζήτηση καί τόν κριτικό στοχασμό, πού ἐλευθερώνουν τό πνεῦμα καί κάνουν εἰρηνική τήν καρδιά.

Οἱ Μουσουλμάνοι ἰσχυρίζονται ὅτι δεῖγμα τῆς θεϊκῆς εὐνοίας καί εὐαρέσκειας πρός αὐτούς εἶναι ἡ ἐξάπλωση τοῦ Ἰσλάμ σέ Ἀνατολή καί Δύση. Στόν ἰσχυρισμό τους αὐτόν ἀπαντᾶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, λέγοντας ὅτι εἶναι βέβαια σωστό ὅτι ὁ Μωάμεθ προχώρησε ἀπό τήν Ἀνατολή μέχρι τήν Δύση, νικώντας τούς ἄλλους λαούς. Ὅμως, πῶς τό κατόρθωσε αὐτό; «Πολέμῳ καί μαχαίρᾳ καί λεηλασίαις καί ἀνδραποδισμοῖς καί ἀνδροκτασίαις, ὧν οὐδέν ἐκ Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ προηγουμένως ἐστί, τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου δέ μᾶλλον προηγούμενον θέλημα» . Καί ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ξεκίνησε ἀπό τήν Δύση καί κατέκτησε τήν Ἀνατολή. Καί πολλοί ἄλλοι σέ διάφορες ἐποχές μέ τά στρατεύματά τους κατέκτησαν μεγάλα τμήματα τῆς οἰκουμένης. Σέ κανένα, ὅμως, ἀπ' αὐτούς δέν ἐμπιστεύθηκαν οἱ ἄνθρωποι καί τίς ψυχές τους, ὅπως οἱ Μουσουλμάνοι στόν Μωάμεθ. Ἄλλωστε, μολονότι ὁ Μωάμεθ χρησιμοποίησε τή βία καί κολάκευε τίς ἡδονές, ἐν τούτοις δέν κατέκτησε καί ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη. Ἀντίθετα, ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, μολονότι ἀπομακρύνει ἀπ'ὅλες τίς ἡδονές τῆς ζωῆς, ἐξαπλώθηκε στά πέρατα τῆς οἰκουμένης, χωρίς νά χρησιμοποιήσει βία, ἀλλά μᾶλλον νικώντας τήν βία, πού ἄλλοι ἀσκοῦσαν ἐναντίον της, ὥστε πράγματι μόνον αὐτή νά μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ ὡς ἡ νίκη, πού νίκησε τόν κόσμο.

Παγκοσμίως γνωστά ἀποτελέσματα τοῦ ἐπεκτατισμοῦ τοῦ Ἰσλάμ ὑπῆρξαν ἡ ἅλωση τῆς Κων/λεως τό 1453, μέ ἀποτέλεσμα τήν πτώση τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἡ ἐπί τέσσερα καί πέντε ἑκατόχρονα Τουρκοκρατία τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἐξισλαμισμοί, τά παιδομαζώματα, οἱ γενοκτονίες τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀρμενίων, τῶν Ἀσσυρίων καί τῶν Κούρδων στόν Πόντο καί τήν Μικρά Ἀσία . Οἱ συνεχιζόμενες ἐκκαθαρίσεις χριστιανικῶν πληθυσμῶν ἀπό τό φονταμενταλιστικό Ἰσλάμ στήν Μ. Ἀνατολή καί τήν Β. Ἀφρική καί δή στίς χῶρες τῆς Συρίας, τοῦ Ἰράκ, τοῦ Σουδάν, τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Λιβύης, μέ τρομακτικές ἐγκληματικές ἐνέργειες ἀποκεφαλισμῶν, σταυρώσεων, ἀνασκολοπίσεων καί πολυωδίνων βασάνων, καθιστοῦν ἀπτά τά μαρτύρια τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων καί διακηρύσσουν παγκοσμίως ὅτι αὐτοί, πού πιστεύουν στόν ἀποκαλυφθέντα Θεόν Λόγον, διακρατοῦν τῆς ἐλευθερίας καί ἀξιοπρέπειάς τους, μή προδίδοντας τήν ἀποκάλυψη τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, προτιμώντας τήν ἀπώλεια τῆς κατά σάρκα βιοτῆς τους.

Πρόσφατα παραδείγματα τῆς Ἰσλαμικῆς προκλήσεως καί ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς εἶναι α) ἡ πληροφορία ἀπό δημοσίευμα τῆς τουρκικῆς ἰσλαμικῆς ἐφημερίδας «Yeni Şafak» (28/4), πού πρόσκειται στόν Πρόεδρο Ἐρντογάν, ὅτι δηλ. σέ ἐκδήλωση, πού ἔγινε αὐτές τίς μέρες στήν πόλη τῆς Προύσας, ὅπου μίλησε ὁ ἰσλαμιστής ἱστορικός καί συγγραφέας Yavuz Bahadıroğlu, ἀνακοινώθηκε ὅτι φέτος, κατά τήν διάρκεια τοῦ Ραμαζανίου, πού ἀρχίζει στίς 18 Ἰουνίου καί τελειώνει στίς 16 Ἰουλίου, ἡ μεγάλη μουσουλμανική ἑορτή τοῦ Kasdir Geçesi θά ἑορταστεῖ μέ μουσουλμανική τελετή μέσα στήν Ἁγία Σοφία Κωνσταντινούπολης γιά πρώτη φορά ἀπό τό 1934, ὅταν ὁ ναός ἀνακηρύχτηκε μουσεῖο. Ὁ Τοῦρκος συγγραφέας στόν λόγο του ἀναφέρθηκε στό μεγάλο ὄνειρο τῶν Ὀθωμανῶν νά τελοῦν μουσουλμανική λατρεία στήν Ἁγία Σοφία, καί, ὅπως τόνισε, αὐτό τό ὄνειρο θά ξαναγίνει πραγματικότητα μετά ἀπό ἕνα σύντομο διάλειμμα, πού ἡ Ἁγία Σοφία λειτούργησε σάν μουσεῖο . Καί β) ἡ ἀπόφαση νά ἀνεγερθεῖ δίπλα στήν ἀποβάθρα τῆς νήσου Πριγκήπου καινούργιο μεγάλο μουσουλμανικό τέμενος στά πλαίσια τῆς περαιτέρω ἰσλαμοποίησης τῆς νήσου, πού κάποτε ἦταν ἕνα νησί, πού κατοικοῦνταν ἀποκλειστικά ἀπό Ἕλληνες Ὀρθοδόξους, καί τό κυριότερο, πού διέπεται ἀπό τήν συνθήκη τῆς Λωζάννης.

Ὀρθόδοξοι Ἱεροί Ναοί πού ἔγιναν τζαμιὰ ἢ μουσεῖα

Ὑπάρχει μία ὁλόκληρη σειρά ὀρθοδόξων χριστιανικῶν ναῶν. σέ ὁλόκληρη τήν ἄλλοτε Βασιλεύουσα τῆς Ρωμιοσύνης, πού ἔχουν μετατραπεῖ εἴτε σέ τζαμιά εἴτε σέ μουσεῖα! Ἰδού πῶς ἔχουν τά πράγματα. Οὔτε μία οὔτε δύο, ἀλλά περισσότερες ἀπό 25 ἐκκλησίες τῆς Κωνσταντινούπολης ἔχουν μετατρέψει οἱ Τοῦρκοι σέ τζαμιά ἤ σέ μουσεῖα! Μετρημένοι δέ, στά δάχτυλα εἶναι οἱ ναοί ἐκεῖνοι πού παραμένουν ἀνοιχτοί σήμερα, γιά να λειτουργοῦν (σποραδικά, ἔστω) γιά τήν ἐναπομείνασα ἑλληνορθόδοξη μειονότητα τῆς Πόλης.. Ἀκολουθεῖ ἕνας μικρός κατάλογος τῶν ἱστορικῶν ἑλληνορθοδόξων ναῶν τῆς Πόλης πού δέν εἶναι πιά χριστιανικές ἐκκλησίες. Ἡ Ἁγία Εἰρήνη, πίσω ἀπό τήν Ἁγία Σοφία, χρησιμεύει ὡς... ἐκθεσιακός χῶρος! Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, στό Φατίχ, ἀρχικῶς παραχωρήθηκε στούς καθολικούς καί σήμερα ἔγινε τζαμί... Ἡ Θεοτόκος Χαλκοπρατείων ἔχει καταντήσει... ἐρείπια (ἑτοιμόρροπο κτίριο)! Ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἐν τοῖς Δεξιοκράτους, 500 μέτρα ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, λέγεται τώρα Γκιουλ Τζαμί! Ἄλλες ἐκκλησίες πού μετατράπηκαν σέ ἰσλαμικά τεμένη: ἡ Μονή Παντοκράτορος (τώρα: Ζεϊρέκ Τζαμί), ἡ Παμμακάριστος (τώρα: Φετχιγιέ Τζαμί), ἡ Ἁγία Θέκλα τοῦ Παλατιοῦ τῶν Βλαχερνῶν (τώρα: Χαζερτὶ Τζα μπὶρ Τζαμί), οἱ Ἅγιοι Σέργιος καί Βάκχος (ἡ λεγόμενη "Μικρή Ἁγιασοφιά", τώρα: Χουσεΐν Ἀγὰ Τζαμί), ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ ἐν Κρίσει (τώρα Κοτζὰ Μουσταφὰ Πασὰ Τζαμί), ἡ Μονή Θεοτόκου Παναχράντου (τώρα: Φεναρὶ Ἰσὰ Τζαμί) καί τόσα ἀκόμη...

Ἀλλά ὁ κατάλογος αὐτός ἔχει καί συνέχεια! Διότι ὑπάρχουν ναοί πού... ἰσοπεδώθηκαν ἀπό τίς μπουλντόζες (!), ὅπως οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, στό Φατίχ. Ἤ ναοί, ὅπως ὁ Ἅγιος Πολύευκτος, πού πέρασαν στά χέρια τῶν λεγόμενων ἀνύπαρκτων "Τουρκορθοδόξων". Ἀλλά καί ὁ ναός, π.χ., τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀσβεστάδικων, στόν Γαλατά, πού καταστράφηκε ἀπό "περίεργη" φωτιά τό 2002. Ἡ Μονή Περιβλέπτου, πού δόθηκε στούς Ἀρμένιους καί τώρα λέγεται Σουλοὺ Μαναστίρ.

Ποία ἡ χρησιμότης τῶν διαθρησκειακῶν διαλόγων;

Ἀλήθεια, ποιά εἶναι ἡ χρησιμότητα πλέον τῶν διαθρησκειακῶν διαλόγων μεταξύ Ὀρθοδοξίας καί Ἰσλάμ καί οἱ διακηρύξεις περί εἰρηνικῆς συνυπάρξεως, ὅταν οἱ διάλογοι αὐτοί ἀδυνατοῦν νά ἀποτρέψουν τούς Ἰσλαμιστές-Τζιχαντιστές ἀπό τά φρικώδη ἐγκλήματά τους καί τούς διαλεγομένους δῆθεν μετριοπαθεῖς Μουσουλμάνους ἀπό τήν πλήρη στήριξη στούς πρώτους, ὅπως ἀποδεικνύεται μέ πλῆθος στοιχείων στήν παγκόσμια εἰδησεογραφία; Ἡ συμμετοχή στίς διαθρησκειακές συναντήσεις προκαλοῦν τόν πιστό Ὀρθόδοξο λαό, γιατί τόν παρουσιάζουν ὡς ἔνοχο καί τήν χριστιανική διδασκαλία ὡς συνένοχο στίς ἐγκληματικές πράξεις, οἱ ὁποῖες γίνονται εἴτε στό ὄνομα τοῦ Ἰσλάμ εἴτε κατόπιν ἐντολῆς κέντρων, τά ὁποῖα ἔχουν καταστήσει τούς λαούς θύματά τους. Γιατί νά διαλέγεται ἡ Ὀρθοδοξία μαζί τους καί νά ἐκδίδει κοινές ἀνακοινώσεις περί ψευδοειρήνης ἤ νά συμμετέχει σέ ἐκδηλώσεις καί συνέδρια γιά τίς προοπτικές τοῦ Ἰσλάμ, ὅταν αὐτό πρωταγωνιστεῖ σέ ἐκνόμους ἐνέργειες καί μεθοδεύει τήν ἅλωση τῶν χριστιανικῶν κρατῶν;

Μόνον ἡ Ὀρθοδοξία διδάσκει τὴν συμφιλίωσιν

Μόνο ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διδάσκει τήν ἀγάπη, τήν συμφιλίωση, τήν συγχώρηση, τήν δικαιοσύνη, τήν εἰρήνη, τήν ταπείνωση, τό μαρτύριο. Αὐτά τήν κάνουν νά ξεχωρίζει ὄχι μόνο ἀπό τήν βίαιη καί φονταμενταλιστική θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ, ἀλλά καί ἀπό τίς αἱρέσεις τῆς Δύσεως, τίς αἱρετικές παρασυναγωγές τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Ὁ μέν Παπισμός συνεκρότησε Σταυροφορίες, Ἱερές Ἐξετάσεις, ἔκαψε βιβλία, συμμετεῖχε σέ βασανιστήρια, ταλαιπώρησε πληθυσμούς, πρωταγωνίστησε σέ πολέμους καί προέβη σέ γενοκτονίες στήν Κροατία, τήν Σερβία καί τήν Οὐκρανία. Ὁ δέ Προτεσταντισμός χρησιμοποίησε τήν ἀποικιοκρατία, ἐνδύοντάς την μέ χριστιανικό ἔνδυμα, ἐξαιτίας τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς. Μόνο ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανική Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν ταυτίζεται σέ καμμιά περίπτωση μέ τόν νοθευμένο Χριστιανισμό τοῦ Πάπα καί τοῦ Λουθήρου, δέν χρησιμοποίησε τέτοιες μεθοδεύσεις.

Μετά τίς ἀνωτέρω διευκρινήσεις, μπορεῖ κανείς νά κατανοήσει τό πόσο φαιδρά καί γελοῖα εἶναι τά ὅσα ἰσχυρίστηκε στό συνέδριο ὁ δόκτωρ Ἰσλαμικῆς Θεολογίας στό Πανεπιστήμιο τῆς Μεδίνας, ἱεροδιδάσκαλος στή Μουφτεία Κομοτηνῆς, Χαλήλ Τζιχάτ. Ὁ κ. Χαλήλ Τζιχάτ εἶπε: «Τό

*Τοῦ **Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφείμ***

Ἰσλάμ εἶναι θρησκεία εἰρήνης. Δέν ὑπάρχει ἐδῶ ἡ λέξη βία. Ἰσλάμ σημαίνει εἰρήνη γιά ὅλους. Δέν ἐξαναγκάζει κανέναν νά ἀσπαστεῖ τή θρησκεία. Τό Κοράνι ἀναφέρει ρητά πώς, ὅποιος θέλει, ἀποδέχεται καί πιστεύει τήν ἀλήθεια του, ὅποιος δέν θέλει, ἄς τό ἀρνηθεῖ. Ἀκόμα καί ὁ προφήτης Μωάμεθ δέν ἔπεισε τόν ἀγαπημένο του θεῖο νά τόν πιστέψει. Οἱ εἰκόνες, πού κάνουν τόν γύρο τοῦ κόσμου στή Συρία καί στό Ἰράκ, μέ ἐκτελέσεις ἀλλοθρήσκων καί καταστροφές μνημείων τῆς παγκόσμιας κληρονομιᾶς, δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τό Ἰσλάμ καί τή διδασκαλία του» . «Τό Κοράνι καλεῖ τούς ἀνθρώπους τῆς Βίβλου σέ διάλογο. Τό Ἰσλάμ καί ὁ λόγος τοῦ Κοράνιου δείχνουν τόν δρόμο τῆς εἰρήνης».

Σχολιάζοντας τά ἀνωτέρω, ἔχουμε νά παρατηρήσουμε ἐντελῶς γραμματολογικά καί ἐτυμολογικά ὅτι ὁ ὅρος «Ἰσλάμ» εἶναι ἀπαρέμφατο (μάσνταρ) τοῦ ρήματος «ἀσλάμα», τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν τέταρτη ρίζα τοῦ ρήματος «σαλίμα». Ἡ βασική ρίζα σ-λ-μ (=σαλίμα, σαλάμα, σαλάμ) τοῦ ρήματος σημαίνει γενικῶς «εἶμαι σῶος καί ἀσφαλής, ἀκέραιος καί ἀβλαβής, ἔχω εἰρήνη, ἡσυχάζω». Ἀπό τίς ἔννοιες αὐτές ἡ τέταρτη ρίζα «ἀσλάμα» τοῦ ρήματος πῆρε τό νόημα τοῦ «ὑποτάσσομαι, ἀφοσιώνομαι καί ἐγκαταλείπω τόν ἑαυτό μου ἀπολύτως στόν Θεό». Ἄρα, «Ἰσλάμ» σημαίνει «ἀπόλυτη ὑποταγή καί ἀφοσίωση στόν Θεό καί τό θέλημά του», καί, σύμφωνα μέ πολλούς μουσουλμάνους εἰδικούς, δηλώνει ἐπίσης μία κατάσταση εἰρήνης καί ἀσφαλείας (σίλμ, σαλάμ), στήν ὁποία περιέρχεται ὁ πιστός (μούσλιμ). Ἡ μετοχή τοῦ ρήματος εἶναι «μούσλιμ», πληθ. «μουσλιμούν», δηλ. «ἀπόλυτως ὑποταγμένος στόν Θεό καί τό θέλημά του», καί ἄρα «πιστός» μέ εὐρύτερη ἔννοια.

Μπορεῖ, λοιπόν, γραμματολογικά καί μόνο ὁ ὅρος «Ἰσλάμ» νά σημαίνει εἰρήνη, ἀλλά ὅπως μαρτυρεῖ ἡ παλαιά καί σύγχρονη πραγματικότητα καί ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ὅσιος καί θεοφόρος πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, στό ἔργο του «Περί αἱρέσεων» , τό Ἰσλάμ εἶναι λαοπλάνος θρησκεία καί πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἔστι δέ καί ἡ μέχρι τοῦ νῦν κρατοῦσα λαοπλάνος θρησκεία τῶν Ἰσμαηλιτῶν, πρόδρομος οὖσα τοῦ Ἀντιχρίστου», γράφει. Καί βέβαια δέν θά μποροῦσε ποτέ τό Ἰσλάμ νά εἶναι θρησκεία εἰρήνης, διότι δέν πιστεύει στόν ἄρχοντα, τήν πηγή, τόν δωρεοδότη τῆς εἰρήνης, τόν Χριστό ὡς Θεάνθρωπο, ἀφοῦ, σύμφωνα μέ τόν Ὅσιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό καί τήν Ὀρθόδοξη διδαχή, ὁ Μουσουλμανισμός, ἐπηρεασμένος ἀπό τήν ἀντιχριστιανική ἰουδαϊκή καί τήν αἱρετική χριστιανική γραμματεία, δέν δέχεται τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τόν σταυρικό Του θάνατο καί τήν Ἀνάσταση Του. Ἀρνεῖται τό Θεανθρώπινο πρόσωπο Του καί τόν θεωρεῖ ὡς ἕνα προφήτη κατώτερο τοῦ Μωάμεθ, τῆς δῆθεν σφραγῖδος τῶν προφητῶν, κτίσμα τοῦ Θεοῦ καί ἁπλό, ψιλό ἄνθρωπο, ἀποτελώντας ἔτσι ἐπιβίωση τῆς δεινῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρειανισμοῦ.

Ἐπίσης, ὁ κ. Μπισάρα Ἐμπέϊντ προσπάθησε νά δικαιολογήσει τίς ἐγκληματικές καί φρικαλέες πράξεις τῶν Τζιχαντιστῶν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὑπάρχουν δύο εἴδη Ἰσλάμ. Ἀπό τή μιά τό εἰρηνικό, μετριοπαθές καί πολιτικά οὐδέτερο Ἰσλάμ, καί ἀπό τήν ἄλλη τό ριζοσπαστικό, ἀκραῖο, φονταμενταλιστικό Ἰσλάμ. Συγκεκριμένα τόνισε: «Ἡ πρακτική τῆς Ἀλ Κάιντα καί τοῦ ISIS εἶναι ἀποτέλεσμα παρερμηνείας καί διαστρέβλωσης τοῦ νόμου τῆς σαρία καί εἰδικότερα τῶν κατευθύνσεων τοῦ κινήματος τῆς Μουσουλμανικῆς Ἀδελφότητας, πού ξεκίνησε ἀπό τήν Αἴγυπτο. Ὁ Μπὶν Λάντεν καί ὁ Ἀλ Ζαουαχρί ἔκαναν μιά ἐξτρεμιστική ἑρμηνεία τῆς σαρία καί κήρυξαν παγκόσμιο Τζιχάντ, μέ στόχο τήν καθιέρωσή της σέ ὅλον τόν κόσμο. Ὁ ἀλλόθρησκος γι' αὐτούς ὀνομάζεται ἄπιστος καί ἔχει δύο ἐπιλογές: ἤ νά ἀσπαστεῖ τό Ἰσλάμ ἤ νά δολοφονηθεῖ», σημείωσε χαρακτηριστικά καί κάλεσε τό «οὐδέτερο Ἰσλάμ» νά ἀρθρώσει λόγο ἀπέναντι στό φαινόμενο. «Ἔχουμε μέν ἕνα οὐδέτερο πολιτικά Ἰσλάμ, ἀλλά δυστυχῶς παραμένει σιωπηλό ἀπέναντι σέ αὐτές τίς φονταμενταλιστικές τάσεις, πού ἔχουν ἀλλάξει τόν 'χάρτη' τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, πού σιγά σιγά ἀδειάζει ἀπό τούς χριστιανούς. Ἡ σιωπή μπορεῖ νά ἐπηρεάσει ἀκόμη καί τούς ἴδιους τούς μουσουλμάνους, τούς μετριοπαθεῖς, αὐτούς πού δέν συμφωνοῦν μέ τό φονταμενταλιστικό ρεῦμα, τόν φονταμενταλιστικό τρόπο σκέψης». Στό ἐρώτημα, ἄν κάτι τέτοιο θά μποροῦσε νά ἀντιστρέψει τή σημερινή κατάσταση, μέ τούς ἀποκεφαλισμούς καί τίς μαζικές ἐκτελέσεις ἀπό τά μέλη τοῦ ISIS, ὑπογράμμισε πώς «τό θέμα εἶναι νά "σπάσει" ἐπιτέλους ἡ σιωπή». Στήν ὁμιλία του στό συνέδριο μέ θέμα τόν «Μουσουλμανικό φονταμενταλισμό καί τίς σχέσεις του μέ τούς χριστιανούς - οἱ ἀπόψεις τῶν Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων, τῆς Ἀλ Κάιντα καί τοῦ ISIS», ὁ Μπισάρα Ἐμπέϊντ παρουσίασε τίς μεγαλύτερες προσωπικότητες τοῦ ἰσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ, τόν Χάσαν ἀλ Μπάννα, ἱδρυτή τῆς Μουσουλμανικῆς Ἀδελφότητας, τόν Σαγέντ Κούτουμπ, στοχαστή τῆς Ἀδελφότητας, καί τόν ἐν ζωῇ στοχαστή τοῦ Ἰσλάμ Γιούσεφ ἀλ Καραντάουι. Μεταξύ ἄλλων, ἐστίασε στίς διαφορές, πού ὑπάρχουν καί στόν ἐνδοϊσλαμικό φονταμενταλιστικό χῶρο, οἱ ὁποῖες βασίζονται στή διαφορετική προσέγγιση τῆς Σαρίας ἤ τοῦ ἰδίου τοῦ Κορανίου. «Τό Κοράνι, γιά παράδειγμα, καλεῖ τούς ἀνθρώπους τῆς Βίβλου σέ διάλογο. Οἱ Ἀδελφοί Μουσουλμάνοι, οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι τόσο ἀκραῖοι, ἀναφέρονται σέ τέτοια χωρία, εἰδικά ὅταν μιλοῦν γιά χριστιανούς μέσα σέ μουσουλμανικό χῶρο. Ἡ Ἀλ Κάιντα καί ὁ ISIS, ἀντίθετα, ποτέ δέν ἀναφέρονται σέ τέτοιου εἴδους χωρία, σημείωσε καί ἐξήγησε πώς, δυστυχῶς, ἡ Ἀλ Κάιντα, ἀλλά καί ὁ ISIS "ταυτοποίησαν" τόν μή μουσουλμάνο (χριστιανό ἤ ἰουδαῖο) μέ τόν "κουφάρ", δηλαδή τόν ἄπιστο ἤ πολυθεϊστή, ἄν καί στό ἴδιο τό Κοράνι γίνεται διάκριση μεταξύ αὐτῶν τῶν ὁμάδων καί ὑπάρχει διαφορετική ἀντιμετώπισή τους». Τήν παραπάνω θέση φαίνεται νά υἱοθέτησε καί εἰσηγητής τῆς ὀρθοδόξου πλευρᾶς, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι «...τά αἰτήματα τοῦ ἀραβικοῦ λαοῦ... γιά δημοκρατία καί ἐλευθερία συνυφαίνονται, συγχέονται ἤ γίνονται ἀντικείμενο ἐκμετάλλευσης ἀπό τόν χειρότερη μορφῆς καί ἐπιθετικότητας ἰσλαμικό φονταμενταλισμό, ὅπως χαρακτηριστικά αὐτός ἐκφράζεται μέσα ἀπό τόν Σαλαφισμό καί ἀκόμη πιό πρόσφατα ἀπό τόν Τζιχαντισμό τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους. Τά ἀκραῖα αὐτά ρεύματα, ἐκτός ἀπό μιά ὑπερσυντηρητική, καί στήν περίπτωση τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους πολεμική, ἑρμηνεία τοῦ Κορανίου καί τῆς ἰσλαμικῆς παράδοσης, ἐπιδιώκουν ρητῶς μιά καθαρόαιμη (ἀπαλλαγμένη ἀπό ξένα στοιχεῖα) ἰσλαμική Μέση Ἀνατολή καί τήν ἰσλαμοποίηση ἤ ἄλλως τήν ἔξοδο τῶν χριστιανῶν ἀπό τίς πανάρχαιες ἑστίες τους».

Οἱ παραπάνω ἰσχυρισμοί εἶναι ἀνυπόστατοι, διότι εἶναι μέγα λάθος καί παγίδα τό νά διακρίνεται τό Ἰσλάμ σέ ριζοσπαστικό καί δῆθεν μετριοπαθές. Κι αὐτό διότι, δέν ὑπάρχουν δύο εἴδη Κορανίου καί Σαρίας. Ἕνα εἶναι τό Κοράνι, ἕνας ὁ Ἰσλαμικός νόμος καί ἕνα τό Ἰσλάμ, τό ὁποῖο ἔχει ὡς δόγμα τό τζιχάντ.

Ποῖοι εὐθύνονται διὰ τὴν ἐκρίζωσιν τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν

Εὐθύνη γιά τό συνεχιζόμενο αὐτό διεθνές καί διαρκές ἔγκλημα ἐκριζώσεως τῶν γηγενῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν ἀπό τίς πατρογονικές τους ἑστίες ἔχει τό σκοτεινό Σιωνιστικό λόμπυ, πού κυβερνᾶ τίς Η.Π.Α., καί οἱ εὔχρηστοι καί εὐεπίφοροι σέ κάθε εἴδους καταδολίευση δυτικοί σύμμαχοί του, πού γκρέμισαν, μέ τήν περιλάλητη «Ἀραβική Ἄνοιξη», μέ τήν συνέργεια καί τοῦ Σουννιτικοῦ μπλόκ (Σαουδική Ἀραβία, Κατάρ, Τουρκία), τά κοσμικά καθεστῶτα καί παρέδωσαν τίς χῶρες αὐτές, καθώς καί ἄλλες τῆς ὑποσαχάριας Ἀφρικῆς, στόν παρανοϊκό Ἰσλαμισμό, πού ἀποκεφαλίζει ἀνθρώπους στό ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ ἀπό ἀγάπη τῶν τρισεκατομμυρίων γαλαξιῶν. Ὁ Ἰσλαμισμός δείχνει τό εἰδεχθές του πρόσωπο, ὄχι ἀσφαλῶς ὅταν εἶναι μειοψηφία, ὅπως στή χώρα μας, ἀλλά ὅταν αἰσθάνεται δυνατός νά ἐπιβάλει τήν ἰδεολογία τῆς Σαρίας καί τό πολιτικοστρατιωτικοθρησκευτικό του μοντέλο. Ἀποδεικνύεται πασιδηλα γιά μιά ἀκόμα φορά καί μέ τό ἰδεολόγημα τοῦ ἀνακηρυχθέντος «Χαλιφάτου» τῆς ISIS καί τίς θηριωδίες τῶν Τζιχαντιστῶν, πού ἑδράζονται στήν Ἰσλαμική «Θεολογία» τοῦ Κορανίου καί τήν παράδοση Οὔμα, ὅτι τό Ἰσλάμ δέν εἶναι θρησκεία ἀνεκτή κατά τό Εὐρωπαϊκό κεκτημένο καί τίς ἀρχές τῶν Κρατῶν Δικαίου, διότι ἀρνεῖται καί στοχοποιεῖ θανάσιμα τήν ἄρνησή του καί ἑπομένως εἶναι ἔννοιες ἀσύμβατες μέ τό Ἰσλάμ καί ἡ Δημοκρατία καί ἡ Ἀνεξιθρησκία καί ἡ ἀνεκτικότητα πρός τήν ἑτερότητα. Δυστυχῶς, οἱ «χρήσιμοι ἠλίθιοι» τῶν Δυτικῶν χωρῶν καί τῆς χώρας μας θεωροῦσαν ὡς διαχειρίσιμο μέγεθος τό Ἰσλάμ καί ὡς ἐνδεχόμενο συνεργό τους γιά τήν ἀπομείωση τῆς Χριστιανικῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰδιοπροσωπίας. Τώρα, πού ξύπνησαν, βλέπουν τό θηρίο «Κράκεν» νά βρυχᾶται καί νά ὠρύεται καί νά κατασπαράζει χιλιάδες θύματα. Τά διαδραματιζόμενα, στίς χῶρες πειραματισμοῦ τῆς Δύσης, πού παραδόθηκαν στήν Ἰσλαμική λαίλαπα, ἀποδεικνύουν καί στόν πλέον ἀφελῆ ὅτι ἐλευθερία, ἀνεξιθρησκεία, εὐρωπαϊκό κεκτημένο, ἀνεκτικότητα καί Ἰσλάμ δέν ἔχουν καμμία δυνατότητα συνυπάρξεως, καί μόνο ἀργυρώνητοι, χειραγωγούμενοι καί ἐξωνημένοι κάλαμοι μποροῦν νά ὑποστηρίζουν τό ἀντίθετο. Τήν ἴδια στιγμή ἄνοσιες πολιτικές δυνάμεις θέλουν νά θεσμοθετήσουν τό Ἰσλάμ καί στήν χώρα μας 200 χρόνια μετά τόν πανίερο ἀγῶνα τῆς παλιγγενεσίας καί τούς ποταμούς αἵματος τῶν νεομαρτύρων μέ χειραγωγούμενες δικαστικές ἀποφάσεις πρόδηλα ἀντισυνταγματικές, πού ἐκθέτουν ἀνεπανόρθωτα καί τούς ἐντολεῖς καί τούς διατάκτες τους, ὅπως ἡ πρόσφατως ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ ΣτΕ γιά τό τέμενος στόν Βοτανικό, πού πρόδηλα παραβιάζει τίς συνταγματικές ἀρχές τῆς ἰσότητας καί τῆς ἀναλογικότητας, καθώς καί τῆς προστασίας τῶν περιβαλλοντικῶν συνθηκῶν, μέ ἀπώτερο στόχο τήν οὐδετερόθρησκη Πολιτεία (τήν Λαϊσιτέ).

Στό ἐν λόγῳ συνέδριο προβλήθηκε ὡς λύση στό πρόβλημα τό μοντέλο τῆς διαθρησκειακῆς οἰκουμενιστικῆς θεωρίας περί εἰρηνικῆς συνυπάρξεως τῶν θρησκειῶν Χριστιανισμοῦ καί Μουσουλμανισμοῦ.

Ὁ κ. Χαλήλ Τζιχάτ «χαρακτήρισε τά Βαλκάνια καί πιό συγκεκριμένα τή Θράκη, ὡς πρότυπο ἁρμονικῆς συμβίωσης». «Αὐτή τήν ἁρμονία καί τή γαλήνη τή νιώθουμε τά τελευταία χρόνια στή Θράκη, ὅπου μπορεῖ ὁ ἰμάμης νά καλεῖ σέ προσευχή καί ταυτόχρονα νά χτυποῦν οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν ἀνταλλάσσουμε μεταξύ μας εὐχές γιά Καλό Πάσχα καί καλό Μπαϊράμ», εἶπε . «Τά μέλη τῆς κοινότητάς μας ζοῦν κοντά στίς ἀρχές τοῦ Ἰσλάμ, ἤρεμα» καί πρόσθεσε : «Ἡ θρησκεία μᾶς φυλάει καί δέν ἀσχολούμαστε μέ ἐξτρεμιστές καί τέτοιου εἴδους πράγματα. Ζοῦμε ἁρμονικά, μέ γαλήνη καί εἰδικά τά τελευταία χρόνια εἴμαστε πάρα πολύ εὐχαριστημένοι, θά ἔλεγα περισσότερο ἀκόμη καί ἀπό τούς μουσουλμάνους, πού ζοῦν στίς δυτικές χῶρες» . Ἐπίσης, εἰσηγητής τῆς ὀρθοδόξου πλευρᾶς, συστοιχούμενος μέ τά προαναφερθέντα, ἐπεσήμανε ὅτι «ἀναμφισβήτητα, αὐτό τό ὁποῖο ἔχουμε ἐπείγοντως ἀνάγκη εἶναι μοντέλα εἰρηνικῆς συνύπαρξης, διαλόγου, ἀνοχῆς καί καταλλαγῆς μεταξύ θρησκευτικῶν κοινοτήτων. Τρόποι ἐπικοινωνίας, ἀλληλογνωριμίας καί ἀποδοχῆς. Μέθοδοι ὑπέρβασης τοῦ φανατισμοῦ, τῆς μισαλλοδοξίας καί τῆς ἐμπλοκῆς σέ φαύλους κύκλους βίας καί ἀντιποίνων. Ἀποδεικνύεται πώς μόνον μέσα ἀπό αὐτόν τόν δρόμο θά μπορέσουμε νά ξαναμιλήσουμε γιά ἕνα πολιτισμό μέ ποιότητα καί σεβασμό στή διαφορετικότητα. Ὁ εὐρύτερος γεωγραφικός χῶρος, στόν ὁποῖον ἀνήκουμε, ἀποτελεῖ ἀληθινό σχολεῖο τέτοιων ὑπερβάσεων. Ἡ περιοχή τῶν Βαλκανίων, μέσα ἀπό πολύ αἷμα, συγκρούσεις καί πόνο, κέρδισε διδάγματα εἰρηνικῆς συνύπαρξης καί καταλλαγῆς μεταξύ θρησκευτικῶν κοινοτήτων, πού ἡ Δύση θά μποροῦσε νά ἀξιοποιήσει. Ἀξιοποιώντας τή σοφία αὐτοῦ τοῦ χώρου, ἡ Εὐρώπη θά μποροῦσε νά ἐμπλουτίσει τό ὁπλοστάσιό της ἀπέναντι στόν φανατισμό καί τόν φονταμενταλισμό, ὄχι μέ τή λογική τῶν νέων σταυροφοριῶν, τοῦ πολέμου καί τοῦ ὀλέθρου, ἀλλά τῆς εἰρήνης, τῆς συνεννόησης καί τῆς ἀνθρωπιᾶς» .

Ἔχουμε τονίσει ἐπανειλημμένως ὅτι ἄλλο εἶναι ἡ εἰρηνική συνύπαρξη τῶν λαῶν, πού εἶναι ἀπό ὅλους ἐπιθυμητή, καί ἄλλο εἶναι ἡ εἰρηνική συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν, πού εἶναι σαφής προώθηση τῆς παναιρέσεως τοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ, καί ὡς ἐκ τούτου ἀπορριπτέα. Εἰρηνική συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν σημαίνει παύση τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου καί κατάργηση τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς τῆς μόνης ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Εἰρηνική συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν σημαίνει συνεργασία τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πρός ἀποφυγή ἰδεολογικῶν συγκρούσεων. Εἰρηνική συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν σημαίνει ἁρμονική συνύπαρξη τῆς ἀληθείας μέ τήν πλάνη, τήν ἀπάτη καί τό ψεῦδος· τοῦ φωτός μέ τό σκότος, τόν ζόφο μέ τό ἔρεβος· τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι τό Φῶς τό ἀληθινό, μέ τόν Διάβολο, πού εἶναι τοῦ σκότους ὁ προστάτης. Τέτοια, ὅμως, συνύπαρξη δέν εἶναι νοητή, ἀλλά ἑωσφορική εἰσήγηση. Ὁ Χριστός ἔδωσε ἐντολή νά κηρυχθεῖ στόν κόσμο ἡ Ἐκκλησία Του ὡς ἡ μόνη ἀληθινή καί τέλεια Ἐκκλησία. Ἐπίσης, εἶπε : «Μή νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπί τήν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλά μάχαιραν» . Μ' αὐτό τόν λόγο ὁ Χριστός δέν τάσσεται, βέβαια, ἐναντίον τῆς εἰρήνης καί ὑπέρ τοῦ πολέμου, ἀλλά ἐννοεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία Του θά διχάσει τούς ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἄλλοι θά πιστεύσουν καί ἄλλοι δέν θά πιστεύσουν καί οἱ ἄπιστοι θά πολεμοῦν τούς πιστούς. Τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀναγκαίως ἐπιφέρει σύγκρουση μεταξύ τῶν θρησκειῶν, τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀπό τή μιά καί τῶν ψευδῶν θρησκειῶν ἀπό τήν ἄλλη. Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει : «Εἰ δυνατόν τό ἐξ ὑμῶν μετά πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες» . Γιατί λέει «εἰ δυνατόν»; Γιατί ὑπάρχουν περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες εἶναι ἀδύνατο τό εἰρηνεύειν. Τέτοια εἶναι ἡ περίπτωση τῆς κηρύξεως τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σέ τέτοιες περιπτώσεις ἰσχύει αὐτό, πού λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὅτι εἶναι προτιμότερος ἀπό τήν εἰρήνη ὁ πόλεμος. Γιατί, μιά τέτοια εἰρήνη χωρίζει ἀπό τόν Θεό. Αὐτό, πού πρέπει νά προβληθεῖ καί νά προταχθεῖ πρωτίστως στήν ἐποχή μας, δέν εἶναι ἡ ἐπικράτηση τῆς κοσμικῆς εἰρήνης, ἀλλά ἡ μετάνοια καί ἡ παγκόσμια ἐπιστροφή τῶν αἱρετικῶν, τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλοθρήσκων στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, πράγμα πού θά ἔχει ὡς ἀπόρροια τήν ἐπικράτηση τῆς ἐνθέου, τῆς πνευματικῆς καί τῆς ὄντως εἰρήνης, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό.

Τέλος, θά πρέπει νά διευκρινιστεῖ ὅτι τά ὅσα γράφονται καί λέγονται περί οἰκουμενισμοῦ τοῦ αἵματος, οἰκουμενισμοῦ τοῦ πόνου, οἰκουμενισμοῦ τοῦ μαρτυρίου, κοινῶν μαρτύρων καί κοινῶν ἁγίων, βρίσκονται δυστυχῶς στήν κατεύθυνση τοῦ διαχριστιανικοῦ οἰκουμενισμοῦ καί εἶναι ἀπαράδεκτα ἀπό ὀρθοδόξου πλευρᾶς. Ναί μέν οἱ Τζιχαντιστές σκοτώνουν ἀδιακρίτως τούς Χριστιανούς, χωρίς νά τούς ἐνδιαφέρει ἄν εἶναι Ὀρθόδοξοι, παπικοί, προτεστάντες, μονοφυσίτες, δηλ. ἀρμένιοι καί κόπτες, ἀλλά ὄχι καί νά λέγεται ὅτι ὅλοι αὐτοί εἶναι κοινοί μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ μέν Ὀρθόδοξοι τῆς Μ. Ἀνατολῆς καί Β. Ἀφρικῆς, πού πιστεύουν στόν ἀληθινό Ἅγιο Τριαδικό Θεό, στόν αὐθεντικό Χριστό καί στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὄντως λογίζονται ὡς ἅγιοι μάρτυρες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ δέ ποικιλώνυμοι αἱρετικοί τίποτε χωρίς αὐτῶν, πού πιστεύουν σ' ἕνα ἄλλο, νοθευμένο Χριστό καί σέ μιά ἄλλη, νοθευμένη Ἐκκλησία, δέν λογίζονται ὡς μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας, ἕνεκα τῆς ἐσφαλμένης, αἱρετικῆς πίστεώς τους, ἡ ὁποία βεβαίως δέν μπορεῖ νά τούς σώσει.

Μήπως ἐπιτέλους θά πρέπει οἱ Ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαστικοί ἡγέτες νά κατανοήσουν ὅτι ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός ἀνέχεται τούς Τζιχαντιστές ὡς μέσον παιδαγωγικῆς τιμωρίας, ἐξαιτίας τῆς προωθήσεως καί ἐμμονῆς τους στήν παναίρεση τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ, καί νά συνετισθοῦν;

Συνεπῆρε τοὺς Ἀμερικανοὺς ἡ ἔκθεσις διὰ τὸ Βυζάντιον εἰς τὰς ΗΠΑ

Ἡ ἔκθεσις «Παράδεισος στὴν Γῆ: Τέχνη τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ Ἑλληνικὲς συλλογὲς» ἐταξίδευσεν εἰς τρεῖς πόλεις τῶν ΗΠΑ ἀπὸ τὶς 17 Ὀκτωβρίου 2013 ὡς 10 Μαΐου 2015. Ἡ διοργάνωσις ἦτο τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀρχαιοτήτων καὶ Πολιτιστικῆς Κληρονομιᾶς τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καὶ τοῦ Μουσείου Μπενάκη. Ἡ ἔκθεσις ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ εὐρύτερα γνωστὸς ὁ πολιτισμός, ὁ ὁποῖος ἀφωμοίωσε τὰς Ὀρθοδόξους ἀρχὰς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ defencenet.gr τῆς 4ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Καὶ στοὺς τρεῖς σταθμοὺς τῆς περιοδείας της (Ἐθνικὴ Πινακοθήκη τῆς Οὐάσιγκτον, Μουσεῖο J. Paul Getty, Art Institute of Chicago) ἡ ἔκθεση ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸ κοινό, ἐνῶ εἶχε ἐπίσης πολὺ θετικὲς κριτικὲς ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ Τύπο. Στὴν Οὐάσιγκτον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεπτῶν ὑπολογίζεται σὲ 192.000, στὸ Λὸς Ἄντζελες ξεπέρασε τοὺς 100.000, ἐνῶ στὸ Art Institute of Chicago τὴν ἔκθεση ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἔχουν ἐπισκεφθεῖ ἕως τὴν Κυριακὴ 9 Μαΐου περισσότεροι ἀπὸ 250.000 ἐπισκέπτες».

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστῶν

Ἡ μοναδικὴ προσωπικότης τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Μάρκου Μανώλη

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά, Χριστός Ἀνέστη

Στήν ἐξαιρετική ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος» δημοσιεύονται πάντοτε πολύ ἀξιόλογα ἄρθρα. Στίς 3.4.2015 διαβάσαμε ἕνα τέτοιο ἄρθρο, πού εἶχε ὅμως τήν ἰδιαιτερότητα νά ἀναφέρεται στήν μοναδική προσωπικότητα τοῦ ἀειμνήστου πατρός Μάρκου Μανώλη, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἡ ψυχή τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως.

Δυστυχῶς ἡ πνευματική κατάσταση τῶν περισσοτέρων μας ἐμποδίζει τόσο ἀπό τό νά ἀναγνωρίσουμε τήν πραγματική ἀξία, ὅσο καί ἀπό τό νά ἐκφράσουμε ὀρθά τό μικρό ποσοστό τῶν ἀρετῶν του, πού ἀντιληφθήκαμε. Περιοριζόμαστε λοιπόν στήν ἀφήγηση πτωχῶν καί συνήθως ἀσήμαντων προσωπικῶν ἐμπειριῶν, οἱ ὁποῖες συχνά οὔτε ἔγιναν πλήρως κατανοητές, οὔτε σωστά μεταφέρθηκαν.

Εἶναι ἑπομένως εὐτύχημα ἡ δημοσίευση τῆς ἐξαιρετικῆς ὁμιλίας τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου πατρός Βασιλείου Ε. Βολουδάκη, ἡ ὁποία ἐκφωνήθηκε στήν αἴθουσα τῆς Π.Ο.Ε. στίς 30.3.2015. Ὁ ὁμιλητής ἀνέπτυξε τόν λόγο του στηριζόμενος στό βιβλίο «Κλίμαξ» τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, ὁ ὁποῖος κατά θεία οἰκονομία ἑόρταζε ἐκείνη τήν ἡμέρα, ὅπως μᾶς ἐπεσήμανε ὁ ὁμιλητής. Ἀκούγοντας κατ' ἀρχήν καί διαβάζοντας ἀργότερα τήν ὁμιλία συνειδητοποιήσαμε ὅτι ντύθηκε μέ ἅγια καί ἁρμόδια στόν πατέρα Μάρκο λόγια, ὅ,τι αἰσθάνεται, ἀλλά δέν μπορεῖ νά περιγράψει ἡ καρδιά μας. Περιγράφηκε λοιπόν ὅλη ἡ λεπτή καί ὑψηλή ποιότητα τοῦ ἁγίου Πατέρα μας μέ τέτοια εὐκρίνεια καί ζωντάνια, πού σέ πολλά σημεῖα αἰσθανθήκαμε ὅτι ξαναζοῦμε τήν ἁγία του παρουσία. Προκάλεσε ἑπ' ἐλέῳ μεγάλη συγκίνηση, διότι μπόρεσε νά περιγράψει μέ ἐξαιρετική εὐστοχία τά συναισθήματα, πού δημιουργοῦσε ἡ ἐπικοινωνία μέ τόν μακαριστό πνευματικό μας.

Διακρίναμε ὅτι ὁ σεβαστός πατήρ Βασίλειος ὄχι ἁπλῶς συνεργαζόταν καί γνώριζε πολύ καλά ἐπί μακρό χρονικό διάστημα αὐτόν τόν ἅγιο ἱερέα, ἀλλά τόν σεβόταν βαθιά καί τόν ἀγαποῦσε ὁλοψύχως καί ἀνιδιοτελῶς. Κανείς κληρικός ἤ λαϊκός μέχρι τώρα δέν ἔχει περιγράψει μέ τέτοια λεπτότητα καί ἀκρίβεια τήν ἁγία ψυχή τοῦ πατρός Μάρκου, γι' αὐτό ἡ ἀνάγνωση τῆς ὁμιλίας μᾶς εὐφραίνει καί μᾶς συγκινεῖ κάθε φορά πού τήν διαβάζουμε.

Ἡ ὁμιλία θά ἔπρεπε νά ἔχει τύχει μεγαλύτερης προβολῆς. Φοβούμαι ὅτι ἡ ἐξαιρετική παρουσίαση τοῦ πατρός Μάρκου Μανώλη τονίζει πολύ τήν πνευματική μας πτωχεία καί ἀδυναμία νά ἀντιληφθοῦμε καί νά περιγράψουμε τό κομμάτι τοῦ παραδείσου πού γνωρίσαμε.

Τό ὅτι συναναστραφήκαμε αὐτόν τόν ἅγιο ἱερέα καί τό ὅτι ἦταν τόσο ἁπλός καί καταδεκτικός δέν σημαίνει ὅτι εἴμαστε σέ θέση νά ὁμιλήσουμε γι' αὐτόν τόν σπανιότατο κληρικό. Θά ἦταν καλύτερο νά ἐργαζόμαστε πνευματικῶς καί νά προσευχόμαστε νά μᾶς φωτίσει ὁ Θεός νά ἐφαρμόσουμε τίς σοφές νουθεσίες τοῦ ἁγίου πατρός Μάρκου Μανώλη καί νά ἀφήσουμε τούς καταλλήλους νά ὁμιλοῦν δημοσίως. Θά ἄξιζε ἀκόμη ἡ ἐπαναδημοσίευση αὐτῆς τῆς μοναδικῆς ὁμιλίας εἴτε στήν ἐφημερίδα σας εἴτε σέ ξεχωριστό τευχίδιο.

Εὐχαριστῶ πολύ,

Μέ τιμή

Κυριακή Λυκίσσα

Ἀθήνα

Ἐπίσκοποι, καὶ θέματα πίστεως

Κύριε Διευθυντά,

Τήν Δευτέραν τοῦ Θωμᾶ ἄνοιξα τό ραδιόφωνον τῆς Ἐκκλησίας. Εἶχε τελειώσει ἡ θ. Λειτουργία, καί ἡ ἐκφωνήτρια μετά ἀπό ὡρισμένα καθιερωμένα ἐκεῖνες τίς στιγμές ἄρχισε νά ὁμιλῇ διά ἐκκλησιαστικάς εἰδήσεις. Μᾶλλον ἡ πρώτη ἀναφέρθηκε εἰς τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τήν ἱ. Μητρόπολιν Σερρῶν καί Νιγρίτης.

Τόν εἶχε ἐπισήμως προσκαλέσει ὁ Σεβ. Σερρῶν κ. Θεολόγος διά κάποια ἐκεῖ ἐγκαίνια καί ἐκδηλώσεις. Τοιαῦτες πλέον προσκλήσεις ἐπισκόπων ἔχουν γίνει ρουτίνα, διατί νά στερηθῆ τῆς τοιαύτης καί ἡ Μητρόπολις τοῦ κ. Θεολόγου; Πρό μηνῶν τόν Πατριάρχην εἶχον προσκαλέσει καί οἱ τέσσαρες ἐπίσκοποι τῆς Θράκης. Εἶναι τοῦτο ὡς φαίνεται ἄνευ διακοπῆς πόθος, μία μανία καί λόγῳ δημοσιότητος.

Τήν ἐκεῖ παρουσίαν τοῦ κ. Βαρθ. ἡ ἐκφωνήτρια –ὅπως πάντα– ἐκάλυψε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Ὅπως δέ συνήθως πλέον συμβαίνει, ἐκεῖ εὑρέθησαν καί ἀρκετοί Ἐπίσκοποι περί τούς δέκα. Ἀκούστηκαν τά ὀνόματά των καί αἱ μητροπόλεις των. Διά τήν ἐκεῖ παρουσίαν αὐτῶν ἔλαβον τήν πένναν. Ἄφησαν τήν ἕδραν των Ἀντίπασχα καί ἔσπευσαν νά εὑρεθοῦν εἰς τό ἐκεῖ γεγονός, εἰς κάτι τόσο σύνηθες.

Κάποιοι ἴσως εὔκολα εἴπουν, καί τί το μεμπτόν; Διά ὅλους αὐτούς εἶναι ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους, καί ὡς νέαι λεγόμεναι χῶραι αὐτόν μνημονεύουν. Ὡς τοιοῦτος εἶναι σχεδόν δι' ὅλον τόν ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμόν, σύμφωνοι. Μέ τό πρόσωπον τό ὁποῖον προΐσταται εἰς τό Φανάριον τί γίνεται, περί αὐτοῦ ὁ λόγος. Εἰς αὐτό ἔσπευσαν καί ἐκ τοῦ συστάδην καί ἐν ὥρᾳ Λατρείας νά τοῦ εἴπουν ὁμαδικά «...τόν ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας». Καί δι' αὐτοῦ δεδομένον πάντως εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοί καί ὄχι μόνον, **συμφωνοῦν ἤ ἀμνηστεύουν** ὅλες τίς ἀνορθόδοξες ἐνέργειές του, δέν τούς ἀπασχολεῖ τό ὅτι τόσο ἔχει ὑπερβῆ τά ἐσκαμμένα εἰς τρόπον ὥστε **ὡς Οἰκουμενικός νά παραμένῃ ἀγνώριστος**. Οὐδείς Πατριάρχης ἐφέρθη οὕτως κατά τήν χιλιετίαν πού διέρρευσε. Ὅλοι δέ αὐτοί οἱ Ἐπίσκοποι καί αὐτήν τήν στάσιν των, **συμφωνοῦν ἤ ἐπιβραβεύουν τήν τακτικήν του.** Φανερόν δέ ὅτι οἱ ἔκτροπές του ἔχουν νά κάμουν μέ θέματα πίστεως, πρωτίστως μέ τά τόσα γνωστά μέ τόν Πάπαν - Παπισμόν. Διά τοῦ λόγου τό ἀληθές, ὅσοι ἔχουν δεῖ φωτογραφία τό πῶς εἰς τό Φανάριον 30.11.14 ὅπου σκυμμένος πῶς ὁ κ. Φραγκίσκος τό πῶς τόν ἀσπάζεται ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἰς τό κρανίον, καί σέ ὥρα Λατρείας παρακαλῶ. **Ποῖον καί σέ ποῖον χῶρον!** Ἀβίαστα δέ ἐρωτᾶται, εἶναι αὐτός ὑπεύθυνος Ὀρθόδοξος Πατριάρχης ἤ ἄκρως τύποις; Ἔχει προδώσει ἤ ὄχι; Εἶναι ἄξιος πρέποντος σεβασμοῦ ὡς λυκοποιμένας ἔξω ἀπό τήν ἀρχιερωσύνην;

Βέβαια ὡς πανέξυπνος κάνει ἐλιγμούς, ὅπου σέ χῶρο Ὀρθόδοξο φέρεται ὀρθόδοξα, ὅπου μή ὀρθόδοξο ἤ χριστιανικό; Ὄντως δίψυχος Ἰακ. α' 8: «Οὐαί ὑμῖν ὑποκριτά». Κατ' ἐπέκτασιν, **εἶναι καί οἱ ἐκεῖ σπεύσαντες Ἐπίσκοποι εἰς τό θέμα τῆς Πίστεως ὑπεύθυνοι ποιμένες εἰς τά ποίμνιά των;** Αὐτό ἄκρως μετρᾶ, ἀφοῦ ἔστω καί σιωπηλῶς ἐγκρίνουν τίς ἐνέργειές του, ὡς ἄφωνοι, τηροῦντες εἰς τό θέμα σιγή ἰχθύος. Εἰς ὅ,τι δέ εἰς τήν συνέχειαν προβεῖ ὡς φιμολογεῖται δέν εἶναι φανερόν ὅτι θά εἶναι δικοί του; Τοῦτο συμφορά ἐκκλησιαστική, τοῦτο ὄντως ὑποβόσκουσα κρίσις!».

Ἀπό αὐτούς τούς δέκα περίπου, ἕνας ἐπῆγε εἰς τάς Σέρρας ἀπό τήν Πελοπόννησον, ἕνας καί συμφοιτητής μου.

Ἀρχιμ. Νεκτάριος Ζιόμπολας

Ἡ ζωὴ χωρὶς ἀγάπη εἶναι μαρτυρικὴ

Κύριε Διευθυντά,

Ἔπρεπε νά μεσολαβήσει ἡ συγκλονιστική αὐτοκτονία τοῦ μακαριστοῦ Βαγγέλη Γιακουμάκη, γιά νά ἀντιληφθοῦμε τό πόσο ἔχουμε διαφθαρεῖ στά ἤθη μας σήμερα. Ὅμως, γιατί ἀγνοήσαμε τίς τόσες ἄλλες αὐτοκτονίες πού διαπράττονται σχεδόν καθημερινά; Γιατί δέν προβληματιστήκαμε γιά τά ἄφθονα δάκρυα πού χύνουν κάθε ὥρα πάμπολλοι συμπολίτες μας, ἄλλοτε γιά τά γενικευμένα διαζύγια, ἄλλοτε γιά τίς κτηνώδεις ἐκμεταλλεύσεις ἀνυπεράσπιστων συνανθρώπων μας, ἄλλοτε γιά τίς ληστείες, τίς κλοπές καί τόσες ἄλλες ἀδικίες καί βιαιοπραγίες;

Ζοῦμε σέ μιά ἐποχή πρωτοφανῆ στήν ἱστορία ἀθεΐας καί διαφθορᾶς μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχει ἐκλείψει ἡ ἀγάπη σέ μεγάλο βαθμό. Ἡ ζωή χωρίς ἀγάπη εἶναι μαρτυρική καί ὁδηγεῖ σέ κάθε εἴδους ἐκτροπές, σάν αὐτές πού βιώνουμε σήμερα. Ὅμως, γιά νά ἔχουμε ἀγάπη πρέπει νά πιστεύουμε στόν Θεό, ἀφοῦ ἀπό τόν Θεό προέρχεται κάθε ἀρετή. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τά γνωρίσματα τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ εἶναι: «Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, πίστη, πραότης, ἀγαθοσύνη καί τά ὅμοια τούτοις». Ὅλα αὐτά εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σέ ὅσους τηροῦν τίς θεῖες ἐντολές καί τό βλέπουμε αὐτό στους πραγματικούς Χριστιανούς.

Ἀλλοίμονο, ὅμως, στή σημερινή ἐποχή κατισχύει ἡ ἀθεΐα μέ ἀποτέλεσμα ὁ ἄπιστος κόσμος νά τελεῖ ὑπό τήν ἐπήρεια τῶν πονηρῶν πνευμάτων, πού τούς ὁδηγοῦν σέ πορνεία, ἀρσενοκοιτία, μίση, πολέμους, ἀδικίες, ἄγχος, ἀπογοήτευση, θλίψη καί παρόμοια.

Πόσο δίκιο ἔχει ὁ Σωκράτης, ὅταν μιλάει γιά δύο πρότυπα: «Τό ἕνα θεϊκό καί εὐτυχές, τό ἄλλο χωρίς Θεό καί ἀθλιότατο». Τί πάθαμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες σήμερα (οἱ ἀπόγονοι τῶν μεγαλυτέρων σοφῶν στήν οἰκουμένη καί τῶν πλέον χαρισματικῶν καί πνευματοφόρων θεολόγων), πού ἀκολουθήσαμε τό «ἀθλιότατο πρότυπο» τοῦ Σωκράτη; Καί πῶς συμβαίνει τά πανεπιστήμια Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καί ἰδιαίτερος οἱ τηλεοπτικοί σταθμοί νά διαδίδουν μέ κάθε τρόπο τήν ἀθεΐα καί τήν διαφθορά; Ἀπό πού παίρνουν ἐντολές καί πῶς ἐμεῖς τά ἀνεχόμαστε; Τί κάνουν οἱ πνευματικοί καί οἱ πολιτικοί μας ταγοί;

Μέ τιμή

Ἰωάννης Θεοδωρόπουλος

Ἀπόστρατος Π.Ν., συγγραφέας

Ἔνζυμος ὁ ἄρτος τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ὄχι ἄζυμος

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Ἐδιάβασα εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 2064/3-4-2015 τοῦ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ τήν «Ἀπάντησιν εἰς παραπλανητικόν φυλλάδιον τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» ἐν ὄψει τοῦ Πάσχα» τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Κολλᾶ.

Εἰς τήν ἐξήγησιν του περί τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου στό Γ') γράφει: «Καθώς ἔτρωγαν τό Ἑβραϊκό Πάσχα –ψημένο ἀρνί, τό ἄζυμο ψωμί, τά πικρά χόρτα– ὁ Χριστός πῆρε τό ψωμί, τό εὐλόγησε...». Ὅπως τά γράφει βγαίνει τό συμπέρασμα ὅτι ὁ Χριστός μέ τούς μαθητάς Του ἔφαγαν ἄζυμο ψωμί καί εὐλόγησε ἄζυμο ψωμί ὁ Χριστός μας.

Αὐτό δέν εἶναι μόνον λάθος, ἀλλά καί αἱρετικόν. Πιστεύω ὅτι ὁ πατήρ Ἀθανάσιος χρησιμοποιεῖ ἔνζυμον ἄρτον εἰς τό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Οἱ αἱρετικοί παπικοί χρησιμοποιοῦν ἄζυμον ἄρτον εἰς τό ἄκυρον μυστήριον τους.

Ὁ στῦλος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἐξηγεῖ ὅτι ὁ Χριστός μας ἔφαγε μέ τούς μαθητάς Του καί εὐλόγησε ἔνζυμον ἄρτον παραδόντας το Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἰς τόν Μυστικόν Δεῖπνον. (Ἅπαντα Μεγάλου Ἀθανασίου, Τόμος 10ος σελ. 103 - 105, Ἐκδ. Ὠφελίμου βιβλίου). Γι' αὐτό καί οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς χρησιμοποιοῦν ἔνζυμον ἄρτον διά τήν τέλεσιν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀναστάντι ἀγάπης

Στέφανος Κοντοστάνος

συνταξιοῦχος διδάσκαλος

Καλαφατῶνες - Κερκύρας

Σ.:Ὁ «Ο.Τ.» ἐδημοσίευσε τὸ κείμενον τοῦ Ἀρχιμ. Ἀθ. Κολλᾶ, διότι ἡ λέξις «ψωμί» προϋποθέτει ὅτι ὁ ἄρτος εἶναι ἔνζυμος, ἐνῶ διὰ νὰ δηλωθῇ ὅτι δὲν εἶναι πρέπει πάντοτε νὰ προσδιορίζεται ὑπὸ ἄλλης λέξεως ἢ διευκρινήσεως.

Τὸ μεγαλεῖον τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας

Κύριε Διευθυντά,

Ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι ἔμεινα ἄναυδος διαβάζοντας τό σχετικόν δημοσίευμα τοῦ φοιτητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης. Δέν θά μποροῦσα ποτέ νά διανοηθῶ ὅτι κάποιοι σύγχρονοι θεολόγοι θά ἔθετον ὑπό ἀμφισβήτησιν τήν ἀξίαν τῆς προσφορᾶς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας· εἶναι ἀποκαρδιωτικόν καί ἄκρως ἀνησυχητικόν νά τίθεται τώρα ὡς θέμα ἡ ἀξία τῆς προσφορᾶς τῶν γιγάντων ἐκείνων τοῦ πνεύματος διά τήν σημερινήν δῆθεν ἐποχήν. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ καταργοῦν τήν διαχρονικήν ἀξίαν τῆς προσφορᾶς των. Νά ἀπομακρύνωμεν λοιπόν τά μεστά σοφίας βιβλία των καί νά τά ἀντικαταστήσωμεν μέ ἄλλα σύγχρονα ἀμφιβόλου ἀξίας! Μή γένοιτο!

Διά τοῦτο ἀξίζει κάθε ἔπαινος εἰς τούς φοιτητάς ἐκείνους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν καί ὤρθωσαν τό ἀνάστημά των διαμαρτυρόμενοι.

Ἄς ἀφυπνισθῶμεν ὅλοι, πρίν εἶναι ὁ ἐχθρός «κατά νυκτός» (intra muros).

Εὐχαριστῶ διά τήν φιλοξενίαν

Β.Γ. Τσοῦλος

Συντ. φιλόλογος - λυκειάρχης

Καλαμάτα

Περὶ τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου

Κύριε Διευθυντά,

Ἐπειδή πολλά λέγονται καί γράφονται διά τόν Ὅσιον Παΐσιον τόν Ἁγιορείτη καί πολλά ἐξ αὐτῶν σκανδαλίζουν τούς πιστούς Χριστιανούς, διά αὐτό τόν λόγον γράφω τίς ἀράδες αὐτές ὡς ἁπλός λαϊκός Χριστιανός.

Παρατηροῦμε ὅλοι μας, πρίν τήν ἐπίσημον Ἁγιοκατάταξιν τοῦ Ὁσίου Παϊσίου ἀλλά καί μετά ἀπό αὐτήν, πολλούς ἀδελφούς νά γράφουν καί νά λέγουν ἀπόψεις ὑβριστικές καί συκοφαντικές διά τόν ἐν λόγῳ Μακάριον Γέροντα. Ὁμιλῶ βεβαίως διά αὐτούς πού ἀρνοῦνται, ἀμφισβητοῦν ἤ προσβάλλουν τόν ὁσιακόν βίον καί τήν πολιτείαν τοῦ Μακαρίου π. Παϊσίου. Ὁ σοφός καί ἅγιος λαός λέγει πώς «ὅσα δέν φτάνει ἡ ἀλεπού τά κάνει κρεμαστάρια!». Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι πού προσβάλλουν τήν ὁσιακή μνήμη τοῦ π. Παϊσίου ἀμφισβητώντας τήν χάριν Τοῦ Παναγίου καί ζωοποιοῦ Πνεύματος, κατ' οὐσίαν ἀρνοῦνται καί ὑποτάξουν τήν γνώμην τους κάτω ἀπό τήν ἀλήθειαν, χάριν τοῦ ἐγωισμοῦ τους.

Ὁ Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης δέν ἔχει ἀνάγκη τήν ἀναγνώρισιν κανενός ἐξ ἡμῶν. Ἐμεῖς ἔχομε ἀνάγκη τίς πρεσβείες αὐτοῦ πρός τόν Κύριον. Ὁ Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης δέν ἐπεδίωξε ποτέ τίς τιμές τῶν ἀνθρώπων, παρά μόνον τό ἄσημον, τό πτωχικόν, τό ἁπλόν καί τό ταπεινόν. Ἀγγίζει τά ὅρια τῆς αἱρέσεως ὅταν ἐπίσης, ἀμφισβητοῦμε τό ὀρθόν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Κατ οὐσίαν, δηλαδή, θέτουμε ὑπό ἀμφισβήτησιν τήν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τίς συνεδριάσεις τῶν Ἱερῶν Συνόδων. Αὐτό, μόνον ἀδελφόν δέν εἶναι...

Κλείνω τήν ἐπιστολή αὐτή μέ μία κουβέντα τοῦ Ὁσίου Γέροντα Παϊσίου. «Βρέ παιδί μου! Ἅμα μπεῖς ἐσύ στό τρένο, ἄσε τά σκυλιά ἄπ' ἔξω νά οὐρλιάζουν!». Ὅσιε Τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν!

Γεώργιος Ἰωάννου,

Ταλάντη Φθιώτιδος

«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοὶ Πάσχα, Κυρίου Πάσχα»

Ἀξιότιμε καί ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφέ κ. Σαμωλ. Πρόεδρε τῆς Π.Ο.Ε.

Παρά τό βάρος τῆς ἡλικίας μου (ἐτῶν 80) καί τά πολλά προβλήματά μου στίς προσευχές μου στήν ἁγία προσκομιδή τοῦ Ναοῦ μας, ὅταν λειτουργῶ, παρακαλῶ καί ἱκετεύω θερμά ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου νά χαριτώνει τά ἔργα Σας καί τούς κόπους Σας. Νά χαρίζει εἰς ὅλους Σας ὑγεία, δύναμη, ὑπομονή καί χαρά, διότι ἡ χριστιανική Σας Ἐφημερίδα, μάχεται, διαφωτίζει, ἐνημερώνει. Πράγματι χωρίς αὐτή θά ὑπῆρχε ἕνα βαθύ σκοτάδι. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Μέ σεβασμό καί μέ τήν Ἀναστάσιμη ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ

† Ἱερεύς Κων/νος Μήτσιος

Τὸ τρίμηνον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Γεωργίου Ζερβοῦ

Τελέστηκε τὸ Σάββατο τῆς Ε΄ ἑβδομάδος ἀπὸ τὸ Πάσχα (16-5-2015) στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ κτίριο τῆς Π.Ο.Ε. στὴν Νέα Ἐρυθραία τὸ τρίμηνο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ μας Γεωργίου Ζερβοῦ. Στὴν Θεία Λειτουργία προεξῆρχε ὁ ἱερομόναχος Γέρων Εὐστράτιος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Ἁγίου Ὄρους, ἐνῶ συλλειτούργησε καὶ συμπροσευχήθηκε πλειάδα κληρικῶν. Μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία προσφέρθηκε καφὲς στὴν αἴθουσα τῆς Π.Ο.Ε. «π. Μάρκος Μανώλης». Τὴν διακονία τοῦ λόγου ἀνέλαβε ὁ αἰδ. πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

Σεβαστοί Πατέρες, Ἀγαπητοί ἀδελφοί, Χριστὸς ἀνέστη!

Σήμερα, Σάββατο τῆς Ε΄ ἑβδομάδος ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἐπιτελεῖ τὴν ἀπόδοση τῆς ἑορτῆς τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἶναι γνωστὸς ὁ θεολογικὸς διάλογος τοῦ Κυρίου μας μὲ τὴν Σαμαρείτιδα, τὴν μετέπειτα ἁγία Φωτεινή. Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Σαμαρείτιδος ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννη ἅγιο Εὐαγγέλιο παρουσιάζει τὸν Μεσσία Χριστὸ νὰ στέκεται παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακὼβ καὶ νὰ συνδιαλέγεται μὲ μία αἱρετικὴ καὶ κατεγνωσμένη γιὰ τὸν ἄστατο βίο της Σαμαρείτιδα. Συνδιαλέγεται αὐτὸς ὁ ἄχραντος καὶ ὕψιστος Θεὸς μὲ ἕνα πλάσμα καταφρονημένο καὶ ἐσκοτισμένο ἀπὸ τὴν φιληδονία καὶ τὶς λανθασμένες ἐπιλογές τοῦ βίου. Καὶ ἴσως τὸ πλέον παράδοξο δὲν εἶναι ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεανθρώπου στὸν κόσμο τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἡ ἐπαφή Του μ' αὐτὰ τὰ πλάσματα, ποὺ μισοῦν καὶ ἐμπτύουν τὸν θάνατο. Ὁ Θεὸς διαλέγεται καὶ ἐπιλέγει αὐτὸ ἀκριβῶς, ποὺ καταφρονεῖται ἀπὸ τὸν ἰουδαϊκὸ καὶ γενικότερα τὸν ἀρχαῖο κόσμο, δηλ. τὸ θῆλυ, τὸ ἁμαρτωλό, τὸ ἀλλόθρησκο, τὸ ἀκοινώνητο. Φυσικά, ἡ κατάληξη εἶναι νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ ἅγιο καὶ ἐξαιρετικὰ κοινωνικὸ τὸ σκότος. Γνωρίζοντας ὁ Κύριος τί κατὰ βάθος ζητοῦσε ἡ ψυχὴ τῆς Σαμαρείτιδος, μὲ ἄριστο παιδαγωγικὸ τρόπο τὴ διαφωτίζει. Τὴ μεταφέρει ἀπὸ τὴν ὕλη στὸ πνεῦμα, ὑψώνει τὸ νοῦ της στὶς ὑψηλὲς κορυφὲς τῶν θείων ἀποκαλύψεων. Καὶ τέλος ἡ Σαμαρείτις ἀκούει ἀπὸ τὸν Κύριο τὴν ὕψιστη ἀποκάλυψη: ὅτι αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖο συνομιλεῖ, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Μεσσίας Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἡ Ζωὴ τοῦ κόσμου! Ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου μας μὲ τὴ Σαμαρείτιδα εἶναι πλήρης εἰλικρινείας. Ἐπίσης εἶναι ἐλεγκτικός. Ὁ Κύριος ὄχι μόνον κατέρριψε τὶς ἀπόψεις τῆς Σαμαρείτιδος περὶ τῆς λατρευτικῆς ἀξίας τοῦ ὄρους Γαριζίν, σημειώνοντας ὅτι ἡ σωτηρία προέρχεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ ἤλεγξε καὶ τὴν ἴδια γιὰ τὴν παράνομη ζωή της[1]. Ἐκτὸς τούτου, οὔτε ὁ Κύριος, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι ὁμιλοῦντες, ἔδειξαν ποτὲ σημεῖα ἀνθρωπαρεσκείας, ἀλλ' ὁ μὲν Κύριος διεκήρυξε στοὺς ἐνοχλουμένους ἀπὸ τὸ κήρυγμά Του Ἀποστόλους «μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;»[2]. Ὁ δὲ ἅγιος Ἀπ. Παῦλος καθαρὰ καὶ ξάστερα διεκήρυττε: «οὐ γάρ ἐσμεν ὡς οἱ πολλοὶ καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ κατενώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν» καὶ «οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν»[3].

Συγκρίνοντας τώρα τὸν διάλογο τοῦ Κυρίου μας μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος μὲ τοὺς σύγχρονους οἰκουμενιστικοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ αἱρετικῶν, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ σύγχρονοι οἰκουμενιστικοὶ διάλογοι διαφέρουν ριζικὰ ἀπὸ τοὺς διαλόγους τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων, γιατὶ διεξάγονται μὲ βάση τὶς οἰκουμενιστικὲς ἀρχὲς τῆς δῆθεν «διευρυμένης ἐκκλησίας» καὶ τοῦ «δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ». Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀποδεικνύονται ὅτι εἶναι ἀνορθόδοξοι καὶ ἄκαρποι, ἀνειλικρινεῖς καὶ μὴ ἐλεγκτικοί, ὑποκριτικοὶ καὶ ἀνθρωπαρεσκοι.

Τὰ κυριότερα σημεῖα τῆς παθολογίας τῶν συγχρόνων οἰκουμενιστικῶν διαλόγων εἶναι ἡ ἔλλειψη ὀρθοδόξου ὁμολογίας ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων, ἡ ἀποσύνδεση τῆς ὁμολογίας ἀπὸ τὴν ἀγαπητικότητα, ἡ ἔλλειψη εἰλικρίνειας ἐκ μέρους τῶν ἑτεροδόξων, ὁ ὑπερτονισμὸς τῆς ἀγάπης καὶ ὁ ὑποτονισμὸς τῆς ἀλήθειας, ἡ πρακτικὴ τοῦ νὰ μὴ συζητοῦνται αὐτά, ποὺ χωρίζουν, ἀλλὰ αὐτά, ποὺ ἑνώνουν, ἡ ἄμβλυνση τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων, ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητος, ὁ διάλογος ἐπὶ ἴσοις ὅροις, ἡ ὑπογραφὴ κοινῶν ἀντορθοδόξων κειμένων καὶ οἱ ἀντικανονικὲς συμπροσευχές[4].

Μὲ κάθε εἰλικρίνεια, ἀνιδιοτέλεια καὶ πρακτικότητα θὰ πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι δὲν εἴμαστε ἐναντίον τῶν διαλόγων μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ αἱρετικῶν ἢ ἑτεροδόξων, μὲ τὴ βασικὴ προϋπόθεση, ὅμως, οἱ διάλογοι αὐτοὶ νὰ στηρίζονται σὲ σωστὲς ἐκκλησιολογικές, θεολογικὲς καὶ ποιμαντικὲς ἀρχὲς καὶ δόγματα.

Ὁ διάλογος θὰ πρέπει νὰ εἶναι διάλογος ἀγάπης ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, ἀλλὰ καὶ ἀλήθειας ἀπὸ τὴν ἄλλη. «Ἀγαπῶντες ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ». Ὁ διάλογος ὀφείλει νὰ ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ θετικός, ἀλλὰ καὶ ἀρνητικὸς στὸν διάλογο. Πρῶτος ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας διαλέχθηκε μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τοὺς αἱρετικούς, ὅπως μὲ τὴν Σαμαρείτιδα. Ἀλλά, ταυτόχρονα, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας ἦταν αὐτός, ποὺ ἀρνήθηκε τὸν διάλογο, π.χ. μὲ τὸν Πιλάτο καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Ἐπιπροσθέτως, ὁ διάλογος θὰ πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὶς ἐπισημάνσεις τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τὴν τακτικὴ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἐπομένως, συμφωνοῦμε μὲ τὸν σωστό, ὀρθόδοξο διάλογο, ἀλλὰ διαφωνοῦμε μὲ τὸν οἰκουμενιστικό.

Οἱ οἰκουμενιστὲς ἰσχυρίζονται ὅτι στοὺς διαλόγους δίνουν μαρτυρία πίστεως. Ἂς μᾶς δείξουν, ὅμως, ἕνα τουλάχιστον καρπὸ μετανοίας καὶ μεταστροφῆς αἱρετικοῦ ἢ ἑτεροθρήσκου μέσῳ τῶν διαλόγων. Μετὰ ἀπὸ 100 καὶ πλέον χρόνια διεξαγωγῆς τῶν διαλόγων οὔτε ἕνας αἱρετικὸς ἢ ἀλλόδοξος δὲν ἐπέστρεψε στὴν Ὀρθοδοξία. Εἶναι φοβερὴ ἡ καταγγελία τοῦ ἐπὶ 20ετίας συμπροέδρου τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ, ὁ ὁποῖος χαρακτήριζε τὸν διάλογο «ἀνούσιο παίγνιον»[5].

Μᾶς κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση ὅτι, ἐνῶ ἔγιναν καὶ γίνονται ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια περίπου οἱ διάλογοι αὐτοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν ἑτεροδόξων, δὲν ἔγινε οὔτε ἕνας ἑτερόδοξος ἢ αἱρετικὸς ὀρθόδοξος. Γιατί ἄραγε; Ὅλος ὁ διάλογος ἐξαντλεῖται πρὸς τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἑτεροδόξους καὶ παραθεωρεῖται ὁ διάλογος μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους.

Τὶς προαναφερθεῖσες θέσεις περὶ τῶν διαλόγων τὶς εἶχε καλὰ κατανοήσει, τὶς πίστευε καὶ τὶς διεκήρυττε προφορικῶς καὶ γραπτῶς ὁ ἀξιοσέβαστος καὶ ἀγαπητὸς μακαριστὸς ἀδελφός μας Γεώργιος Ζερβός, τοῦ ὁποίου σήμερα τελοῦμε τὸ τρίμηνο μνημόσυνο. Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθὲς ἀλιεύσαμε ἀπὸ τὸ πολύτιμο ἀρχεῖο τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» ἕνα κείμενο τοῦ ἀδελφοῦ μας Γεωργίου μὲ τίτλο «Πρὸς ἅλωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν οἰκουμενισμόν», τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» τῆς 10ης Δεκεμβρίου 2004, καὶ τὸ ὁποῖο θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ διαβάσουμε στὴν ἀγάπη σας. Λέει, λοιπόν, ὁ ἀδελφὸς Γεώργιος, σὰ νὰ εἶναι ἐδῶ ζωντανὸς μεταξύ μας καὶ μᾶς ἀπευθύνει τὸν λόγο:

«Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ εὑρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ δι' αὐτοῦ μὲ τὸν Παπισμόν. Εὑρίσκεται, ὅμως, ἀντιμέτωπος καὶ μὲ Πατριάρχας, Ἀρχιεπισκόπους καὶ Μητροπολίτας Οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν μεγαλυτέραν πρόκλησιν διὰ τὸν Ὀρθόδοξον πιστὸν λαόν. Διότι ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια τῆς ἀληθείας καὶ εἶναι οἱ θεματοφύλακες τῶν παραδόσεων καὶ συνεχισταὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ Πατέρες τὴν ἐμεγάλυναν. Οἱ τελευταῖοι ἔδωσαν μάχας. Καὶ ἐπέτυχον νὰ σώσουν τὴν κορυφὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ἐκείνας τὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι προσεπάθησαν τὴν πίστιν καὶ τὴν διαφυλακτικότητα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ μέτρα των. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐφοβήθησαν τὸν διάλογον μὲ τὸν ἐχθρόν. Τοὐναντίον, τὸν ἐπεδίωκον. Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς τοὺς «...ἐξαπέστειλε», ταυτοτρόπως καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες «ἐξαπέστειλαν» τοὺς αἱρετικοὺς διακόπτοντες τὸν διάλογον. Οὐδέποτε οἱ Πατέρες ἀπεστάτησαν. Προέβαινον εἰς μικρὰς ὑποχωρήσεις καὶ ἔδιδον χρόνον εἰς τοὺς αἱρετικούς, διὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Κι' ὅταν διεπίστωναν ὅτι οἱ αἱρετικοὶ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ διαλόγου προκειμένου νὰ δράσουν, διέκοπτον τὸν διάλογον. Παρέμενον πιστοὶ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, χωρὶς νὰ προδώσουν.

Σήμερον οἱ Ποιμαίνοντες τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν ἔχουν τὸ πνευματικὸν ἀνάστημα, τὴν χριστιανικὴν γενναιότητα τῶν Πατέρων. Ὁρισμένοι δὲ ἐξ αὐτῶν συγκλονίζονται ἀπὸ τὰς οἰκουμενιστικὰς διακηρύξεις εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1964). Καὶ προβαίνουν ἐκ μόνοι εἰς ἀποστασίας καὶ εἰσάγοντες πανθρησκείας... Δὲν ὁμιλοῦν δι' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπέβαλεν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν Πατέρων ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἐπιβουλάς. Ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία στρέφεται ἐναντίον τῆς ἀληθείας. Δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐπίσης ἀπεμάκρυναν τὰ ἀδιέξοδα τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν Ἀποστασιῶν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἀκόμη καὶ τὴν Μίαν, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν κατέχουν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν Χριστὸν ζωήν, ἀλλὰ ὁμιλοῦν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πάντων. Κοινωνία συνάλληλα, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῶν Πατέρων...»

Εἰς τὴν ἐποχή μας οἱ Οἰκουμενισταὶ ἐπικαλοῦνται διὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τυπικῶς. Οἰκουμενιστὲς ποὺ ἔχουν καταργήσει μὲ τὶς καινοτομίες τὴν θεία Λειτουργία, τὴν ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ἄνευ ὅρων συμφωνίας των ἐρήμην τοῦ πιστοῦ Ὀρθοδόξου Λαοῦ, μὲ τοὺς Παπικοὺς κι' ἄλλους ἑτεροδόξους. Ἐπικαλοῦνται τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ διασώζωνται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πιστοῦ καὶ προδομένου Ὀρθοδόξου λαοῦ καὶ νὰ κερδίζουν τουλάχιστον χρόνον ἕως ὅτου ὁλοκληρώσουν τὸ ἔργον των, ὡς ἄλλοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι. Οἱ συγκεκριμένοι ἀρχιερεῖς δίδουν βάσιν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Παπισμός, εἰς τὴν τυπικὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ἐκεῖνα, προβάλλουν μὲ πολὺ πλάγιον τρόπον τὴν θεωρίαν ἑνότητα εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς διοικητικῆς ἑνότητος καὶ ὀργανώσεως. Οἱ Παπικοὶ ἐλησμόνησαν τὴν διαχρονικὴν συμφωνίαν μὲ τὴν Παράδοσιν καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθιέρωσαν τὴν συμφωνίαν μὲ τὸν Πάπαν καὶ τὰ προνόμιά του. Κατ' ἀνάλογον τρόπον ἐπιχειροῦν οἱ Οἰκουμενισταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν κοινωνίαν μὲ τοὺς αἱρετικούς...

Ὁ πιστὸς λαός, ὁ ὁποῖος εἶναι θεματοφύλαξ τῆς πίστεως, ὀφείλει νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ἐπαγρυπνήσῃ. Οἱ Ἀντιοικουμενισταὶ Ἱεράρχαι καὶ οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ ἐνημερώνουν τὸν πιστὸν λαὸν, νὰ ἀποκαλύπτουν τὰς ἀποστασίας τῶν Οἰκουμενιστῶν... ὥστε νὰ βοηθήσουν τὸν πιστὸν Ὀρθόδοξον Λαόν...»

Τὸ ὁποῖο εὐχόμαστε κι ἐμεῖς νὰ γίνει. Διότι, ἀδελφοί, ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρός, τόσο προχωρᾶ καὶ ὁ οἰκουμενισμός. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἔχει τοὺς ἀνθρώπους Του, ἔχει τοὺς ἁγίους Του καὶ τὴν σημερινὴ ἐποχή. Πιστεύουμε καὶ ἐλπίζουμε ὅτι ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς θὰ μᾶς ἐνισχύσει, ὥστε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας νὰ ἀπωθεῖ τὴν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἀμήν.

Σημειώσεις:

1. Ἰω. 4,17-18,22. 2. Ἰω. 6,66-67. 3. Β΄ Κορ. 2,17 καὶ Α΄ Θεσ. 2,4. 4. ΙΕΡΑ ΣΥΝΑΞΗ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, «Οὐκ ἐσμὲν τῶν Πατέρων σοφώτεροι». Ἀναίρεση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἀφορμὴ τὴν ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴ Μεγίστη Λαύρα, 14-11-2011, http://www.theodromia.gr/92BD47EB.el.aspx 4. ΣΕΒ. ΜΗΤΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Ποιμαντορικὴ ἐγκύκλιος ἐπὶ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας 2013, http://www.imp.gr/home-4/poimantorikoi-egkyklioi-sebasmiotatou/poimantorikoi-egkyklioi-sebasmiotatou-2013/471-poimantoriki-egkyklios-epi-ti-kyriaki-tis-orthodoxias-2013.html 5. ΜΑΚΑΡ. ΑΡΧΙΕΠ. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ. - Ἐπιδίωξε, μετὰ τὴν 20ετὴ ἐπίπονη Προεδρία μας στὸν «Ἐπίσημο Θεολογικὸ Διάλογο» Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ... «ἄνουσιο παίγνιο», ... http://www.romfea.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=503&Itemid=2, http://oodegr.co/oode/papismos/stylianos_papikoi1.htm, http://orthodoxia.blogspot.gr/2010/07/stylianos-koroidia-o-dialogos-me-toys-papikoys.html

Ἡ «μάχαιρα τοῦ πνεύματος»: Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980)

Γ΄

Οἱ αἱρετικοί πρέπει νά ἐκβάλλωνται ἀπό τήν Ἐκκλησίαν καί ὄχι οἱ πιστοί νά ἀποτειχίζωνται

Πλανᾶται σήμερα στὸν διάλογο διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡ ἄποψη ὅτι Ὀρθόδοξος στάση εἶναι νὰ ἀποχώρηση κανεὶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, διότι μὲ τὶς οἰκουμενιστικὲς ἐνέργειες Ἱεραρχῶν καὶ μάλιστα τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ κοινωνία μὲ ὅσους μολύνουν τὴν Ἐκκλησία καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία εὑρίσκεται στὸ ὑποτιθέμενο «λεῖμμα» ὅσων ἀποτειχισθοῦν. Στηρίζονται μάλιστα οἱ ἀπόψεις αὐτὲς σὲ ποικίλες ἑρμηνεῖες ἀναφορικὰ μὲ πράξεις καὶ λόγους Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, προκειμένου νὰ ἐφευρεθῆ θεμελίωση ἐπὶ ἱστορικῶν καὶ ἁγιοπνευματικῶν βάσεων. Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς εἶναι μόνο πλάνη, διότι δὲν προσεγγίζουν ὀρθὰ τὸ πνεῦμα τῆς Παραδόσεως. Χαρακτηριστικὴ περίπτωση, ἡ ὁποία καταδεικνύει αὐτό, εἶναι ὁ λόγος τοῦ π. Φιλοθέου.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶναι ἰδιαίτερα λεπτὸ καὶ ἐπίκαιρο καὶ πρέπει νὰ δοθῆ μία ὁριστικὴ ἀπάντηση στοὺς ἀμφισβητοῦντες τὴν βασιλικὴ ὁδὸ ἂς ἐξετάσουμε ἀναλυτικὰ τὸ ζήτημα. Ἂς ξεκινήσουμε ἀπὸ ἀπόψεις τοῦ Γέροντος, τὶς ὁποῖες ἔχουν πολλοὶ παρεξηγήσει. Τὸ 1930 γράφει σὲ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μητρ. Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεο: «…τὸν τότε πατριάρχη Κωνσταντῖνο καὶ τὸν βασιλέα Κοπρώνυμο καὶ τοὺς 348 μητροπολίτες, πολλοὶ μοναχοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, δὲν τοὺς ἄκουσαν, ἀποσχίσθηκαν ἀπὸ αὐτούς… Ἆραγε οἱ τέτοιοι εἶναι σχισματικοί, αἱρετικοί, κακόδοξοι, κολασμένοι, ἀναθεματισμένοι… εἶναι ἄξιοι κάθε ἐπαίνου, γιατί δὲν πειθάρχησαν καὶ ἀποσχίσθηκαν, καὶ ἀξιώθηκαν οὐρανίων στεφάνων γιὰ τὴν παρακοή τους ἐκείνη…». Προτείνει ὁ π. Φιλόθεος μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἀποτείχιση; Εἶναι φανερὸ ὅτι δὲν χρησιμοποιεῖ ποτὲ τὸν ὅρο ἀποτείχιση, ἀλλὰ ὁμιλεῖ γιὰ ἀποσχισθέντες, μὲ τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζει ἐντελῶς διαφορετικὴ κατάσταση. Τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀποσχισθέντες; Πρῶτον, ὁμιλεῖ δι' ἀπόσχιση «ἀπὸ αὐτούς», ὑπὸ τὸ ὁποῖο ἐννοοῦνται οἱ συγκεκριμένοι 348, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχαν στὴ ψευτοσύνοδο τοῦ 754 μ.Χ., καὶ ὄχι ἀπόσχιση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἢ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν πιστῶν. Δεύτερον, ἐρωτᾶ ἂν οἱ ἀποσχισθέντες εἶναι «σχισματικοὶ» καὶ ὁ ἴδιος ἀπαντᾶ ὅτι δὲν εἶναι οὔτε σχισματικοὶ οὔτε ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Οἱ ἀποσχισθέντες λοιπὸν ἀπὸ τοὺς συγκεκριμένους 348 δὲν ἔχουν δημιουργήσει κανένα σχίσμα ἢ διαίρεση στὴν Ἐκκλησία. Διὰ νὰ γίνη πιὸ σαφές, ἂς σκεφτῆ κανεὶς τοὺς Παλαιοημερολογίτες, οἱ ὁποῖοι ἀντιθέτως πρὸς τοὺς «ἀποσχισθέντες» π. Φιλοθέου, ἔχουν δημιουργήσει σχίσμα, παρ' ὅτι δὲν εἶναι αἱρετικοί, διότι μὲ πρόφαση τὸ ἡμερολόγιο ἀποτειχίσθηκαν. Οἱ ἀποσχισθέντες λοιπόν, δὲν εἶναι αἱρετικοί, δὲν εἶναι σχισματικοί, εἶναι κάτι ἄλλο. Τρίτον, τὰ παραδείγματα τῶν Ἁγίων ποὺ ἐντάσσει στοὺς ἀποσχισθέντες (Ἅγιος Γερμανός, Ἅγιος Νικηφόρος, Ἅγιος Μεθόδιος, Ἅγιος Ταράσιος, Ἅγιοι Στέφανος καὶ Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης οἱ Γραπτοί, Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης), δὲν εἶναι κανένας ἀπὸ αὐτοὺς ἀποτειχισθείς. Ἀκόμη καὶ ἕνας νὰ ἦταν, τότε τί νόημα θὰ εἶχε νὰ τὸν παραθέση μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ὑπολοίπους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἀποτειχισθέντες; Ἐπομένως, καὶ πάλι φαίνεται ὁλοκάθαρα ὅτι οἱ «ἀποσχισθέντες» δὲν σχετίζονται μὲ καμία ἀποτείχιση.

Τί εἶναι οἱ ἀποσχισθέντες, ἂν δὲν εἶναι ἀποτειχισμένοι ἢ αἱρετικοὶ ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο; Ὁ Ὅσιος λέει ὅτι εἶναι ἄξιοι ἐπαίνου διότι «δὲν πειθάρχησαν καὶ ἀποσχίσθηκαν», μεθερμηνευόμενον: «δὲν πειθάρχησαν καὶ ἀνυπάκουσαν». Οἱ ἀποσχισθέντες εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κήρυξαν ἀνυπακοὴ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τοῦ Κοπρώνυμου τὸ 754 μ.Χ. Αὐτὸ εἶναι καταφανές, ὅταν μελετήση κανεὶς προσεκτικὰ ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μητρ. Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεο. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς θέμα τὸ ζήτημα τῆς ὑπακοῆς στὸν ἐπίσκοπο καὶ ὁ Γέροντας ἀπαντᾶ ὅτι «ἐὰν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἠκολούθουν τοὺς πατριάρχας καὶ ἐπισκόπους, Ἀπολιναρίους, Μακεδονίους, Εὐτυχέας, Διοσκόρους, Σαβελλιο-Σεβήρους, Εὐσεβίους καὶ πολλοὺς ἄλλους, καὶ ἐδέχοντο καὶ ἠσπάζοντο τὰ φρονήματά των, ποῦ τότε Ὀρθοδοξία;», ὅπως καὶ ἀλλοῦ γράφει ὅτι «ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις, καθ' ἃς ἀκριματίστως δύναταί τις νὰ παρακούη, καθὼς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, καὶ ὡς οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀπόστολοι, μᾶς παραγγέλλουν». Ὁ Ὅσιος ὑποστηρίζει μὲ παρρησία καὶ περισσὸ σθένος ὅτι δὲν χωρεῖ ὑπακοὴ σὲ Ἐπισκόπους -εἴτε αὐτοὶ ὀνομάζονται Πατριάρχες, εἴτε εἶναι εὐάριθμοι ὡς οἱ 348 τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἴτε συγκροτοῦν σύνοδο- ὅταν αὐτοὶ δογματίζουν ἐναντίον τῆς Πίστεως καὶ τῆς Παραδόσεως καὶ πίπτουν στὴν αἵρεση. Σὲ αὐτοὺς ἁρμόζει μόνο ἀνυπακοὴ καὶ ἂς εἶναι Ἐπίσκοποι. Ἀποσχισθέντες λοιπὸν εἶναι ὅσοι δὲν ὁμοφρονοῦν οὔτε ἀποδέχονται τὴν γνώμη τοῦ Ἐπισκόπου ἢ τῶν Ἐπισκόπων, ὅταν αὐτοὶ κηρύττουν ἀλλότρια πράγματα, ἀλλὰ πράττουν παρακοὴ καὶ ἀνυπακοή.

Ἕνα ἀκόμη ἀπόφθεγμα τοῦ Ὁσίου, ποὺ τὸν κατανοοῦν κάποιοι ἐσφαλμένα εἶναι τὸ ἑξῆς: «Ἀφήνω συμβουλὴν εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ πνευματικά μου τέκνα νὰ ἀκολουθοῦν τὴν Ἐκκλησίαν... Ἐὰν ἑνωθοῦν, τότε, νὰ χωρίσουν, νὰ ἀποχωρήσουν τελείως ἀκολουθοῦντες ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρελάβομεν κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας». Κατ' ἀρχάς, τὸ «ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρελάβομεν κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας» δὲν ἀναφέρεται στὴν ἀποτείχιση, ὅπως λένε μερικοὶ ὅτι «παρελάβαμε ἀπὸ τοὺς Πατέρες νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ παράδειγμά τους καὶ νὰ ἀποτειχιζόμαστε», ἀλλὰ ὅτι παρελάβαμε ἀπὸ τοὺς Πατέρες τὴν Ἱερὰ Παράδοση. Κατὰ δεύτερον, ἡ κρίσιμη φράση εἶναι «ἐὰν ἑνωθοῦν, τότε, νὰ χωρίσουν, νὰ ἀποχωρήσουν». Ἡ φράση αὐτὴ ἀναφέρεται στὴν ἕνωση μὲ τοὺς Παπικούς. Ὅπως ἀνελύθη σὲ προηγούμενο ἄρθρο, ὁ Γέροντας ποθοῦσε τὴν Ἕνωση μὲ τὴν προϋπόθεση ὅμως τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Παπικῶν στὴν ἀλήθεια, δηλ. στὴν Ὀρθοδοξία. Ὁ Γέροντας στὴν παροῦσα φράση ἀναφέρεται στὴν περίπτωση τῆς ἑνώσεως, ἀλλὰ μὲ Παπικοὺς ὅρους. Ἂν συμβῆ αὐτὸ τότε παύει νὰ ὑπάρχη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ γίνεται ἀμέσως Παπική. Σὲ μία τέτοια περίπτωση ὀφείλουν οἱ πιστοὶ «νὰ χωρίσουν, νὰ ἀποχωρήσουν». Ἡ λέξη «ἀποχωρῶ» ποῦ ἀναφέρεται; Ἀποχωρῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία; Θὰ ἦταν βλάσφημο νὰ ὠνόμαζε ὁ Ὅσιος τὸ μόρφωμα ποὺ θὰ σχηματιζόταν ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς προδότες τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς Ἐκκλησία. Τὸ ἀποχωρῶ ἀναφέρεται στὴν ψευδὸ-ἕνωση. Ἡ ὁδηγία εἶναι σαφής: ὀφείλουμε «νὰ ἀκολουθοῦμε τὴν Ἐκκλησία». Οὔτε οἱ Παπικοὶ εἶναι Ἐκκλησία οὔτε εἶναι Ἐκκλησία ὁποιαδήποτε ψευδὸ-ἕνωση. Ἀποχωροῦμε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ψευδὸ-ἕνωση, ποὺ μεθώδευσαν κάποιοι, καὶ ἀκολουθοῦμε τὴν Ἐκκλησία. Ἑπομένως, ἂν συμβῆ κάτι τέτοιο τότε οἱ πιστοὶ θὰ συνεχίσουμε νὰ ἀκολουθοῦμε τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι τοὺς πέντε ἢ δέκα ἢ ἑκατὸ ποὺ θὰ

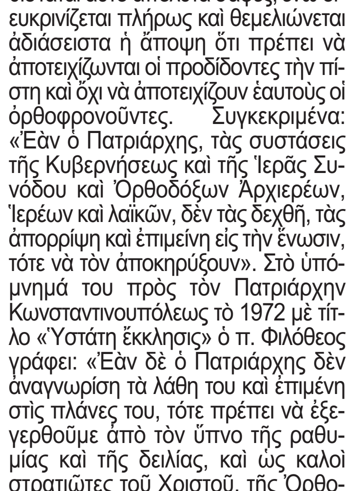

προσχωρήσουν σὲ μία τέτοια ψευδὸ-ἕνωση. Διότι Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὁ Πατριάρχης ἢ μερικοὶ Ἱεράρχες ἢ μερίδα πιστῶν. Ἡ Ἐκκλησία παραμένει ἔστω καὶ ἂν ὅλοι αὐτοὶ οἱ φιλενωτικοὶ δώσουν «γῆ καὶ ὕδωρ» στὸν Παπισμό, μόνο ποὺ δὲν εἶναι αὐτὴ μαζί τους πλέον, καθὼς θέτουν οἱ ἴδιοι ἑαυτοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ «χωρίσουν», δηλ. νὰ διαχωρίσουν τὴ θέση τους ἔναντι τῆς ψευδὸ-ἑνώσεως καὶ νὰ ἀποκόψουν τοὺς αἱρετικοὺς ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἐπιχειρηματολογεῖ ὁ Ὅσιος καθόλου ὑπὲρ μιᾶς ἀποτειχίσεως, ἀλλὰ ἀπεναντίας θεωρεῖ ὅτι ἀποτειχισμένοι εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ προσχωροῦντες, οἱ ἐνδοτικοὶ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Παπισμοῦ, ἐνῶ οἱ πιστοὶ εἶναι οἱ παραμένοντες στὴν Ἐκκλησία, γεγονὸς τὸ ὁποῖο θὰ καταδείξουν ἀποστρεφόμενοι τοὺς ψευδὸ-ἑνωμένους καὶ ἀποκόπτοντάς τους.

Ἡ ἀποκοπὴ τῶν αἱρετικῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἔργο πρωτίστως τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Μὲ δύο κείμενά του καθίσταται αὐτὸ ἀπόλυτα σαφές, ἐνῶ διευκρινίζεται πλήρως καὶ θεμελιώνεται ἀδιάσειστα ἡ ἄποψη ὅτι πρέπει νὰ ἀποτειχίζωνται οἱ προδίδοντες τὴν πίστη καὶ ὄχι νὰ ἀποτειχίζουν ἑαυτοὺς οἱ ὀρθοφρονοῦντες. Συγκεκριμένα: «Ἐὰν ὁ Πατριάρχης, τὰς συστάσεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ λαϊκῶν, δὲν τὰς δεχθῆ, τὰς ἀπορρίψη καὶ ἐπιμείνη εἰς τὴν ἕνωσιν, τότε νὰ τὸν ἀποκηρύξουν». Στὸ ὑπόμνημά του πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1972 μὲ τίτλο «Ὑστάτη ἔκκλησις» ὁ π. Φιλόθεος γράφει: «Ἐὰν δὲ ὁ Πατριάρχης δὲν ἀναγνωρίση τὰ λάθη του καὶ ἐπιμένη στὶς πλάνες του, τότε πρέπει νὰ ἐξεγερθοῦμε ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ραθυμίας καὶ τῆς δειλίας, καὶ ὡς καλοὶ στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐνδόξου πατρίδος μας Ἑλλάδος, νὰ ἐνδυθοῦμε τὰ ὅπλα τοῦ φωτὸς καὶ μὲ μία ψυχὴ καὶ θερμὴ πίστη νὰ φωνάξουμε: Ἔξω οἱ λύκοι καὶ λησταί. Τὸ πνευματικὸ σπίτι, ποὺ μᾶς ἐδώρισε ὁ Οὐράνιος Πατέρας, δὲν σᾶς τὸ παραδίδουμε…».

Οἱ παραπάνω ἀπόψεις τοῦ Γέροντα διαλύουν καὶ τὴν παραμικρὴ ἀχλὺ ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Ἀκόμη καὶ ἂν κάποιος διατηροῦσε ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐπιφυλάξεις, πλέον εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀποδεχθῆ τὴν πεντακάθαρη θέση τοῦ μακαριστοῦ Πατρός. Ἡ ἐμμονὴ κάποιων στὴν ἐπιβολὴ τῆς ψευδὸ-ἑνώσεως πρέπει νὰ ὠθήση τοὺς πιστοὺς σὲ πράξεις: στὴν ἀποκήρυξη τῶν ἑνωτικῶν! Δὲν εἶναι οἱ πιστοὶ αὐτοὶ ποὺ πρέπει νὰ ἀποχωρήσουν, ἀπεναντίας πρέπει νὰ διακηρύξουν καὶ νὰ ὀρθώσουν ὡς λάβαρό τους τὴν ἀπαίτηση ἡ μερίδα τῶν ἑνωτικῶν, ἀκόμα καὶ ἂν σὲ αὐτὴ εἶναι καὶ ὁ Πατριάρχης, νὰ πάψουν νὰ ἀποκαλοῦνται Ὀρθόδοξοι. Νὰ τοὺς ἀποκαθηλώσουν ἀπὸ τοὺς τίτλους καὶ ἀπὸ τοὺς θρόνους τους καὶ νὰ τοὺς ὑποδείξουν τὴν θύρα τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. «Ἔξω οἱ λύκοι καὶ λησταί»! Νὰ ἐκδιωχθοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν ποίμνη τοῦ Κυρίου. «Τὸ πνευματικὸ σπίτι… δὲν σᾶς τὸ παραδίδουμε…»! Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀπὸ τὴ φύση τῆς ὁ οἶκος τῶν γεννηθέντων ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τῶν κατ' υἱοθεσίαν τέκνων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σὲ αὐτοὺς ἀνήκει καὶ αὐτοὶ θὰ παραμείνουν ἐντός, γι' αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποχωρήσουν καὶ νὰ τὴν παραδώσουν σὲ κανένα. Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ παρέμεναν ἁπλὰ λόγια ἂν ὁ ἴδιος ὁ Ὅσιος δὲν τὸ ἀπεδείκνυε μὲ τὸ παράδειγμά του. Ὅταν ἀνέκυψε τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου δὲν ἀποτειχίσθηκε, δὲν ἐγκατέλειψε τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀγωνίσθηκε ἐντὸς τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματος, δι' ἐλέγχου τῶν ὑπαιτίων καὶ δι' ὑποδείξεως τοῦ ὀρθοῦ.

Σημ: Αἱ πηγαί μας εἶναι ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ἐκδόσεων «Ὀρθόδοξος Κυψέλη» διά τόν π. Φιλόθεον.

Ν.Σ.

Η ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΝ «ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὡς ἐκεῖνο τοῦ Ἀρχ. πρώην Θυατείρων κυροῦ Μεθοδίου, ποὺ ἐμνημονεύσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον, καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Σπυρίδωνος. Ἑπομένως, ὅσον ἀσκοῦνται πιέσεις, τόσον γίνονται καὶ ὑποχωρήσεις. Διὰ τοῦτο ὡς ἐπληροφορήθημεν τὴν πρωΐαν 9ης Μαΐου 2015 ἀπὸ τὸ Ἱστολόγιον «Ὁ Παιδαγωγός»: «Διαβάζουμε στὴν ἐπίσημη Ἱστοσελίδα τοῦ Rotary Κέρκυρας: «Μὲ μεγάλη ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκδήλωση τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Νέας Ὑόρκης… Τὴν ἐκδήλωση τίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους ὁ Σεβασμιότατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος… Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐκδήλωσης… ἀναφέρθηκε στὴν προσφώνησή του γιὰ τὴν πολὺ καλὴ συνεργασία τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Κέρκυρας…», ὅμιλος ποὺ ἐνίσχυσε προσφάτως τὴν Ἱ. Μ. Κερκύρας, ὅπως εἴχαμε γράψει. Πῶς ὁ Ἀρχ. Ἀμερικῆς εὑρέθη εἰς τέτοιαν σύναξιν, ἐὰν δὲν τοῦ ἠσκήθησαν πιέσεις;

Εἰς τὸ ἴδιο Ἱστολόγιον ἐδιαβάσαμε: «Ἰδιαίτερα συγκινητικὴ ἦταν ἡ συνάντηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος στὴν Τουρκία κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Γεν. Προξένου μας στὴν Σμύρνη κ. Θεοδώρου Τσακίρη μὲ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Στέγης Πολιτισμοῦ Θεσσαλονίκης «Ὁ Ἀριστοτέλης» πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Πρόεδρος κ. Θεόδωρος Ἀσπασίδης προσέφερε τὴν προτομὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀριστοτέλη καὶ τὸ Μετάλλιο τῶν 80 χρόνων ἀπὸ τὴν ἵδρυση τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Θεσσαλονίκης». Ὑπάρχει ἄραγε Ροταριανὸν τρίγωνον Ἀμερικῆς – Κέρκυρας – Σμύρνης;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὑρίσκεται εἰς τὴν δεινὴν θέσιν νὰ ἀκολουθῆ εἰς τὸ ἑξῆς τὸ Οἰκουμενιστικὸν πρόγραμμα ποὺ τοῦ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν «Ἀρχὴν» ἐξαρτήσεώς του, χωρὶς βεβαίως νὰ θεωρῆται ἀμέτοχος εὐθυνῶν. Εἰς δελτίον τύπου, τὸ ὁποῖον ἐξέδωσε ἡ Ἀρχ. Ἀμερικῆς τὴν 8ην Μαΐου 2015, ἀναφέρεται ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς Οἰκουμενιστικὴν ἐκδήλωσιν: «Ὑψηλοὶ προσκεκλημένοι καὶ ἐκπρόσωποι διαφόρων θρησκειῶν συγκεντρώθηκαν γιὰ τὴν Οἰκουμενιστικὴ ἐκδήλωση 'Οἱ ἅγιοι μάρτυρες τῆς Γενοκτονίας τῶν Ἀρμενίων: Μία προσευχὴ γιὰ τὴ Δικαιοσύνη καὶ τὴν Εἰρήνη'… Παρόντες μεταξὺ τῶν χιλιάδων ποὺ παρακολούθησαν τὴν ἐκδήλωση ἦταν πολλοὶ ἀξιωματοῦχοι, συμπεριλαμβανομένου… τοῦ Ἀντιπροέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Τζὸ Μπάιντεν… μελῶν τοῦ Κογκρέσου, καὶ χριστιανικῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν ἀπὸ ὅλη τὴ χώρα… Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος ἀνέγνωσε μία ἑσπερινὴ προσευχή».

Διαφωτιστικὸν εἶναι τὸ ἀπόσπασμα, ἀπὸ πρόσφατον ἄρθρον εἰς τὸν Ο.Τ., τὸ ὁποῖον δίδει τὸ κλειδὶ τῆς ἑρμηνείας: «Οἱ Η.Π.Α., ἀπὸ τῆς Προεδρίας τοῦ Τρούμαν καὶ ἐντεῦθεν, ἔχουν δώσει – διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ– ὑπερεξουσίες στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ὄχι, βεβαίως, γιὰ νὰ προαχθῆ τὸ ἔργο τῆς Ὀρθοδοξίας…». Δὲν εἶναι μυστικὸν ἄλλωστε ὅτι τὰ ζητήματα τοῦ Πατριαρχείου συζητοῦνται μεταξὺ κυβερνήσεων, ὅπως συνέβη κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐξ. Ὑπ. Ἐξωτερικῶν κ. Κοτζιᾶ: «Μὲ τὸν κ. Τσαβούσογλου συζητήθηκαν σύμφωνα μὲ πληροφορίες καὶ θέματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» (Ἔθνος 13ης Μαΐου 2015), καί: «ὁ κ. Κοτζιᾶς ἔχει ἐπαφὲς στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὴν Ἄγκυρα μὲ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία τῆς χώρας, ἐνῷ θὰ μετάσχει καὶ στὴ σύνοδο τοῦ ΝΑΤΟ στὴν Ἀττάλεια» (Ἀγγελιοφόρος 13ης Μαΐου 2015). Ἐπίσης, ὁ Ἐξ. κ. Ὑπουργὸς ἐδήλωσε κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Φανάριον: «Ἐκφράσαμε στὸν Παναγιώτατο τὴν ὑποστήριξή μας στὴν προετοιμασία ποὺ κάνει γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ χρόνου καὶ τὴ στήριξή μας στὸν διάλογο ἀνάμεσα στὶς χριστιανικὲς ἐκκλησίες καὶ ἀνάμεσα στὰ διαφορετικὰ θρησκεύματα, ποὺ προωθεῖ μὲ τόλμη, σύνεση καὶ σοφία ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης» καὶ αἰφνιδίως ἐσχάτως καὶ ὁ Ἀρχ. Ἀμερικῆς εἰς τὴν χώραν τῆς παγκοσμιοποιήσεως…

Αἱ ἐξελίξεις καλπάζουν

Εἰς τὴν «Καθημερινὴν» τῆς 17ης Μαΐου διαζωγραφεῖται πλέον ἡ ἀπόφασις ἀντικαταστάσεως ὡς τελεσίδικος μέσα ἀπὸ τὰς φράσεις: «Στὴν ἑπόμενη ἡμέρα στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἀρχίζουν νὰ στρέφουν τὸ βλέμμα οἱ ὁμογενεῖς τῶν ΗΠΑ… Πλέον λόγῳ τοῦ προκεχωρημένου τῆς ἡλικίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡ ἑλληνικὴ ὁμογένεια προετοιμάζεται γιὰ ἕνα νέο θρησκευτικὸ ἡγέτη… Ἕνα πρόσωπο ποὺ θὰ μπορεῖ νὰ ἰσορροπεῖ ἀνάμεσα στὴ θρησκευτικὴ ἔκφραση καὶ τὴν πολιτικὴ σκοπιμότητα… νὰ προσφέρει διαύλους ἐπικοινωνίας στοὺς ἐκπροσώπους της, στὸν ἐπιχειρηματικὸ κόσμο, στὴν πολιτική…».

Τὸ ἄρθρον ἐμμέσως πλὴν σαφῶς ζητεῖ ὁ ἑπόμενος Ἀρχιεπίσκοπος νὰ εἶναι νέος, διὰ νὰ μπορῆ νὰ ταξιδεύη εἰς ὅλας τὰς μακρινὰς ἐνορίας, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίζη καλῶς τὴν ἀγγλικήν. Ἐπίσης νὰ ἔχη διάθεσιν διὰ ἀνοίγματα καὶ νὰ δώση βάρος εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν διαδικασίαν. Τέλος, θεωρεῖται ἀπαραίτητον προσὸν ἡ διατήρησις τοῦ παρόντος status quo μὲ τὴν «μητέρα Ἐκκλησία». Μὲ ὅλα αὐτὰ φωτογραφίζεται κάποιος; Ποῖος εἶναι τόσο ἔμπιστος τοῦ Πατριάρχου, νέος, ἀγγλομαθής, πολυταξιδεμένος, ποὺ ἔχει κῦρος εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἱκανὸς νὰ προωθήση τὴν πολιτικήν, ὥστε νὰ πληροῖ τὸ «πακέτο»; Ἀκόμη δὲν καταλάβατε;

Ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων προετάθη «πρὸς τὴν ἑπόμενη Κληρικολαϊκὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡ αὔξηση τῆς λογίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο στὰ δύο ἑκατομμύρια δολλάρια» κατὰ τὴν πρόσφατον (10-12 Μαΐου) Κληρικολαϊκὴν συνέλευσιν τῆς Νέας Ἰερσέης ὡς ἀνεγνώσαμεν τὴν 17ην Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς τὸ greeknewsonline.com;

Ποία ἡ λύσις;

Ὁ «Ο.Τ.» πολλάκις ἔχει τονίσει ὅτι ἕνα μέτρον διὰ νὰ ἀλλάξουν τὰ πράγματα εἰς τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον θὰ εἶναι νὰ συγκληθῆ ἡ Ἱεραρχία τοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ἀντικανονικῶς δὲν συγκαλεῖται! Πιθανῶς ὅταν συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ Ἱεράρχαι κάποιος νὰ λάβη θάρρος καὶ νὰ ὁμιλήση τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας. Τὸ Πατριαρχεῖον ἐφαρμόζει μίαν εἰδικοῦ τύπου «ἀριστίνδην» Σύνοδον, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζουν ὅλα τὰ προβλήματα. Ἕνα δεύτερον μέτρον εἶναι νὰ ἀποκτήση τὴν Αὐτοκεφαλίαν της ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ὥστε νὰ ἐλέγχη τὰ τοῦ οἴκου της καὶ νὰ μὴ εἶναι πειθήνιον ὄργανον. Εἰς τὸν καταρτισθέντα κατάλογον θεμάτων ὑπὸ τῆς Διορθοδόξου Προκαταρτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοῦ 1930 θὰ ἤνοιγε μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον καὶ τὸ ζήτημα αὐτό: «Μελέτη τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας καὶ βελτιώσεως αὐτῆς», ὅμως αὐτὸ ἀφῃρέθη μετέπειτα καὶ ἐτέθη ἐν γένει πρὸς συζήτησιν ἡ διαδικασία περὶ Αὐτοκεφαλίας.

Ν.Σ.

Ποιμένες καὶ λύκοι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χονται στὴν ποίμνη τοῦ Χριστοῦ ἢ ποὺ ζοῦν καὶ δροῦν μέσα στὴν Ἐκκλησία ὄντας «λύκοι» ὅμως. Τὰ λόγια τοῦ Παύλου γι' αὐτοὺς εἶναι καθαρὰ προφητικά. Στὶς Ποιμαντικές του Ἐπιστολὲς μνημονεύονται τέτοιοι ψευδοδιδάσκαλοι. Τὸ ἔργο τους εἶναι αὐτόχρημα σατανικό. Ἀντιποιοῦνται τὴν θέση τοῦ γνησίου Ποιμένος καὶ ἐμφανίζονται μὲ τὸ ἔνδυμά Του καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνοι. Οἰκειοποιοῦνται τὸ ποίμνιο καὶ τὸ ἐκμεταλλεύονται, πνευματικὰ καὶ ὑλικά, σὰν νὰ ἦταν φέουδό τους. Δὲν ἐργάζονται, οὔτε ἀγωνιοῦν γιὰ τὴν ἑνότητα τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μεταβάλλουν τοὺς πιστοὺς σὲ ὀπαδούς τους, καὶ σχηματίζουν ἰδιαίτερες ὁμάδες, ὄχι πιὰ μὲ πιστοὺς στὸν Χριστό, ἀλλὰ μὲ ὀπαδοὺς δικούς τους. «Ὁ γὰρ τῶν αἱρετικῶν σκοπὸς σπουδάζει περιποιῆσαι ἑαυτοῖς λαόν, οὐ τῷ Κυρίῳ ἵνα ἑαυτοῖς ἐγκαυχῶνται» (Ἀμμώνιος).

Ἡ ὁμαδοποίηση τῶν πιστῶν πάντα ὁδηγεῖ στὴν ὀπαδοποίησή τους, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχουν καταδικασθεῖ ἐπίσημα ὡς αἱρετικὲς αὐτὲς οἱ ὁμάδες. Ὅπως ὅμως οἱ Ποιμένες, ἔχουν ὡρισμένες ἐσωτερικὲς πνευματικὲς προϋποθέσεις, τὸ ἴδιο ἔχουν, κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρες, καὶ οἱ ἀντιποιμένες, οἱ «λύκοι», τὶς δικές τους προϋποθέσεις. Καὶ ὅταν ἀσυνείδητα ἀκόμη φθάνουν στὴν κατάσταση τοῦ «λύκου», ὀπαδοποιώντας χωρὶς ἴχνος γνησιότητος τοὺς πιστούς, στεροῦνται τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας τῶν γνησίων Ποιμένων. Δὲν ἔχουν οἱ ἴδιοι περάσει ἀπὸ τὴν πνευματικὴ θεραπεία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ἀναλαμβάνουν τὸ ἔργο τῆς «θεραπείας» τῶν ἄλλων! Οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔχουν κοινὲς ἐσωτερικὲς ἐμπειρίες, γιατί ἔχουν ὅλοι τὸν ἴδιο φωτισμό. Γι' αὐτὸ μένουν ἑνωμένοι μὲ τὸν Χριστὸ καὶ κρατοῦν καὶ τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ ἑνωμένο. Οἱ διάφοροι ὅμως «λύκοι», ἀντὶ γιὰ ἅγιο Πνεῦμα καὶ φωτισμό, ἔχουν μέσα τους τὴν πονηρία καὶ τὰ πάθη τους. Στὴ χειρότερη περίπτωση, εἰσέρχονται στὸ ποίμνιο, γιὰ νὰ «θύσουν καὶ ἀπολέσουν», ὄντες ὄχι ποιμένες, ἀλλὰ «κλέπται» (Ἰωάν. ι΄ 10). Ἔτσι, δὲν βλέπουν τὴν ἀποστολή τους ὡς συνεχῆ προσφορὰ καὶ θυσία ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου, ἀλλὰ ὡς στάδιο κοσμικῆς καριέρας καὶ κέρδους. Στὴν καλύτερη περίπτωση, μπορεῖ νὰ ἔχουν τὴ θέληση νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸ ποίμνιο. Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ τοῦ προσφέρουν κάτι, γιατί μέσα τους δὲν ἔχουν αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ προσφέρουν, Πνεῦμα δηλαδὴ Ἅγιο καὶ Ἀλήθεια. Εἶναι ἴσως ἠθικοὶ (ἐξωτερικὰ) - καὶ γι' αὐτὸ ἀσφαλῶς καὶ ἠθικολόγοι, ποὺ μαστιγώνουν ἀνελέητα τὴν διαφθορὰ τῶν ἄλλων. Δὲν εἶναι ὅμως (ἐσωτερικὰ) κεκαθαρμένοι καὶ φωτισμένοι, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ποτὲ γιατροί, ἀλλὰ μένουν ἀδέξιοι «κομπογιαννίτες», ποὺ ἠθικολογοῦν, ἀλλὰ δὲν ὁδηγοῦν στὴν θεραπεία τὸ ποίμνιό τους, κρατώντας το στὸ ἐπίπεδο τῆς εἰδωλολατρίας καὶ ἀθεΐας. Εἰδωλολατρίας, γιατὶ τὸ μαθαίνουν νὰ θαυμάζει καὶ νὰ πιστεύει στὸν «ἐνάρετο» καὶ «καθαρὸ» ἑαυτό του (πρβλ. τοὺς «πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς» Φαρισαίους, Λουκ. ιη΄ 9)· καὶ «ἀθεΐας», γιατί, μὴ προχωρώντας διὰ τῆς ἐσωτερικῆς καθάρσεως στὸν ἁγιοπνευματικὸ φωτισμό, δὲν γνωρίζει ποτὲ τὸν Ἀληθινὸ Χριστὸ καὶ μένει στὸ σκοτάδι τῆς τυπολατρίας.

Μόνον οἱ Ἅγιοι Πατέρες

ὅλων τῶν αἰώνων, ὡς γνήσιοι Ποιμένες, συνεχίζουν τὸ ἔργο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ ἐφαρμόζουν τὶς ὁδηγίες του γιὰ τὴν προφύλαξη τῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς διαφόρους λύκους. Μὲ τὸν θεῖο Λόγο καὶ τὴν «σφενδόνα τοῦ Πνεύματος» ἀπομακρύνουν «τοὺς βαρεῖς καὶ λοιμώδεις λύκους». Μὲ τὴν ἀνύστακτη φροντίδα τους καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης τους νουθετοῦν, παρακαλοῦν, διορθώνουν. Βλέποντας τὴν Ἐκκλησία ὡς Ποίμνη τοῦ Χριστοῦ - καὶ ὄχι δική τους- δὲν ἐπιβαρύνουν κανένα, ἀλλὰ προσφέρουν στὸ Ποίμνιο τὰ πάντα, πνευματικὰ καὶ ὑλικά, ὅσα ἔχουν. Γίνονται αὐτοὶ φτωχοὶ (ὑλικά), γιὰ νὰ πλουτίζουν πνευματικὰ τοὺς ἄλλους. Μποροῦν νὰ διακηρύττουν: «ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα». Πλούσιοι σὲ Πνεῦμα, βλέπουν τὰ ὑλικὰ ὡς μέσο διακονίας τῶν πνευματικῶν τους παιδιῶν καὶ ὄχι πλουτισμοῦ δικοῦ τους... Μιλοῦμε; συχνὰ γιὰ λιμὸ πίστεως, γιὰ πτώση τῆς χριστιανικότητος στοὺς καιρούς μας. Εἶναι, γιατί, ἐνῶ εἴμαστε τόσο πλούσιοι σὲ «λύκους», εἴμαστε τόσο φτωχοὶ δυστυχῶς σὲ ποιμένες.

Ἡ Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία νὰ προστατέψη...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στικὰ ἀτοπήματα τῆς «Κοινότητας Taize».

Ἡ «Κοινότητα Taize» ἔχει γίνει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ "ἀξιοθέατα" τοῦ κόσμου. Πάνω ἀπὸ 100,000 νέοι (διαφόρων δογμάτων) ἀπ'ὅλο τὸν κόσμο τὴν ἐπισκέπτονται. Ἡ ἐπίσκεψή τους εἶναι ὀλιγοήμερη καὶ ἐκεῖ "ἀσχολοῦνται" μὲ οἰκουμενιστικὲς προσευχές, τὴν ἀνάγνωση τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καθὼς καὶ μὲ ἄλλες "συλλογικὲς", ὅπως τὶς καλοῦν, ἐργασίες.

Τὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι τὴν ἐπισκέπτονται ἀρκετοὶ νέοι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀρκετοὶ μάλιστα φοιτητὲς Θεολογικῶν Σχολῶν σὲ ὀργανωμένη βάση. Ἡ συμμετοχὴ Πανεπιστημιακῶν θεολόγων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δίνει τὴ δική της παρότρυνση.

Οἱ οἰκουμενιστικὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ πραγματοποιοῦνται στὴν «Κοινότητα Taize», σκοπὸ ἔχουν νὰ καταδείξουν ὅτι οἱ δογματικὲς διαφορὲς ἀποτελοῦν ἁπλὰ διαφορετικὲς παραδόσεις. Τοῦτο ἄλλωστε ὑπονοεῖται καὶ ἀπὸ τὰ κατὰ καιροὺς παπικὰ κελεύσματα, ὅπου οἱ δογματικὲς διαφορὲς καλοῦνται σκοπίμως ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα.

Πρὸς τὸν σκοπὸ τοῦτο ὁ καλούμενος "ἀδελφὸς" Ἀλοΐς συνέταξε γιὰ τὸ ἔτος 2014: «Τέσσερις προτάσεις γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῆς ὁρατῆς κοινωνίας ἀνάμεσα σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὸν Χριστόν». Ἡ οἰκουμενιστικὴ στρέβλωση εἶναι ὁλοφάνερη.

Ἡ Τρίτη πρόταση τοῦ Ἀλοΐς, τιτλοφορεῖται μὲ τὸ κέλευσμα "Προσεύχεσθε τακτικὰ μὲ ἄλλους" ἀναφέρει: «Ἀντὶ νὰ μένουμε μόνοι μας μὲ αὐτὰ τὰ ἐρωτηματικά, ἂς βροῦμε μερικοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, γιὰ νὰ συζητοῦμε, μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα ἢ μία φορὰ τὸν μήνα. Ἂς μελετοῦμε μαζὶ μία σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου ἢ κάποιο ἄλλο κείμενο. Ἂς προσευχόμαστε μαζί, μὲ ὕμνους, μὲ μία περικοπὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μὲ μία ἐκτενῆ σιωπή». Νὰ παρατηρήσομε ὅτι θὰ ἦταν ἀφέλεια νὰ μὴ ἀντιληφθοῦμε ὅτι σαφῶς ὑποδεικνύεται ἡ συμπροσευχὴ μὲ ἀνθρώπους διαφόρων δογμάτων. Χρησιμοποιεῖται πρὸς τοῦτο ὡς ὑπότιτλος τὸ ἁγιογραφικὸ "Οὗ γὰρ εἰσιν δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν" (Ματθ. 18,20).

Τέτοια παρῳδία προσευχῶν εἶναι ἀταίριαστη στὸν πραγματικὸ Χριστιανό. Ἡ συμπροσευχὴ μὲ αἱρετικοὺς εἶναι παρῳδία προσευχῆς. Ὁ Ἅγιος Νεῖλος λέγει ὅτι «ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ ἀνέβασμα τοῦ νοῦ στὸν Θεό». Χαρακτηρίζει ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἅγιος τὴν προσευχὴ «συναναστροφὴ τοῦ νοῦ μὲ τὸν Θεό».

Θὰ μποροῦσε ποτὲ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἢ κάποιος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἢ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ συμπροσευχηθεῖ μὲ αἱρετικούς; Ὁ Κανὼν ΛΓ΄ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου λέγει «Οὐ δεῖ αἱρετικοὺς ἢ σχισματικοὺς συνεύχεσθαι». Παρατηρεῖται πράγματι σχετικοποίηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, σὲ ὅσους Ὀρθόδοξους συμμετέχουν σὲ αὐτὲς τὶς οἰκουμενιστικὲς στρεβλώσεις.

Εἶναι ἐπακόλουθο λοιπὸν καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ ἀνθρωπάρεσκο τῶν "ἐλασσόνων", στὰ οἰκουμενιστικὰ διαλογικὰ παίγνια. Καθίστανται τοιουτοτρόπως ἡ μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἀλήθειας δευτερεύουσες. Εἶναι ξεκάθαρο δεῖγμα παπικῆς δολιότητας, ἡ «Κοινότητα Taize» στὴ Γαλλία καὶ συνεπῶς εἶναι ἀπαράδεκτη ἡ συμμετοχὴ Ὀρθοδόξων νέων σ' αὐτὲς τὶς οἰκουμενιστικὲς συνάξεις.

Δυστυχῶς σὲ αὐτὸ συνέδραμε καὶ ὁ Ὀλιβιὲ Κλεμὰν (Olivier Clement) (1921-2009), ὁ ὁποῖος διετέλεσε καθηγητὴς στὸ Ἰνστιτοῦτο Ὀρθόδοξης Θεολογίας τοῦ Ἁγίου Σεργίου στὸ Παρίσι. Τὸ βιβλίο του, τὸ ὁποῖο τιτλοφορεῖται «Taize: Ἕνα νόημα γιὰ τὴ ζωή» " Taize: Un sens a la vie" (Bayard editions, 1997), δυστυχῶς εἶναι ἕνας ἔπαινος τῆς οἰκουμενιστικῆς αὐτῆς κοινότητας.

Ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ στὸ βιβλίο του αὐτὸ Ὀλιβιὲ Κλεμὰν γιὰ τὴν οἰκουμενιστικὴ κοινότητα Taize: «Ἕνα χῶρο (ἐννοεῖ τὸ Taize) ὅπου τοὺς δέχονται ὅπως εἶναι, χωρὶς νὰ τοὺς κρίνουν, ὅπου δὲν τοὺς ζητοῦν ἕνα δογματικὸ διαβατήριο…». Στὸ βιβλίο του αὐτὸ ὁ Ὀλιβιὲ Κλεμὰν ἐπίσης ἀναφέρει: «Στὸ Ταϊζέ, ἀδελφοὶ μὲ διαφορετικὸ θρήσκευμα, ἐθνικότητα, μόρφωση, γλῶσσα, ὅλα αὐτὰ διαφορετικὰ καὶ καμιὰ φορὰ ἀντίθετα, προσεύχονται καὶ ἐργάζονται μαζί: ναί, εἶναι δυνατόν, ὁ Χριστὸς καταστρέφει κάθε χώρισμα». Ἰσοπεδώνεται ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ψεῦδος μὲ τὴ σημείωση αὐτὴ τοῦ Ὀλιβιὲ Κλεμάν. Ὑποβαθμίζεται ἡ δογματικὴ ἀλήθεια χάριν τῆς ἀνθρωπάρεσκης ἀγάπης.

«Φρονοῦμεν ὅτι τὸ αἴτιον εἰς τὸ νὰ μὴ βλέπωμεν διαφορὰν μεταξὺ Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν ἔξω αὐτῆς αἱρετικῶν, εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως, τοῦ καταυγάζοντος τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, Θαβωρείου Φωτός», ἔλεγε ὁ Γέροντας Θεόκλητος Διονυσιάτης.

Δυστυχῶς μὲ τέτοια οἰκουμενιστικὰ ὀλισθήματα, προετοιμάζονται οἱ νέοι ποὺ συμμετέχουν σὲ αὐτὲς τὶς συνάξεις γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἀποδοχὴ οἰκουμενιστικῶν ἀτοπημάτων. Ἐναπόκειται λοιπὸν στὴν Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία νὰ ὑποδείξει τοὺς κινδύνους στοὺς Ὀρθοδόξους νέους, ἀπὸ τέτοιες βαβέλειες οἰκουμενιστικὲς συνάξεις.

Αἱ θρησκευτικαὶ ἀνησυχίαι τοῦ ἀθρήσκου Πρωθυπουργοῦ!

Ἐκπλήκτους ἄφησε πολλοὺς ἡ εἴσοδος τοῦ Ἐξοχ. Πρωθυπουργοῦ κ. Τσίπρα εἰς τὸν Κοινοβούλιον μὲ ἕνα βιβλίον τὸ ὁποῖον θίγει θρησκευτικὰ ἐρωτήματα καὶ καταφέρεται ἐναντίον τῆς θρησκείας. Προφανῶς εἴτε ἑτοιμάζει σχέδιον, ποὺ ἅπτεται τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας εἴτε αἱ συναντήσεις μὲ ἐκκλησιαστικοὺς ταγοὺς καὶ ἡ προσωπικὴ ἐπαφὴ μαζί τους, τοῦ ἐδημιούργησαν βαθυτάτας ἀπορίας... Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ lifo.gr τῆς 7ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Ὁ κ. Τσίπρας ἔφτασε στὸ Κοινοβούλιο γιὰ τὴν «Ὥρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ», κρατώντας στὸ χέρι του τὸ βιβλίο «Θρησκευτικὸς Λόγος – Τὸ χαλινάρι τῆς ἐλευθεροφροσύνης», ποὺ κυκλοφορεῖ ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις Δίον. Στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου ἀναφέρεται: «Ἡ θρησκευτικὴ μὲ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία ἀποτελοῦν ἔννοιες ἀλληλένδετες, ὅπου ἡ μία βοηθᾶ τὴν ἄλλη, ὥστε νὰ ἐλέγχει πιὸ ἀποτελεσματικὰ τὰ μέλη τῆς κοινωνίας ποὺ ἐξουσιάζει. Ἀκόμα κι ἂν ἡ πολιτικὴ ἐξουσία εἶναι τυραννική, ἡ θρησκευτικὴ ἔδειξε ὅτι δὲν ἔχει πρόβλημα νὰ τὴ θεωρεῖ ἀπ' τὸ θεὸ εὐλογημένη. Ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴ θίγονται τὰ συμφέροντά της»... Τὸ βιβλίο πραγματεύεται ἐρωτήματα ὅπως ἂν «Ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο ἔμφυτο θρησκευτικὸ συναίσθημα ἢ ὄχι;», «Πότε καὶ μὲ βάση ποιὰ στοιχεῖα δημιουργήθηκε ἡ θρησκεία;», «Ποιοὶ ἦταν οἱ πρῶτοι θεοί;», «Ποιὰ εἶναι ἡ σχέση μεταξὺ πιστῶν καὶ θρησκείας;», «Γιατί ἡ θρησκεία στηρίζεται στὸ συναίσθημα καὶ ὄχι στὴ λογική;», «Γιατί τὸ ἱερατεῖο ἐξαπατᾶ τοὺς πιστούς;», «Ποιοὺς ἐξυπηρετεῖ ἡ ἄμορφη μάζα τοῦ ἄβουλου ποιμνίου;», «Τί σχέση ἔχει ἡ πολιτικὴ ἐξουσία μὲ τὴ θρησκεία;» καὶ «Ποιὰ εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ λόγου;».

Συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεδρίασεν ἐπὶ τριήμερον ἀπὸ τῆς 12ης ἕως καὶ 14ης Μαΐου ἐ.ἔ. κυρίως διὰ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα. Μεταξὺ αὐτῶν ἔγινεν ἀναφορὰ διὰ τὰς προσπαθείας διὰ ἵδρυσιν σχολείου εἰς τὴν Ἀϊτήν, ἡ ὁποία προσφάτως ἐπλήγη φοβεροῦ ὑπὸ σεισμοῦ. Ἐπίσης ἀπεφάσισε νὰ λάβη θέσιν διὰ τὰ ὅσα ἐπικριτικὰ ἐλέχθησαν δημοσίως τόσο περὶ τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸ ἀκριτικὸν χωρίον Ἐχίνος ὅσον καὶ περὶ τῆς μετακομιδῆς τοῦ λειψάνου τῆς Μεγαλομάρτυρος Ἁγ. Βαρβάρας εἰς Ἀθήνας. Διὰ τοῦτο ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθὲν τῆς 14ης Μαΐου 2015:

«Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ τόπος μας διέρχεται μακροχρόνια καὶ πολύπλευρη κρίση καὶ ἡ ὑπεύθυνη Κυβέρνηση δίνει τὴ μάχη γιὰ τὸ αὔριο τῆς χώρας, δυστυχῶς συνέβησαν κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἀνησυχητικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ ἀπασχολήσουν τὴ Διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδο κατὰ τὶς πρόσφατες συνεδρίες τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ.

1. Ἀρχηγὸς νεότευκτου πολιτικοῦ κόμματος, προφανῶς γιὰ λόγους πολιτικοῦ ὀφέλους, σχολίασε ἀρνητικὰ καὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν καθιερωμένη περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου στὸ ἀκριτικὸ χωριὸ Ἐχίνος τῆς ὀρεινῆς Ξάνθης, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται χάριν τῶν Ὀρθοδόξων ποὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα λόγῳ ὑπηρεσίας ὑποχρεοῦνται νὰ εὑρίσκονται ἐκεῖ. Μὲ τὴ στάση του αὐτὴ δείχνει νὰ ἀγνοεῖ, ὡς μὴ ὤφελε, τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων στὴ Θράκη, οἱ ὁποῖοι μάλιστα γιὰ τὶς δηλώσεις αὐτὲς διαμαρτυρήθηκαν μὲ δημοσιεύματα. Πρέπει νὰ ὑπογραμμισθεῖ γιὰ ὅσους ἀγνοοῦν τὰ πράγματα στὴ Θράκη, ὅτι παρεμβάσεις μακρόθεν εἶναι ἐπικίνδυνες, ὅπως καὶ ἡ καλλιέργεια διχαστικῶν τάσεων, σὲ περίοδο μάλιστα ποὺ ἡ ἑνότητα πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται καὶ μὲ θυσίες.

2. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀφίξεως ἐκ Βενετίας τῶν Τιμίων Λειψάνων τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας, ὕστερα ἀπὸ χίλια χρόνια καὶ πλέον, ὁ κοινοβουλευτικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ πρώτου κόμματος ἐξέφρασε ἀπόψεις προσβλητικὲς γιὰ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα καὶ τὶς παραδόσεις τοῦ λαοῦ μας. Ὁ ἴδιος ὁ λαὸς ὅμως, μὲ τὴν ἀθρόα καὶ συνεχῆ συμμετοχή του στὸ Προσκύνημα καὶ τὶς Ἀκολουθίες, δίνει ἠχηρὴ ἀπάντηση στὰ ὅσα ἀσεβῶς διατυπώθηκαν καὶ διασαλπίζει τὴν πίστη καὶ τὴν ἀφοσίωσή του στὰ ὅσια καὶ ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκφράζοντας τὴ λύπη της γιὰ τὰ ὅσα ἀτυχῶς συνέβησαν καὶ διετυπώθησαν, συγχαίρει τὸν εὐσεβῆ λαό μας, τὸν φύλακα τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως, τὸν ὁποῖο μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις της καὶ μὲ στοργὴ διακονεῖ, καὶ εὔχεται ὁ Ἀναστὰς Κύριος νὰ καταυγάζει στὶς καρδιὲς ὅλων τὸ ἀνέσπερο Φῶς τῆς ἐλπίδας τῆς Ἀναστάσεως, ἡ δὲ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Βαρβάρα νὰ συμπαρίσταται στὸν δύσκολο καθημερινὸ ἀγώνα».

Συμφώνως πρός πληροφορίας ἡ Ἱ. Σ. πρόκειται νά συνέλθη τήν προσεχῆ ἑβδομάδα διά τήν πλήρωσιν τῶν Ἱ. Μ. Κεφαλληνίας καί Καλαμαριᾶς.

Συμμάχους εἰς τοὺς αἱρετικοὺς ἀναζητεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας;

Τώρα καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ὑπογράφει κοινὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ Π.Σ.Ε., εἰς τὰ ὁποῖα οἱ αἱρετικοὶ ὀνομάζονται «Ἐκκλησίες». Τί ἐπιδιωκεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖ ἕνα λαὸν ἑκατομμυρίων πιστῶν, μὲ τὸ νὰ συνασπίζεται μὲ προτεσταντικὰς παραφυάδας; Ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθέν, κολακεύουν τοὺς Ρώσους οἱ συμμετέχοντες... Εὐθύνη ὅμως ἔχουν καὶ αἱ ὑπόλοιποι Ὀρθόδοξοι τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι συμμετέχουν εἰς τὸ Π.Σ.Ε., καθὼς ἡ συνάντησις αὐτὴ εἶχεν ἤδη προεγκριθῆ τὸ ἔτος 2013. Κανεὶς δὲν ἀναρωτᾶται πλέον διὰ τὴν βάσιν ὅλων αὐτῶν τῶν συμφωνιῶν διὰ τὰς ἀπὸ κοινοῦ δράσεις; Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ mospat.ru τῆς 13ης Μαΐου 2015:

«Συνεδρία τοῦ Παγκοσμίου φόρουμ «Γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παγκόσμιου χριστιανισμοῦ», ἡ ὁποία ἀσχολήθηκε μὲ θέμα «Χριστιανικὴ μαρτυρία κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν παγκοσμίων ἀλλαγῶν» πραγματοποιήθηκε μεταξὺ 5 καὶ 9 Μαΐου 2015 στὴ νῆσο Τσεντζοῦντο (Νότια Κορέα). Τὸ φόρουμ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὶς προτεσταντικὲς ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας τὸ ἔτος 2012... Ἡ φετινὴ συνάντηση ὀργανώθηκε ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες χριστιανικὲς κοινότητες τῆς Νότιας Κορέας σὲ συνεργασία μὲ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ὡς μία ἀπὸ τὶς μορφὲς ὑλοποιήσεως τῶν πρωτοβουλιῶν, οἱ ὁποῖες συζητήθηκαν κατὰ τὴν Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Μπουσὰν τὸ 2013. Μὲ εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου Βολοκολὰμσκ Ἱλαρίωνος, Προέδρου τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐκπροσωπήθηκε ἀπὸ τὸν Ἱερομονάχο Στέφανο Ἡγούμνωφ... Στὶς 5 Μαΐου ἡ ἀντιπροσωπία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶχε συνάντηση μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ Παγκοσμίου φόρουμ «Γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παγκόσμιου χριστιανισμοῦ» καὶ τὴν ἡγεσία τῶν μεγαλύτερων προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν τῆς Νότιας Κορέας. Συζητήθηκαν προοπτικὲς ἀναπτύξεως τῆς διαχριστιανικῆς συνεργασίας ἀκόμα καὶ στὰ πλαίσια συμμετοχῆς τῶν Ἐκκλησιῶν στὴ διευθέτηση τῶν συγκρούσεων στὸν πλανήτη. Ὁ Ἱερομόναχος Στέφανος πληροφόρησε τοὺς συνομιλητὲς γιὰ συνεπῆ καὶ πάγια εἰρηνευτικὴ θέση τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ τὴν ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια, τὴν ὁποία παρέχει στοὺς χριστιανοὺς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς... Ἡ κ. Μ Νελιούμποβα παρουσίασε εἰσήγηση, ἡ ὁποία πραγματευόταν τὸ εἰρηνευτικὸ ἔργο τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας... Στὸ τέλος ἐνεκρίθη ἀνακοινωθέν, ὅπου τονίζεται ἀνάγκη ἐνδυναμώσεως τοῦ ρόλου τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν στὴν ἐπίλυση τῶν παγκοσμίων προβλημάτων».

Ἡ προετοιμασία τῆς Ἁγ. Μεγάλης Συνόδου εἰς «καραντίνα»!

Πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ἡ Διορθόδοξος Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ μεταναστεύει ἀπὸ τὴν Γενεύην εἰς τὴν Λέρον. Ἡ ἐπίσημος αἰτιολόγησις φέρεται νὰ κλίνη πρὸς τὴν ἄποψιν ὅτι τὰ Δωδεκάνησα, μὲ πρωτοστατοῦσαν τὴν Ρόδον, ἔχουν συμβολικὴν σημασίαν εἰς ὅλην τὴν πορείαν διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἀνέκαθεν ὑπὸ πολλῶν ἀναμενομένης, ἀλλὰ οὐδέποτε πραγματοποιουμένης Ἁγ. Μεγάλης Συνόδου. Διατί νὰ ἐπιλεγῆ ἕνα τόσο μικρὸν νησί; Μήπως σκοπὸς εἶναι ὁ ἄμεσος καὶ ἀπόλυτος ἔλεγχος τῶν πληροφοριῶν, ποὺ διαρρέουν;

Νὰ προσθέσωμεν ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας κ. Κύριλλος εἶχε δηλώσει σχετικῶς μὲ τὰς προετοιμασίας τῆς Συνόδου ὅτι «ὅπως πάντα γύρω ἀπὸ ἱστορικὰ γεγονότα ὑπάρχουν ὁρισμένες Ἴντριγκες, ὑπόγεια ρεύματα καὶ προσπάθειες γιὰ ἐπιρροή».

Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν dimokratiki.gr τῆς 14ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Πληροφορίες τῆς 'δημοκρατικῆς' ἀναφέρουν ὅτι μετὰ τὶς δύο προηγούμενες συναντήσεις οἱ ὁποῖες πραγματοποιήθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὸ Ὀρθόδοξο Κέντρο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὸ Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης (τὸν Φεβρουάριο 2015) γιὰ τὴν ἑπόμενη συνάντηση τῆς Διορθοδόξου Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴ Μεγάλη Σύνοδο, προτάθηκε ἡ Λέρος, ὡς ἀνήκουσα στὴν περιοχὴ τῶν Δωδεκανήσων, ποὺ ὑπάγεται στὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητρ. Λέρου – Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας κ. Παΐσιος ἀποδέχθηκε τὴν πρόταση καὶ σύμφωνα μὲ ὅσα δήλωσε στὴν 'δημοκρατική', οἱ ἑτοιμασίες θὰ ξεκινήσουν, ὅταν ἐπισημοποιηθεῖ ἡ σχετικὴ πρόταση καὶ οἱ λεπτομέρειες (ἡμερομηνίες, συμμετοχὲς κ.λπ.). Ἡ συνάντηση αὐτὴ ποὺ ἀποτελεῖ κορυφαῖο ἐκκλησιαστικὸ ἀλλὰ καὶ διπλωματικὸ γεγονός, τοποθετεῖται χρονικὰ μετὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὰ Δωδεκάνησα ἀποτελοῦν σύμβολο γιὰ συναντήσεις θρησκευτικοῦ χαρακτήρα, ἀφοῦ στὸ παρελθὸν τὸ 1961, τὸ 1963 καὶ τὸ 1964 ὁ διαχριστιανικὸς διάλογος ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ρόδο καὶ ἀναμένεται νὰ ὁλοκληρωθεῖ τὸ 2016 μὲ τὴν σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου, ποὺ θὰ γίνει στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἔκτοτε ἔχουν γίνει κι ἄλλες ἀνάλογης σημασίας συναντήσεις στὴν περιοχή μας, ἀλλὰ ποτὲ σὲ ἕνα μικρὸ νησί. Ἡ Λέρος θὰ ἀποτελέσει καὶ καλὴ εὐκαιρία γιὰ ἐπαφὴ μὲ τὰ ὑπόλοιπα Δωδεκάνησα».

Ἡ «Οἰκουμενιστικὴ Οἰκογένεια» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος

Μετὰ τὴν ἀλήθειαν τώρα θὰ πληγῆ καὶ ἡ οἰκογένεια μὲ τὰ ὅσα προωθεῖ ἡ Ἱ. Μ. Δημητριάδος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐγκωμιάζεται διαρκῶς ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς διὰ τὰς οἰκουμενιστικὰς συναντήσεις, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ μὴ προκαλοῦν ἐνδύονται τὴν περιβολὴν συνεδρίων, ἐπειδὴ προωθεῖ δίκην Δουρείου Ἵππου τὸν Οἰκουμενισμόν. Ὁ ἴδιος καὶ πάλιν ἔκανε λόγον διὰ «Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν»! Ὑπάρχει τέτοιο πρᾶγμα καὶ δὲν τὸ γνωρίζομεν; Ὅλοι οἱ αἱρετικοὶ μαζὶ μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους ἀποτελοῦν μίαν Ἐκκλησίαν, Σεβασμιώτατε; Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποδέχεται τοιαύτην διδασκαλίαν ἀπὸ χείλη «ὀρθοτομοῦντος λόγον τῆς ἀληθείας»; Ἐρωτῶμεν: Διὰ ποίους λόγους ὑποχρεοῦται Ἀρχιερεὺς νὰ ἀπολογηθῆ εἰς Συνοδικὸν Δικαστήριον, ἂν αὐτοὶ δὲν εἶναι πρωτίστως αἱ ἀλλοιώσεις δογμάτων; Ἡ συνάντησις αὐτὴ προώθησε μόνον ἐσφαλμένας ἀπόψεις, αἱ ὁποῖαι πλήττουν τὴν Ὀρθόδοξον κατανόησιν τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ διὰ τοὺς συνέδρους ὑπάρχει μόνον ἐπιβεβαίωσις «κοινῶν ἀπόψεων». Ἂν αἱ ἀπόψεις εἶναι κοιναί, τότε σημαίνει ὅτι εἴτε προσεχώρησαν εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῶν αἱρετικῶν, εἴτε ἡ βάσις ἔχει οὐδέτερον ἀνθρωπιστικὸν χαρακτῆρα, πρᾶγμα ποὺ ἀποχρωματίζει τὴν Ὀρθόδοξον πνευματικότητα καὶ ὁδηγεῖ τεχνιέντως, ἀκόμη χειρότερα, εἰς τὴν συνένωσιν ὅλων τῶν θρησκειῶν!

Ὅλοι ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν ὑπάρχουν κοιναὶ ἀπόψεις διὰ τὴν οἰκογένειαν τὸ στηρίζουν εἴτε εἰς τὴν ἐπιστήμην εἴτε εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι τὰ ἴδια ἀνεξαρτήτως ἂν εἶναι Παπικός, Διαμαρτυρόμενος ἢ Ὀρθόδοξος. Αὐτὴ ἡ ἄποψις εἶναι παγίς. Ἂν ἡ ἐπιστήμη πρέπει νὰ μᾶς εἴπη διὰ τὴν οἰκογένειαν, τότε εἶναι περιττὴ ἡ πίστις; Ἂν ἡ ἐπιστήμη συμφωνεῖ μὲ τὴν μοιχείαν, πρέπει νὰ συμφωνήση καὶ ἡ Ἐκκλησία; Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, μπορεῖ ὡς ἀφετηρία νὰ εἶναι τὸ ἴδιο κείμενον, ἀλλὰ ἡ κατανόησίς του εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ εἰς τὴν Δύσιν εἶναι διαφορετική. Ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι ἕνα ἀποκομμένον ζήτημα ἀπὸ τὴν πνευματικότητα. Ἡ Ὀρθόδοξος πνευματικότης κάνει λόγον διὰ ἄσκησιν καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν προκοπὴν τῆς οἰκογενείας. Τονίζει τὴν ἄσκησιν ὁ Παπισμός; Μπορεῖ νὰ βοηθήση τὴν οἰκογένειαν ἡ «κτιστὴ χάρις» κατὰ τοὺς Παπικούς; Διὰ τοῦτο φαίνεται πὼς ἔγινεν ἀποδεκτὴ καὶ ἡ Παπικὴ ἄποψις τῆς «Χριστοκεντρικότητας». Ποῦ εἶναι ὁ ρόλος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ἠκούσθη τίποτε δι' αὐτὸ ἢ μᾶς κατατρύχει καὶ ἐδῶ ὁ Χριστομονισμὸς τῆς Δύσεως; Εἰς τὴν συνάντησιν ἐψελλίσθησαν καὶ ἀπόψεις ποὺ ἤγγιξαν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ὡς νὰ συμφωνοῦν οἱ Διαμαρτυρόμενοι μὲ τὰ ὅσα διδάσκονται εἰς τὰ σχολεῖα. Αὐτὰ ἐπέτυχεν ἡ μεταρρύθμισις τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, δηλ. νὰ ἔχωμεν ἕνα μάθημα ποὺ πλέον ἀσπάζονται ἀσμένως καὶ οἱ αἱρετικοί; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν διδάσκει τὸ μάθημα τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ τὴν κακοδοξίαν! Ἐπίσης ἀνεφέρθησαν καὶ ἄλλαι ἀπόψεις, γνωσταὶ διὰ τὸν νεοεποχίτικον χαρακτῆρα, ὅπως ὅτι ἡ ρευστότης κάνει καλὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποδεχθοῦμε τὴν νεωτερικότητα. Δι' αὐτὸ αἱ οἰκογένειαι ἔχουν διαλύσει, ἐπειδὴ ἡ ρευστότης εἶναι καλή; Τὴν νεωτερικότητα πρέπει νὰ ἀποδεχθοῦμε ὡς ἔχει ἢ μήπως πρέπει νὰ σκεφθοῦμε μὲ ποῖον τρόπον θὰ τὴν συνδιαμορφώσωμεν; Ἀφηνόμεθα ἕρμαια ἑνὸς περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον προέκυψε εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἀντὶ ὡς Ὀρθόδοξοι νὰ δραστηριοποιηθοῦμε καὶ νὰ τὸ μεταποιήσουμε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι;

Λυπούμεθα σφόδρα καὶ μετὰ οἰμωγῶν θρηνοῦμε, διότι ἐδόθη ἡ φρούρησις τῆς ἀληθείας εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἄξιοι οὔτε τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν τοῦ τελευταίου πιστοῦ νὰ ψαύσουν, ἀλλὰ παραδίδουν «τὰ ἅγια τοῖς κυσί», δηλ. τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ πλοκάμια τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὡς αὐτὴ νὰ ἦταν ἀπὸ μόνη της καλὴ καὶ κατάλληλος. Διαλύεται ἡ οἰκογένεια καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὴν σώσωμεν μὲ συναντήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποσκοποῦν εἰς ἄλλα πράγματα, μὲ λυκοσυμμαχίαν καὶ δὲν ἀναζητοῦμε τὴν πνευματικὴν μέθοδον θεραπείας τῶν προβλημάτων. Μήπως κατὰ βάθος τὸ μόνον ποὺ δηλώνουν αἱ συναντήσεις αὐταὶ εἶναι ἡ ἀνασφάλεια καὶ ἡ ἀμηχανία ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν Βόλον, ἡ ἀνικανότης διαχειρίσεως τῆς Παραδόσεως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ καταφυγὴ πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ «θεοποιημένα φῶτα» τῆς Ἑσπερίας, ποὺ δύει; Συμφώνως πρὸς τὸ mycitynet.gr:

«Ἡ Β΄ Διεθνὴς – Διαχριστιανικὴ Συνάντηση γιὰ τὴν οἰκογένεια πραγματοποιήθηκε στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο Θεσσαλίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος... Τὴν Συνάντηση χαιρέτισε ὁ Σεβ. Καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας κ. Ἰωάννης... Ἀκολούθησε ὁ Χαιρετισμὸς τοῦ Ποιμένος τῆς Ἑλληνικῆς Εὐαγγελικῆς Κοινότητας Βόλου Αἰδεσίμου Μελετίου Μελετιάδη, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι «ὁ ρόλος τῶν γονέων, δὲν μπορεῖ νὰ ἀναληφθεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸ σχολεῖο, μὲ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν...

Τὴν ἔναρξη τῆς Συνάντησης κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος ἐπεσήμανε ὅτι «στὴν 1η Συνάντηση, ...καταγράψαμε καὶ ἐπιβεβαιώσαμε τὶς κοινές μας θέσεις, ἐνῶ κάναμε τὴν ταπεινὴ ἀρχὴ ἑνὸς εὐρύτερου καὶ ἀπαραίτητου Διαχριστιανικοῦ προβληματισμοῦ. Σήμερα θὰ ἐπιχειρήσουμε τὸ ἑπόμενο βῆμα, μὴ παραγνωρίζοντας τὶς σαφεῖς διαφορές μας σὲ θέματα πίστεως, ἀλλὰ ἀναγνωρίζοντας τὶς σαφέστερες κοινές μας ἀπόψεις σὲ θέματα εὐρύτερου κοινωνιολογικοῦ προβληματισμοῦ...

Ἡ πρώτη εἰσήγηση παρουσιάστηκε ἀπὸ τὴν κ. Ἀλεξάνδρα Hercog-Ἀμπατζίδη, ἡ ὁποία ἐπεσήμανε ὅτι... ἡ σύγχρονη οἰκογένεια βιώνει τὴν ρευστότητα τῆς πραγματικότητάς της. Ὅμως, ἡ ρευστότητα αὐτὴ δὲν ὑποσκάπτει τὴν οἰκογένεια, ἀλλὰ «ἀντίθετα ἐνισχύει τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν ἀνθεκτικότητά της»... Ἀκολούθησε ἡ εἰσήγηση τοῦ κ. Παντελῆ Σιδηρόπουλου, ὁ ὁποῖος σημείωσε ὅτι... καλούμαστε νὰ καλλιεργήσουμε στὰ παιδιά μας καὶ μὲ τὰ λόγια καὶ κυρίως μὲ τὸ παράδειγμά μας, μία Χριστοκεντρικὴ φιλοσοφία τῆς ζωῆς, ποὺ στηρίζεται στὶς ἀρχὲς τῆς Ἁγίας Γραφῆς». Τρίτος ὁμιλητὴς ἦταν ὁ Πρωτ.. Βασίλειος Θερμός, ὁ ὁποῖος παρατήρησε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι θὰ χρειαστεῖ... ἀποδοχὴ τῆς νεωτερικότητας καὶ γενικὰ τοῦ σύγχρονου κόσμου, δεδομένου ὅτι οἱ νέοι θέλουν νὰ ζοῦν στὴν ἐποχή τους...».

Ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος καὶ τὸ φρόνημα τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος

Εἰς ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀπέστειλεν ὁ Παν. Οἰκ. Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας πάσης τῆς Πατρ. Συνόδου πρὸς τὸν Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Νικόλαον διὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων ἐκφορᾶς καὶ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Μακ. Ἐπισκ. Εὐμενείας κυροῦ Μαξίμου. Ἡ ἐπιστολὴ δὲν χρησιμοποιεῖ τὴν καθιερωμένην διὰ τοὺς Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσφώνησιν «Σεβασμιώτατε», ἀλλὰ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς προσφωνήσεως «Ἱερώτατε», τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει τρεῖς φορές, ὥστε νὰ ἐμπεδωθῆ καλῶς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ὡς ἡ νέα προσφώνησίς του, ὡς συνέβη καὶ διὰ ἄλλους Ἱεράρχας προσφάτως εἰς Σέρρες. Ἡ ἐπιστολὴ ἐπίσης ὁμιλεῖ διὰ τὴν «Μητέρα» Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ τοιοῦτος τίτλος δὲν ἁρμόζει εἰς Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία εἶναι ἀδελφὴ Ἐκκλησία, διότι διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν σπουδαιότητα ἔχει καὶ τὸ ἱστορικὸν καὶ ἡ ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότης. Διὰ μὲν τὸ ἱστορικὸν νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξεν Αὐτοκέφαλος ἀπ' ἀρχῆς της καὶ μάλιστα ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Πατριαρχικὰς Πράξεις ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Πατριαρχεῖον ἀποκαλεῖται «ἀδελφή»! Διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πραγματικότητα, ἂς ἀναφέρωμεν ὅτι κάθε Τοπικὴ Ἐκκλησία κοινωνεῖ πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἰσοτίμως καὶ καμία δὲν εἶναι ἐπικυρίαρχος ἄλλης. Μάλιστα νὰ ἀπευθύνεσαι εἰς Ἱ. Μητρόπολιν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ὡς «Μητέρα Ἐκκλησία» εἶναι ἀνήκουστον. Ἐπιπλέον ἰδιαιτέρως μεμπτὸν σημεῖον τῆς ἐπιστολῆς εἶναι ὅτι ἀποπνέει μίαν καλὰ σχεδιασμένην ἀσάφειαν: Ἡ διακονία πρὸς τοὺς Ἱεράρχας μόνον τῆς «Μεγάλης Ἐκκλησίας» εἶναι διακονία πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν; Μόνον ἡ διακονία πρὸς τὴν «Μεγάλην Ἐκκλησίαν» εἶναι διακονία πρὸς τὸν Κύριον; Ἡ ἐπιστολὴ ἀπεστάλη τὴν 25ην Μαρτίου 2015, ἀλλὰ ἐδημοσιεύθη μεταγενεστέρως ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Φθιώτιδος καὶ παρατίθεται κάτωθι:

Ἡ πάσχουσα ἐπιστολὴ

«Ἱερώτατε Μητροπολίτα Φθιώτιδος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Νικόλαε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ. Ἀπευθυνόμενοι ἐπιστολιμαίως πρὸς τὴν ὑμετέραν φίλην Ἱερότητα ἐπὶ τῇ ἐκδημίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Εὐμενείας Μαξίμου, λίαν ἀγαπητοῦ, ὁμογαλάκτου ἐκ τῆς κατὰ Χάλκην Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ, ἀναλώσαντος ἑαυτὸν ὑποδειγματικῶς εἰς τὴν διακονίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐν Βελγίῳ καὶ Ὀλλανδίᾳ διασπαρέντων ὁμογενῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ὀρθοδόξων, ἐπιθυμοῦμεν ὅπως, ὁμοφώνῳ συνοδικῇ ἀποφάσει, ἐκφράσωμεν ὑμῖν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας, τὴν εὐαρέσκειαν καὶ τὸν ἔπαινον τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῷ ἐκ μέρους ὑμῶν τιμήν, ἵνα ὑποδεχθῆτε, μετὰ τῶν καθηκουσῶν εἰς Ἀρχιερέα τιμῶν, τὴν σορὸν αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ μὲν γενέτειραν ὑμῖν δὲ ἄνωθεν κληρωθεῖσαν Ἱερὰν Μητρόπολιν, ἵνα τελέσητε Τρισάγιον καὶ ἐν γένει πρωτοστατήσητε εἰς πάντα τὰ τῆς ἐκφορᾶς ἄχρι τῆς παραδόσεως τοῦ σώματος αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη. «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ἡμῖν ἐποιήσατε», λέγομεν ὑμῖν παραφράζοντες τὴν ρῆσιν τοῦ Κυρίου (πρβλ. Ματθ. κε΄, 40), διότι πᾶσα τιμὴ καὶ διακονία προσφερομένη εἰς τοὺς κληρικοὺς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τοὺς Ἱεράρχας, ἀντανακλᾶ εἰς τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς τὸ ὑπούργημα τοῦτο Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ εἴπωμεν εἰς Αὐτὸν τοῦτον τὸν Κύριον τοῦ ἀμπελῶνος, Ὅστις ἐστὶν ἡ Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ Μέγας Ἀρχιερεύς. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ φροντὶς διὰ τοὺς κεκοιμημένους, ταμιεύει ὑμῖν μισθὸν ἐν οὐρανοῖς κατὰ τὸ Δεσποτικὸν λόγιον: «Μακάριος ἔσῃ, ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων» (Λουκ. ιδ΄14). Ὅθεν, συγχαίροντες καὶ αὖθις καὶ εὐχαριστοῦντες τῇ ὑμετέρᾳ περισπουδάστῳ ἡμῖν Ἱερότητι διὰ τὴν κατ' ἄριστον τρόπον ἐκπλήρωσιν τῶν ταφικῶν τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Εὐμενείας κυροῦ Μαξίμου, εὐχόμεθα αὐτῇ ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κέντρου πᾶσαν οὐρανόφοιτον εὐλογίαν, πρὸ πάντων δὲ τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, πρὸς ἐνίσχυσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης διακονίαν, μάλιστα κατὰ τὸ διανυόμενον στάδιον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς».

Ἡ στάσις τοῦ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος

Παρὰ τὰ ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Νικόλαος ὡμίλησεν εὐμενῶς ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου. Τὴν 7ην Μαΐου ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ agioritikovima ὅτι: «Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ συνέντευξη στὸν Ἐκκλησιαστικὸ Τηλεοπτικὸ Σταθμὸ «ΘΑΡΡΙ» καὶ στὸν Ἀρχιμ. Νεκτάριο Πόκκια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου, ποὺ παραχώρησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, τὴν Τρίτη 5 Μαΐου τὸ βράδυ. "Τέτοιος Πατριάρχης δὲν ἔχει ἐμφανιστεῖ στὴν Ὀρθοδοξία. Εἶναι ἡ ρίζα τοῦ γένους μας, εἶναι τὸ ἅπαν. Ὅλα τὰ προλαβαίνει. Ἐκφράζει τὴν Ἑλληνορθοδοξία" σχολίασε γιὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο. Συμπλήρωσε πὼς τὸν ὑποστήριζε καὶ ἐπὶ Χριστοδούλου στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ἐνῶ -ὅπως εἶπε- "ὁ Χριστόδουλος ἐπέμενε κακῶς"!».

Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως μόνον μὲ τὴν φράσιν ὅτι «Τέτοιος Πατριάρχης δὲν ἔχει ἐμφανιστεῖ στὴν Ὀρθοδοξία», καθὼς εἰς τὰ ἔργα μόνον μὲ τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, τὸν καὶ μασόνον ἀποκληθέντα, μπορεῖ νὰ συγκριθῆ. Διατὶ ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος ἀνέφερε τοιούτους ἐγκωμιαστικοὺς λόγους διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου; Μία ἀπάντησις εἶναι λόγῳ ἀνεξικακίας. Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὅμως, διότι εἰς τὰ θεολογικὰ ζητήματα δὲν τίθεται θέμα κακίας, ὅταν ἀλλοιώνεται ἡ ἐκκλησιολογία μὲ τὰ ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὴν ἐπιστολήν, ποὺ προηγήθη, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅσα πράττει τὸ Πατριαρχεῖον. Μία δευτέρα ἀπάντησις εἶναι ὅτι ἀδιαφόρησε, ὅπως πολλοὶ Ἱεράρχαι λέγουν «ἂς λέει ὅτι θέλει τὸ Πατριαρχεῖον». Ἡ στάσις αὐτὴ δὲν συνάδει μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ ἄρα κρίνεται ὡς λάθος ἐκτίμησις. Μία τρίτη ἀπάντησις εἶναι ὅτι δὲν κατενόησε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι λίαν ἀπίθανον διὰ ἕνα ὀξυδερκῆ Ἱεράρχην. Μία ἀκόμη ἀπάντησις εἶναι ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρῆ καλὰς σχέσεις μὲ τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον δι' ἐκπλήρωσιν μελλοντικῶν σχεδίων... Ἀλλὰ μία τέτοια σκέψις εἶναι ἀδιανόητος, ἀφοῦ συνήθως αἱ κατὰ καιροὺς παρεμβάσεις τοῦ Πατριαρχείου εἰς ἐσωτερικὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μόνον τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐπέφερον. Μία τελευταία ἀπάντησις εἶναι ὅτι προσεπάθησε νὰ ὑποστηρίξη τὸν θεσμὸν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τοὺς τηλεθεατάς. Ὅμως δὲν ὑπάρχει καλυτέρα ὁδὸς διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἀπὸ τὸ νὰ λέγουν ὅλοι οἱ πιστοὶ τὴν ἀλήθειαν εἰς αὐτό. Ἄλλωστε οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ γνωρίζουν καλῶς τί εἶναι ὁ καθένας καὶ ὅσες καλλιλογίες καὶ ἂν ἐπιστρατευθοῦν δὲν μεταπείθουν.

Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν διαδεδομένην εἰς τὴν κοινωνίαν ἔκφρασιν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον «εἶναι ρίζα τοῦ γένους μας», ὀφείλομεν νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς ὅτι ρίζα δὲν εἶναι ἕνα πρόσωπον, ἀλλὰ ἡ ὀρθὴ ἔκφρασις τῆς Πίστεως καὶ τῆς Παραδόσεως. Τὸ γένος μας εἶναι τὸ Ὀρθόδοξον ὄχι τὸ ἑλληνικόν. Ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης εἶναι Ἕλλην δὲν σημαίνει ὅτι ἐκφράζει κάποιο γένος. Ἡ ὀρθὴ Πίστις κάνει τὸ γένος τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ Πατριάρχαι ἐπέρασαν πάμπολλοι καὶ ἐσβήσθη τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἢ ἀντιθέτως παρέμεινε τὸ ἀνάθεμά τους, δι' ὅσους ἦσαν αἱρετικοί. Ποῖοι ἔμειναν εἰς τὴν Ἱστορίαν; Μόνον ὅσοι ἠγωνίσθησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν καὶ ἡγίασαν.

Ὁ Μακ. Ἀρχ. Κύπρου εἰς τὸ 29ον Συνέδριον τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Κυπρίων Ἐπιστημόνων

Τὴν Κυριακὴν 17ην Μαΐου 2015 ὁ Μακ. Ἀρχ. Κύπρου κ. Χρυσόστομος ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ 29ου Συνεδρίου τῆς Χ.Ε.Κ.Ε. μὲ θέμα «Μηνύματα καὶ διδάγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ διδασκαλία τῶν συγχρόνων Ἁγίων Παϊσίου Ἁγιορείτου καὶ Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου». Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τονίζει τρία χαρακτηριστικὰ τῶν Ἁγίων: τὴν ἁγιοπνευματικὴν των παίδευσιν, τὴν πραότητα καὶ ταπεινοφροσύνην καὶ τέλος τὸν διακαῆ πόθον των νὰ βοηθήσουν τὸν συνάνθρωπον. Παραθέτομεν τὸν χαιρετισμὸν ὡς ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀ. Κύπρου:

«Ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ ἐντρυφήσουν γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου καὶ τοῦ Ἁγίου Παϊσίου, πιστεύω ὅτι εὔκολα καταλήγουν στὸ συμπέρασμα πὼς οἱ σήμερον τιμώμενοι ἅγιοί μας εἶχαν τρεῖς κοινὲς χριστιανικὲς ἀρετές.

Καὶ οἱ δύο τους εἶχαν μόρφωση δημοτικοῦ σχολείου ἀλλὰ παιδιόθεν φλέγονταν ἀπὸ τὸν πόθο νὰ γνωρίσουν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ βιώσουν ὅλα τὰ θεοφόρα καὶ λυτρωτικὰ διδάγματά του. Ἀμφότεροι ἔζησαν τὴν αὐστηρὴ ἀσκητικὴ ζωή. Καλλιέργησαν τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ ἀναδείκτηκαν στὴ συνείδηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ οἱ Πατέρες τοῦ ὀρθόδοξου βιώματος καὶ τῆς ἁγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας. Ὅταν κανεὶς μελετᾶ τὶς νουθεσίες τους θέλγεται ἀπὸ αὐτές, γιατί ἀποπνέουν τὴν εὐωδία τῆς πατερικῆς Παραδόσεως καὶ μᾶς ὁδηγοῦν στὶς πηγὲς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ κλιμακωτὴ αὐτὴ πνευματικὴ βίωση ἔγινε βέβαια καὶ μὲ τοὺς προσωπικούς τους ἀγῶνες, κυρίως ὅμως μὲ τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Χριστὸς θέλει νὰ ἑνωθοῦμε μαζί Του καὶ περιμένει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας, μᾶς λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ Ἅγιος Πορφύριος. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ δεχθοῦμε τὴ Θεία Χάριν. Μόνο ἡ Θεία Χάρις μπορεῖ νὰ μᾶς ἀλλάξει. Ἐμεῖς δὲν μποροῦμε μόνοι μας. Ἡ Χάρις ὅλα θὰ μᾶς τὰ δώσει. Ἐμεῖς νὰ προσπαθοῦμε νὰ μειώνουμε τὸν ἐγωϊσμό μας καὶ τὴ φιλαυτία μας. Νὰ εἴμαστε ταπεινοί. Νὰ δοθοῦμε στὸν Χριστὸ κι ὅλα φεύγουν τὰ ἀντιδραστικά, σωματικὰ καὶ ψυχικά... Μὲ τὴ Θεία Χάρι τὰ πάντα εἶναι κατορθωτά. Μὲ τὴ Θεία Χάρι οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ δὲν καταλάβαιναν τοὺς πόνους, ποὺ προξενοῦσαν τὰ μαρτύρια. Μὲ τὴ Θεία Χάρι ὅλα γίνονται ἀνώδυνα».

Καὶ ὄντως· ἀμφότεροι μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη τους, μὲ τοὺς ἔνθεους ἀγῶνες τους, μὲ τὴν ἁπλότητά τους καὶ μὲ τὴ ζεστὴ ἀγάπη Τους πρὸς τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἰδιαίτερα τὸν πονεμένο ἄνθρωπο, εἵλκυσαν τὴ Θεία Χάρι καὶ ἔζησαν μία ἀξιοθαύμαστη χριστιανικὴ ζωή, ὥστε θὰ μποροῦσαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ὑπέροχη ἐκείνη φράση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» (Γαλ. Β΄ 20).

Τὸ δεύτερο χαρακτηριστικὸ τῆς προσωπικότητάς τους ἦταν ἡ πολὺ μεγάλη πραότητα καὶ ταπεινοφροσύνη τους. Τοῦτο φαίνεται κυρίως μέσα ἀπὸ τὶς πολλὲς συμβουλές, ποὺ μᾶς ἄφησαν ἀλλὰ κυρίως μέσα ἀπὸ τὴν ἀγωνιστική, πονεμένη καὶ ὑπομονετικὴ βιοτή τους. Εὔκολα ὁδηγούμαστε στὴ σκέψη ὅτι τήρησαν κατὰ γράμμα τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου.

«Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν. (Ματθ. 11, 28-30).

Τὸ τρίτο χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς τους ἦταν ὁ βαθύτατός τους πόθος νὰ βοηθήσουν τὸν συνάνθρωπό τους, γιὰ νὰ βρεῖ τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία μέσῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἰδοὺ οἱ σοφὲς ὑποθῆκες τους. Μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Πορφύριος:

«Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Νυμφίος τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ψυχή μας, νύμφη Του, τὸν ἀκολουθεῖ σ' ὅλα. Καὶ στὸ μαρτύριο καὶ στὸν Γολγοθᾶ καὶ στὴ Σταύρωση καὶ στὴν Ἀνάσταση. Ὅταν φτάσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη, τότε ὁ Χριστὸς θὰ ἐγκύψει μέσα μας καὶ θὰ γεμίσει τὴν ψυχή μας.

Διαρκῶς νὰ ἀτενίζετε πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν Χριστόν... νὰ ἀναπνέεται μὲ τὸν Χριστό, νὰ πονᾶτε μὲ τὸν Χριστό, νὰ χαίρεστε μὲ τὸν Χριστό. Νὰ εἶναι τὸ πᾶν γιὰ σᾶς ὁ Χριστός. Ἡ ψυχή σας νὰ ζητάει, νὰ φωνάζει τὸν Νυμφίο της:

«Σέ, Νυμφίε μου ποθῶ...». ... «Καὶ ὡς ἡ ὠδίνουσα ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν καὶ ἐπὶ τῇ ὠδῖνι αὐτῆς ἐκέκραξεν, οὕτως ἐγενήθημεν τῷ ἀγαπητῷ σου διὰ τὸν φόβον σου, Κύριε. 18 ἐν γαστρὶ ἐλάβομεν καὶ ὠδινήσαμεν καὶ ἐτέκομεν» λέει στὸν Ἠσαΐα. (Ἠσ. 26, 17-18).

Ἐπομένως: «Ἂν ἀγαπᾶμε τὸν Χριστὸ πραγματικὰ τότε ἰσχύει ἐκεῖνο τοῦ Ἀπ. Παύλου: « Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖψις ἢ στενοχωρία... πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωή... οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος... δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

Καὶ συμπληρώνει ὁ Ἅγιος Παΐσιος μὲ μία πολὺ ἐκφραστικὴ καὶ παραστατικὴ εἰκόνα ποὺ ἀγκαλιάζει μὲ χριστιανικὴ ἀγάπη τὸν Ἄνθρωπο, τὸν κάθε Ἄνθρωπο ὅλου τοῦ κόσμου.

«Αὐτὸ ποὺ λέει ἡ καρδιά μου εἶναι, νὰ πάρω τὸ μαχαίρι, νὰ τὴν κόψω κομματάκια, νὰ τὴν μοιράσω στὸν κόσμο, καὶ ὕστερα νὰ πεθάνω».

Βέβαια πέραν ἀπὸ τὶς διδασκαλίες τους ἡ ὅλη βιοτή τους ἦταν μία ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ μία διαρκὴς προσφορὰ πρὸς τὸν ἀγωνιῶντα καὶ πονεμένο ἄνθρωπο. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος μὲ τὶς Θεῖες Λειτουργίες στὸν Ἅγιο Γεράσιμο τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν, - στὴν ἔρημο τῆς Ὁμόνοιας, ὅπως ἔλεγε χαρακτηριστικά, μὲ τοὺς ἀσθενεῖς του, ποὺ πολὺ ἀγάπησε καὶ μὲ τὶς ὁλοήμερες ἐξομολογήσεις τῶν πιστῶν. Ὁ Ἅγιος Παΐσιος μὲ τὴν αὐστηρὰ ἀσκητική του ζωὴ στὴν «Παναγούδα» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου καὶ μὲ τὸν ἀγαπητικὸ καὶ παραμυθητικό του λόγο σὲ χιλιάδες πιστούς. Σαφέστατο ἑπομένως εἶναι τὸ μήνυμα ποὺ ἀφήνουν σ' ὅλους μας οἱ δύο μεγάλες καὶ ἐξαγιασμένες μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ τὸ μήνυμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἄφησε καὶ ἡ ὑψιπετὴς μορφὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ» (Κορ. 11,1)».

Ὁ Μακ. Πατρ. Ἱεροσολύμων, ὁ Μητροπολίτης πρώην Πειραιῶς καὶ τὰ παράσημα!

Τὸ τελευταῖον χρονικὸν διάστημα ὁ Μακ. Πατρ. Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος ἔχει προβῆ εἰς σωρίαν παρασημοφορήσεων καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἴδιο παράσημον. Ἐσχάτως ἀπένειμε τὸ «Ἱπποτικὸν» αὐτὸ εἰς τὸν Μητρ. πρ. Πειραιῶς κ. Καλλίνικον. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχη τρόπος ἀναγνωρίσεως τῆς προσφορᾶς προσώπων καὶ ὅτι εἶναι καλὸν νὰ ἀπονέμωνται παράσημα. Ἡ συνήθεια αὐτή, ὅμως, εἶναι κοσμική. Τὰ πνευματικὰ «παράσημα» ἀπονέμει μόνον ὁ Κύριος, κατὰ τὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου «ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος», ἀλλιῶς ὅποιος ἐπιδιώκει εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν παρά-σημα, μᾶλλον αὐτὰ ἀπὸ διάσημα καταντοῦν ἄ-σημα. Ἐπιπροσθέτως, ποῖον τὸ νόημα τῶν παρασήμων διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐφόσον τὸ καθῆκον τους καὶ μόνον ἐπιτελοῦν; Ἀλλὰ παρατηροῦμεν ὅτι αὐτὰ ἀποδίδονται ἀκρίτως τὸν τελευταῖον καιρὸν μὲ μηδαμινὴν αἰτιολόγησιν καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ χάνουν τὴν ὅποιαν, ἀξίαν εἶχον. Τοιουτοτρόπως, τὸ παράσημον καταντᾶ ἕνα «κύμβαλον ἀλαλάζον» ὡς τὰ παρόμοια ποὺ πωλοῦνται καὶ δύναται οἱοσδήποτε νὰ ἀγοράση μερικὰ καὶ νὰ τὰ φέρη καμαρωτὸς ἐπὶ τοῦ στήθους. Πάντως, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ πολύωρον ταξίδιον, ὁ Μητρ. πρ. Πειραιῶς πρέπει νὰ ἀνέρρωσεν ἀπὸ τὸ βαρὺ πλῆγμα ποὺ ἐπέφεραν, λόγῳ εὐαισθησίας διὰ τὰ ἐκκλησιαστικά, αἱ ποικίλαι ἀποκαλύψεις τὸ 2005, ἀπὸ τὰς ὁποίας συνεκλονίσθη τὸ Πανελλήνιον καὶ ἡ ὑγεία του, μὲ συνέπειαν νὰ ὁδηγηθῆ εἰς παραίτησιν.

Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τῆς Ἀρχιγραμματείας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τῆς 30ῆς Μαΐου 2015:

«Τὴν Τετάρτην, 30ήν Ἀπριλίου/13ην Μαΐου 2015, ἐπεσκέφθη τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἁλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος, συνοδεύων μετά τινων Ἱερέων τὸν Γέροντα αὐτοῦ, πολιὸν πρώην Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Καλλίνικον. Τὴν ἐκλεκτὴν Ἀρχιερατικὴν προσκυνηματικὴν ὁμάδα ταύτην ἐδέχθη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καὶ Ἁγιοταφῖται Πατέρες καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν Αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει ταύτῃ. Ὁ Γέρων Μητροπολίτης πρώην Πειραιῶς κ. Καλλίνικος ἐξέφρασε χαρὰν καὶ συγκίνησιν ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει αὐτοῦ καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἀναμιμνησκόμενος τὴν προσκυνηματικὴν αὐτοῦ θεωρίαν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐπὶ σειρὰν παρελθόντων ἐτῶν. Ἐπὶ τῇ ἀγαστῇ συγκυρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε τὸν γηραιὸν Μητροπολίτην πρώην Πειραιῶς κ. Καλλίνικον διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν συμπαράστασιν αὐτοῦ πρὸς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα καὶ τὸ Πατριαρχεῖον. Συγκεκινημένος ὁ πρώην Μητροπολίτης Πειραιῶς ηὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν τιμητικὴν διάκρισιν, ὑποσχόμενος ὅτι ἄχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ θὰ προσεύχηται ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος».

Ὁ κ. Γ. Καλαντζῆς διαφωνεῖ μέ τὴν Ἱ. Μ. Φιλίππων

Ἐνῶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Φιλίππων δηλώνει ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται μνημεῖον ὁλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν Καβάλαν, ὑπέρμαχος αὐτοῦ ἀναδεικνύεται ὁ Γ. Γ. Θρησκευμάτων. Διατὶ κόπτεται ὁ Γ. Γραμματεὺς τόσον πολὺ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἐνῶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς θέσεις τῆς ΠΕΘ; Σημειωτέον ὅτι ὁ Γ. Γραμματεὺς εἶχε ζητήσει νὰ ὑπάρξουν συλλογικαὶ μορφαὶ ἐκφράσεως ἐπὶ τοῦ θέματος. Τώρα ποὺ αὐτὴ ἡ ἔκφρασις ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν θὰ τὴν ἀποδεχθῆ ἢ ἐπειδὴ δὲν συμφωνεῖ μαζί του θὰ τὴν ἀπορρίψη;

Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikovima.gr τῆς 16ης Μαΐου 2015:

«Στὴ δήλωσή του ὁ κ. Καλαντζῆς ἀναφέρει: Εἶναι ἀπίστευτα ἄδικο νὰ περάσει στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ ὡς ἡ πρώτη πόλη ποὺ ἀρνεῖται τὴν φιλοξενία ἑνὸς μνημείου πρὸς τιμὴν τῶν δικῶν της πολιτῶν, ἑβραϊκοῦ θρησκεύματος, ποὺ ἐξοντώθηκαν ἀπὸ τοὺς Ναζὶ καὶ τοὺς συμμάχους τους. Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Καβάλας, τόσο ὡς πρόσωπα ὅσο καὶ ὡς συλλογικὲς μορφὲς ἔκφρασης, θὰ φροντίσουν ὥστε, σύντομα, τὸ μνημεῖο μὲ τὴν μορφὴ ποὺ αὐτὸ ἔχει ἤδη φιλοτεχνηθεῖ νὰ βρεθεῖ στὴν θέση στὴν ὁποία ὁ Δῆμος ἔχει ἀποφασίσει ὅτι θὰ φιλοξενηθεῖ. Ὡς Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς αἰσθάνομαι βαθύτατα προσβεβλημένος γιὰ τὸ θέμα, ποὺ ἔχει ἀνακύψει, διότι θὰ ἦταν σὰν νὰ μᾶς ζητᾶ κάποιος νὰ ἀφαιρέσουμε ἢ νὰ ἀλλοιώσουμε, γιὰ "αἰσθητικοὺς λόγους", τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τὸν τάφο τῶν παππούδων μας, ποὺ ἐκτελέστηκαν ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Οἱ Ἕλληνες ἑβραῖοι ποὺ δολοφονήθηκαν ἀπὸ τοὺς ναζὶ δὲν ἔχουν τάφο στὸ χῶμα τῆς πατρίδας μας, γιὰ νὰ κοσμεῖ τὴν ἐπιτύμβια στήλη του τὸ ἄστρο τοῦ Δαβίδ, γιατί τάφος τους εἶναι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἐκεῖ ποὺ κατέληξαν οἱ στάχτες ἀπὸ τὰ κρεματόρια».

Συμφώνως πρὸς τὸ xronometro.gr τῆς 18ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Μὲ ἀνακοίνωση ποὺ ἐξέδωσε τὸ Γραφεῖο Ὀρθοδόξου Μαρτυρίας τῆς Ἱ.Μ.Φ.Ν.Θ. παίρνει μέρος στὸ δημόσιο διάλογο ποὺ ἄνοιξε μὲ ἀφορμὴ τὸ μνημεῖο γιὰ τὸ ἑβραϊκὸ ὁλοκαύτωμα ποὺ πρόκειται νὰ στηθεῖ στὴν Καβάλα. Στὴν ἀνακοίνωση τονίζεται ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγονται οἱ ὑπερβολὲς καὶ θυμίζοντας ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γενοκτονίες, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν τοποθετήθηκαν ἀναθηματικὲς στῆλες σὲ κεντρικοὺς δημόσιους χώρους! Ἀναλυτικὰ ἡ ἀνακοίνωση ἔχει ὡς ἑξῆς: «Τὸ μνημεῖο ὁλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων τῆς Καβάλας κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου κατέστη σημεῖο ἀντιλεγόμενο. Ἐξαιτίας τῆς ἀναβολῆς τῶν ἐγκαινίων του, μὲ ἀπόφαση (κατὰ πλειονοψηφία) τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐκδηλώθηκαν ὀξύτατες δημόσιες ἀντιπαραθέσεις μὲ ὑβριστικὸ περιεχόμενο σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις. Ὅλα αὐτὰ γεννοῦν τὴν ἀνάγκη τῆς συμμετοχῆς στὸν εὐρύτερο αὐτὸ διάλογο.

Ἡ ἀντικειμενική, ἀπροκατάληπτη καὶ χωρὶς κανενὸς εἴδους σκοπιμότητες θεώρηση τοῦ θέματος δὲν δικαιολογεῖ τὴν παρουσίαση τοῦ θέματος μὲ διαφορετικὸ περιεχόμενο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει. Πρόκειται δηλαδή, γιὰ τὴ δημιουργία μνημείου σχετιζόμενου μὲ ἀποτρόπαια καὶ καταδικαστέα γεγονότα, ποὺ δὲν συνέβησαν στὸν τόπο μας. Δὲν χρειάζεται λοιπόν, στὴν προκειμένη περίπτωση νὰ γίνει ἐπίκληση λόγων θρησκευτικῶν (ἐλευθερία τῆς θρησκείας καὶ τῶν συμβόλων της),ἰδεολογικῶν (ἄστρο τοῦ Δαυίδ, πεντάλφα), πολιτικῶν (μισαλλοδοξίας, ἀντισημιτισμοῦ) καὶ αἰσθητικῶν ἢ συναισθηματικῶν (ἀπαράδεκτη, ἀνήθικη καὶ προσβλητικὴ ἀπόφαση, ἀνεξόφλητο χρέος, δολοφονία μνήμης καὶ ἄλλα ἠχηρὰ παρόμοια), γιὰ νὰ στηθεῖ τὸ μνημεῖο στὸ κέντρο τῆς πόλης, γιὰ τὰ ἀδικοχαμένα θύματα τῆς ἑβραϊκῆς κοινότητας τῆς Καβάλας. Γενικότερα, ἡ μνήμη τῶν θυμάτων τῆς ναζιστικῆς θηριωδίας διατηρεῖται ζωντανὴ καὶ χωρὶς ἀναθηματικὲς στῆλες σὲ κεντρικοὺς δημόσιους χώρους. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ὀφειλόμενη τιμὴ πρὸς αὐτὰ ἀπὸ τὴν τοπικὴ κοινωνία δὲν περιορίζεται μόνον στοὺς ἑβραίους, δίκαια ἀνήκει καὶ σὲ ἄλλες, τὸ ἴδιο εἰδεχθεῖς γενοκτονίες (ποντίων, μικρασιατῶν, θρακῶν, ἀρμενίων), ποὺ δὲν ἀπέκτησαν ἀκόμη «δημόσια σήματα» τῆς πολύπαθης Καβάλας καὶ τῆς περιοχῆς της, στὴν ὁποία διαχρονικὰ συνυπῆρξαν εἰρηνικὰ καὶ φιλόξενα καὶ ἄλλες κοινότητες».

Εὐρωκοινοβούλιον: Ἡ Τουρκία νὰ σεβασθῆ τὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου

Μὲ ψήφισμά του τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν Τουρκίαν ὄχι μόνον νὰ σταματήση τὰς προκλήσεις πρὸς τὴν χώραν μας, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίση τὸ δικαίωμα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως νὰ χρησιμοποιῆ τὸν τίτλον Οἰκουμενικὸς διὰ τὸν Πατριάρχην καθὼς καὶ νὰ προχωρήση εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Ἐπιτέλους ἡ Εὐρώπη συγκινεῖται διὰ τὴν μονομερῆ καταπίεσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Συμφώνως πρὸς τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 13ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Ψήφισμα ράπισμα στὴν Τουρκία ἀπὸ τὸ Εὐρωκοινοβούλιο. Σὲ συστάσεις πρὸς τὴν Τουρκία νὰ σεβαστεῖ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης προέβη ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου υἱοθετώντας ἕνα ἐπικριτικὸ ψήφισμα κατὰ τῆς Τουρκίας ἐνόψει τῆς ἔκθεσης προόδου γιὰ τὴν ἔνταξή της στὴν ΕΕ. Στὸ ἐν λόγῳ ψήφισμα μεταξὺ ἄλλων συμπεριλαμβάνεται τροπολογία, ἡ ὁποία καταδικάζει ρητὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀπειλὴ πολέμου casus belli κατὰ τῆς Ἑλλάδας βρίσκεται ἀκόμα σὲ ἰσχὺ καὶ καλεῖ τὴν Τουρκία ἄμεσα νὰ τὴν ἀποσύρει. Ἐπιπλέον καλεῖται ἡ τουρκικὴ κυβέρνηση νὰ θέσει τέρμα στὶς συνεχιζόμενες παραβιάσεις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐναερίου χώρου καὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρικῶν ὑδάτων καὶ ζητεῖται ἀπὸ τὴν γείτονα νὰ ὑπογράψει καὶ νὰ ἐπικυρώσει τὴ Σύμβαση τοῦ ΟΗΕ γιὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιο τῆς Θάλασσας. Οἱ εὐρωβουλευτὲς καλοῦν ἐπίσης τὴν Τουρκία νὰ ἐπιτρέψει τὴν ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καθὼς καὶ τὴ χρήση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Τίτλου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως».